НАРОДНА АРМІЯ
5 січня, 2017
#1 (5481)

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

НЕБО І ЗЕМЛЯ НИНІ ТОРЖЕСТВУЮТЬ

стор. 21

БЮДЖЕТ МІНОБОРОНИ 2017 — 64,4 МЛРД ГРН

НА ТЕХНІЧНЕ ПІДСИЛЕННЯ ВІЙСЬКА СПРЯМУЮТЬ 18% КОШТІВ, А «БОЙОВІ» ДОПЛАТИ ЗРОСТУТЬ ДО 6 ТИСЯЧ

ВІЙСЬКОВИЙ ГАМАНЕЦЬ ЗБІЛЬШИВСЯ, АЛЕ ВІД РОЗМІРІВ ФІНАНСУВАННЯ БАГАТЬОХ ПЕРЕДОВИХ АРМІЙ ЄВРОПИ МИ ЩЕ ДОБРЯЧЕ ВІДСТАЄМО

34,7 млрд грн

фонд грошового забезпечення та зарплати

11,7 млрд грн

розвиток ОВТ

4,7 млрд грн

тилове забезпечення

2,9 млрд грн

підготовка Збройних Сил

0,7 млрд грн

будівництво житла

Затверджений ресурс (64,4 млрд грн, або 2,49% ВВП) у порівнянні з 2016 роком (55,9 млрд грн) збільшено на 8,5 млрд грн

стор. 4

НА ДОНЕЧЧИНІ ВІДБУДОВАНІ ДВА МОСТИ

Президент Петро Порошенко під час робочої поїздки в Донецьку область узяв участь у церемонії відкриття відбудованих мостів через річки Казенний Торець та Сіверський Донець. Про це повідомляє офіційний сайт глави держави.

«Простим і зрозумілим проявом відновлення країни є відкриття двох відбудованих мостів через дві річки Донбасу — Сіверський Донець і Казенний Торець. Третій, телевізійний, міст дасть змогу нам зараз приєднатися до цієї урочистої церемонії. Ця подія — добрий знак для всієї України, і для регіону особливо», — сказав Петро Порошенко.

«НАШ ПЕРШИЙ ПРІОРИТЕТ — ВІДБУДОВА ВИЗВОЛЕНОГО ДОНБАСУ, СТВОРЕННЯ НОРМАЛЬНИХ УМОВ ДЛЯ ЖИТТЯ ЛЮДЕЙ»

Під час телемосту глава держави заслухав доповіді з місць щодо готовності мостів і віддав наказ їх відкрити.

«На окупованій території побачили, що це є наш перший пріоритет — відбудова визволеного Донбасу, створення нормальних умов для життя людей, зведення мостів, зведення будівель, шкіл, дитячих садків, відновлення будівель, де мешкають люди», — наголосив Президент.

За його словами, це той пріоритет, який нині демонструє український уряд, український парламент, український Президент.

Відновлення мосту через річку Сіверський Донець, поблизу села Закітне, було розпочато 26 вересня 2016 року. З Державного фонду регіонального розвитку на відповідні роботи було спрямовано 36 млн грн, з обласного бюджету — 4 млн грн.

Договір на виконання робіт із будівництва мосту через річку Казенний Торець, поблизу села Семенівка, укладено 12 вересня 2016 року. Міст було зруйновано внаслідок вибуху та руйнування прогонових будов та опор, що унеможливило рух транспорту і пішоходів. Упродовж останніх двох років проїзд автотранспорту з обмеженням руху транспортних засобів загальною вагою до 10 тонн відбувався понтонним мостом.

Будівельні роботи фінансовано за рахунок коштів Державного фонду регіонального розвитку, з якого надано 33,5 млн грн, і коштів обласного бюджету — 3,7 млн грн.

В УКРАЇНІ ВИРОБЛЯТИМУТЬ МОДЕРНІЗОВАНУ М16 ТА БОЄПРИПАСИ

Мова йде про виробництво її модернізованого варіанту — карабіну М4 моделі WAC47. Цей проект спільно реалізовуватимуть Державне підприємство «Укроборонсервіс», що входить до складу ДК «Укроборонпром», та американська компанія Aeroscraft. Такі домовленості закріплено в меморандумі про співпрацю між обома компаніями.

Заступник керівника ДК «Укроборонпром» Володимир Коробов наголосив, що перехід на міжнародні стандарти НАТО є частиною стратегії реформування та розвитку вітчизняного ОПК.

— Сьогодні «Укроборонсервіс» уже веде низку пілотних проектів із розробки, модернізації, складання й імпортування в Україну стрілецької зброї. Проект М16 компанія вважає цікавим і перспективним для України, — сказав очільник ДП «Укроборонсервіс» Сергій Микитюк. — Ми вивчили проект М16 і чітко розуміємо, що така автоматична гвинтівка перебуває на озброєнні армій понад 40 країн світу. Але цікаве інше: якщо туди їх постачають, то ми їх вироблятимемо в Україні. Наразі ми перебуваємо на початковій стадії реалізації проекту.

Технічні характеристики модернізованої гвинтівки М16 (карабін М4, модель WAC47):
калібр — 7,62 мм
ємність магазину — 30 патронів
початкова швидкість кулі — 884 м/сек
загальна довжина — 840 мм
довжина ствола — 406 мм
вага (без магазину) — 3110 г
прицільна дальність стрільби — 600 м

Своєю чергою засновник компанії Aeroscraft Ігор Пастернак зазначив, що на його пам'яті такого ще не було, щоб американський уряд так швидко видавав ліцензії для спільного виробництва зброї. «Те, що ми отримали цю ліцензію буквально за три тижні, — справді диво. Для мене це був особливий знак того, що мій уряд дійсно перерізає червоні стрічки, щоб ця кооперація розвивалася якнайшвидше», — сказав він. І додав, що проект М16 задумано з перспективою того, що українські Збройні Сили, прикордонники й Національна гвардія в майбутньому перейдуть на стандарти НАТО. Ми всі, не лише в Києві, а й через Атлантику, впевнені, що Україна стане країною — членом НАТО. І перейде на нову зброю. Нині це модернізована М16.

Також Сергій Коробов повідомив, що водночас з реалізацією проекту з виробництва модернізованих гвинтівок М16 в Україні також налагодять виробництво боєприпасів до них. Уже розроблено відповідну програму, проекти й рішення щодо виробництва боєприпасів і передано їх на розгляд у Кабінет Міністрів України на затвердження й визначення необхідного фінансування. Він пояснив, що «термін реалізації проекту від початку фінансування до налагодження масштабного виробництва становить 18 місяців».

За його словами, спроектоване виробництво боєприпасів передбачає виготовлення як натовських калібрів, так і пострадянських. Адже в модернізованих М16, які випускатимуть у нас, заплановано заміну стволів із можливістю використовувати патрони від автомата Калашникова.

Андрій ЛИСЕНКО

ПРЕЗИДЕНТ ПРИСВОЇВ ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ МИКИТІ ЯРОВОМУ ПОСМЕРТНО

Президент Петро Порошенко присвоїв звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» за виняткову мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірність військовій присязі командирові механізованої роти механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади оперативного командування «Схід» Сухопутних військ Збройних Сил України лейтенанту Микиті Яровому посмертно. Про це повідомляють на офіційному сайті Президента.

Нагороду сина з рук глави держави отримала мати героя Людмила.

Микита Яровий народився 2 лютого 1995 року в селищі Меліоративне Новомосковського району Дніпропетровської області. Після закінчення 2016 року Національної академії Сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного він виконував службові та бойові завдання в районі проведення АТО на території Донецької й Луганської областей.

18 грудня 2016 року близько шостої ранку противник здійснив вогневе ураження по позиціях взводних опорних пунктів 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади. Близько 9.00 ворог спробував прорвати позиції 1-го механізованого батальйону з боку лісу у фланг 2-ї механізованої роти. Близько 10.15 маневрова група 3-ї механізованої роти в складі механізованого взводу, на чолі якої був командир механізованої роти Микита Яровий, здійснила вихід через позиції 1-ї механізованої роти, прикриваючись лісосмугою, і ввійшла у фланг противникові. Групі під керівництвом лейтенанта було визначено завдання заволодіти позиціями переднього краю противника, щоб відсікти можливість відходу ворожої групи та не допустити виходу резервів противника на допомогу їхнім підрозділам. За годину група вийшла на визначений рубіж, де намагалася закріпитися й утримувати зайняті позиції, але її обстріляли незаконні збройні формування з трьох боків зі стрілецької зброї та артилерії. Під час щільного обстрілу лейтенанта Ярового було смертельно поранено кулею ворожого снайпера.

Завдяки проявленим мужності та героїзму командира Микити Ярового, група, яку він очолював, виконала завдання знищити ворожу диверсійну групу та не допустила виходу резервів незаконних збройних формувань.

НАШІ МОРПІХИ ЗАВОЮВАЛИ «МОЛОТ ВОЇНА»

Заслужена відзнака

«Чорні берети» Військово-Морських Сил України та США разом із представниками збройних сил Болгарії, Румунії, Молдови, Сербії та Албанії взяли участь у спільному заході з підготовки військ «Платинум Лайон-2016»

Навчання відбувалися в Республіці Болгарія під час здійснення підготовки Ротаційних сил Чорноморського регіону.

Упродовж десяти днів військовослужбовці окремого батальйону морської піхоти України, які нещодавно повернулися з району проведення антитерористичної операції, разом зі своїми колегами здійснили тактичні стрільби, відпрацювали тактику дій малих підрозділів, взводу в атаці, штурму будівлі ротного опорного пункту міжнаціональної коаліції.

Усі без винятку військовослужбовці пройшли курс бойового медика з практичною евакуацією пораненого на гелікоптері Black Hawk.

За підсумками навчань українських морських піхотинців нагороджено «Молотом воїна» та визнано найкращими в змаганнях. З погляду взаємодії між країнами в забезпеченні миру та стабільності в Чорноморському регіоні, а також підготовки українських підрозділів за стандартами НАТО такі заходи є дуже важливими й відіграють ключову роль під час обміну досвідом між «універсальними солдатами».

Дмитро ЗАВТОНОВ

«ТОЧКУ НЕПОВЕРНЕННЯ В РЕФОРМУВАННІ ВІЙСЬКА МИ ПРОЙШЛИ. АЛЕ РОЗСЛАБЛЯТИСЯ НЕ МОЖНА...»

МІНІСТР ОБОРОНИ УКРАЇНИ ГЕНЕРАЛ АРМІЇ УКРАЇНИ СТЕПАН ПОЛТОРАК В ЕКСКЛЮЗИВНОМУ ІНТЕРВ'Ю НА 5-МУ КАНАЛІ В ПРОГРАМІ «ПОГЛЯД» ПІДБИВ ПІДСУМКИ 2016 РОКУ

— Як ви вважаєте, чи не буде спокусою у зацікавлених осіб розглядати ситуацію на Світлодарській дузі, зокрема зміну нашої дислокації внаслідок боїв як порушення Мінських угод. Ми знаємо, що досить специфічно іноді трактують дії сторін у рамках Мінських домовленостей. Чи не надходили якісь сигнали від наших партнерів і посередників, що, мовляв, щось ми порушили?

— Ви знаєте, що стосується Російської Федерації, то вона використовує навіть те, чого немає. Цей приклад, звісно, вона використовуватиме для того, щоб нас звинувачувати. Що стосується наших партнерів, то таких звинувачень немає, тому що їх бути не може по суті, оскільки ми не порушували Мінські угоди. Узагалі, згідно з Мінськими угодами, та територія належить Україні. Тому ми всі пересування робимо на своїй території.

— На початку 2016-го Президент України анонсував сьому хвилю мобілізації як єдину протягом року. Але зрештою і обставини, і стан нашого війська дали змогу її не оголошувати. Чи можемо ми казати, що контрактна армія — то не лише декларація, то реальність.

— Та робота, яку було проведено Міністерством оборони, суспільством, та підтримка армії, яка була 2016 року, дали нам можливість набрати до війська, підписати контракти майже з 70 тисячами військовослужбовців. Якщо порівняти з 2014 роком, то ця цифра становила три тисячі осіб на рік. Тобто, де три тисячі й де сімдесят? Звісно, що такі зміни пов'язані з соціальним захистом військовослужбовців, підвищенням грошового утримання. Люди побачили, що є зміни в забезпеченні, у ставленні, у навченості. І пішли до війська, вони повірили й зрозуміли, що треба захищати свою країну. І такі зміни дали змогу нам обійтися без мобілізації. Але ми чітко розуміємо, які загрози є перед нами, маючи такого сусіда. Тому треба постійно бути напоготові. Ми тільки за цей рік створили резерв зі ста тисяч чоловік. Це люди, які протягом двох-трьох діб готові стати в стрій й захищати свою країну. Це якраз свідчення того, що ми зробили висновки та що здійснювати мобілізацію вже не було потреби.

— Мені згадалися ракетні стрільби в Херсонській області. Це була дуже резонансна подія, і дуже нервова була реакція з Москви на неї. У чому полягала ключова мета цих стрільб із воєнної та політичної точки зору?

— Російська Федерація дуже нервувала. Нас залякували тим, що буде навіть завдано ракетного удару по пускових установках, по наших позиціях. До речі, ми й до цього теж були готові, ми такий варіант теж відпрацьовували. Але це наша справа. То справа незалежної України й Збройних Сил проводити навчання на своїй території, перевіряючи готовність нашої системи ППО, не порушуючи жодного міжнародного договору. Звісно, Російська Федерація нервувала, тому що військові, які проходять службу в збройних силах Російської Федерації, насамперед у військово-повітряних силах, розуміючи стан готовності системи ППО України, не будуть настільки впевненими в безкарності своїх дій, якщо їм таке завдання буде поставлено на території України. Тут реакція Москви, на мою думку, була прогнозованою. Ми провели такі навчання, перевірили готовність нашої системи ППО, перевірили здатність наших ракет уражати ціль, досягли своєї мети, практично не було жодної нештатної ситуації. Ми здійснили це вперше на цьому полігоні за час незалежності України, тому що подібний полігон у нас був у Криму, який було анексовано, і ми, до речі, такі навчання раніше проводили на території Російської Федерації. Тому я оцінюю ці навчання як дуже вдалі, дуже потрібні, й, звісно ж, ми ні в кого питати не збираємося, які навчання нам проводити на нашій території.

— Питання бюджету. Під час його ухвалення було безліч дискусій на рахунок інших напрямків, а щодо оборони всі були одностайні. Проте спецконфіскацію, кошти від якої мали піти на оборонні цілі, так і не було ухвалено. Тому питання: на скільки держава зможе зробити замовлення «оборонці», а підприємства відповідно зможуть його виконати? І тут питання фінансування є ключовим.

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак

— На 2017 рік бюджет становить 64,4 мільярда плюс 4 мільярди державних гарантій. Напевно, я був би поганим міністром, якби сказав, що мені достатньо грошей. Але маємо розуміти, що ми отримали стільки грошей, скільки держава може дати армії. Тут стоїть завдання більш раціонального використання того ресурсу, який ми отримали. Ми проаналізували всі проблеми й недоліки, які в нас були у 2015–2016 роках. Нам удалося здійснити прорив у справі забезпечення Збройних Сил України технікою, озброєнням у кінці року, коли ми підписали контракти, договори з нашими підприємствами оборонного промислового комплексу на мільярди гривень. І на 2017 рік ми забезпечили роботою практично всі наші підприємства.

«РЕФОРМИ МІНОБОРОНИ ЗАЛЕЖАТЬ НЕ ЛИШЕ ВІД НАС, А Й ВІД ТОГО, ЯКИМИ ТЕМПАМИ ВІДБУВАТИМЕТЬСЯ РЕФОРМУВАННЯ НАШОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ЯКИЙ У НАС БУДЕ ФІНАНСОВИЙ РЕСУРС»

З мінусів можу назвати відсутність закону про спецконфіскацію, через що ми недоотримали 3,6 мільярда гривень, до речі з них 2,2 мільярда мало бути спрямовано на закупівлю й модернізацію техніки. Через це ми до кінця й не виконали державне оборонне замовлення. Я вже неодноразово казав, що реформи Міноборони залежать не лише від нас, а й від того, якими темпами відбуватиметься реформування нашої економіки та який у нас буде фінансовий ресурс.

— Ви констатуєте, що визначена реформа для Міноборони, ЗС України, тобто все, що було заплановано на 2016 рік, виконано. Які ключові віхи цього реформування ви б відзначили, і що є першочерговим на 2017-й?

— Останній документ, який ми ухвалили на РНБО 29 грудня, якраз завершив прийняття документів Стратегічного оборонного планування на найближчий термін. І я хотів би сказати, що в цілому планування ми закінчили. Спланована робота в Комітеті реформ Міністерства оборони на 2016 рік виконана в повному обсязі.

Ми практично змінили систему та структуру Міністерства оборони, зробили перерозподіл функціональних обов'язків, значно скоротили порядок прийняття рішень, ввели посаду державного секретаря. Перерозподіл функціональних обов'язків, прискорення прийняття рішень — все це дало можливість значно покращити забезпечення Збройних Сил України.

Що стосується реформування ЗС України, Генерального штабу, то в нас було сплановано формування і набуття бойових спроможностей Об'єднаного оперативного штабу, створення нових органів військового управління і набуття ними бойового потенціалу. У нас було сплановано створення нових військових частин, завершення набуття бойових спроможностей Сил спеціальних операцій, покращення озброєння і підготовки ВДВ. Усі ці завдання ми виконали і приступили до реформування самого Генерального штабу. Також було значно покращено систему логістичного забезпечення. Минулого року ми забезпечили весь особовий склад зимовою формою одягу. Зараз змінюємо систему харчування — прийняли рішення (Верховна Рада та уряд) щодо надання можливості приймати рішення відносно змін норм забезпечення речовим майном та харчуванням Міністру оборони України. Це значно спростило і прискорило прийняття рішень, адже раніше, щоб поміняти, скажімо, гудзик потрібно було рішення Кабінету Міністрів. У 2017 році продовжимо реформи. Ми переходимо на систему нового планування, забезпечення зв'язку, комплектування, навчання. Тобто продовжуємо роботу по всіх напрямках нашої діяльності. Головними з них є, звичайно, перехід органів управління видів Збройних Сил та оперативних командувань на стандарти Альянсу.

— Яка була співпраця протягом 2016 року з НАТО, і які напрямки ви окреслили б як прорив, а які буксували?

— Проривом, у першу чергу, можна назвати прийняття комплексного пакета допомоги. У нас такого ще не було. Він передбачає 13 напрямків у розбудові Збройних Сил України (кібербезпека, зв'язок, медицина, логістика тощо.) Комплексний пакет допомоги було прийнято на Саміті у Варшаві. У нас налагоджена тісна плідна праця з Альянсом, причому не тільки в рамках цього пакета допомоги. Було проведено багато спільних навчань, працює практично на повну потужність Литовсько-Польсько-Українська бригада. Ми продовжуємо співпрацю по трастовим фондам, представники Альянсу надають нам дорадчу допомогу. В нас працюють радники стратегічного рівня зі США, Великобританії, Канади, Литви, які надають мені дуже серйозну допомогу. Співпраця є ефективною та плідною.

— Чи вважаєте ви, що ми вже пройшли точку неповернення у реформуванні, свідомості, концептуальних змінах для країни. Чи, можливо, в нас ще попереду той самий момент істини?

— Я переконаний у тому, що ми точку неповернення пройшли, принаймні в Збройних Силах та Міністерстві оборони. Але я точно знаю, що нам не можна розслаблятися й думати про те, що ми багато чого зробили. Звісно, зробили багато, але недостатньо. Не все для того, щоб не було повернення і не було слабкої армії. Це повинні розуміти не тільки Збройні Сили, а й суспільство, керівництво країни і всі ті, хто проживає в Україні. Тому що Збройні Сили є єдиним організмом, який забезпечує нашу незалежність від зовнішнього агресора. Я вважаю, що точку неповернення пройшло наше суспільство і українці точно не будуть жити так, як раніше. Не будуть терпіти корупцію і спокійно дивитися на проблеми. Українці свідомі і патріотичні. З допомогою наших людей ми дуже швидко досягнемо результатів, які ставимо перед собою. А результати — це захищена, заможна, демократична, вільна країна.

(Друкується зі скороченням)

БЮДЖЕТ МІНОБОРОНИ-2017:

НА ТЕХНІЧНЕ ПІДСИЛЕННЯ ВІЙСЬКА СПРЯМУЮТЬ 18% КОШТІВ, А «БОЙОВІ» ДОПЛАТИ ЗРОСТУТЬ ДО 6 ТИСЯЧ

ВІЙСЬКОВИЙ ГАМАНЕЦЬ ЗБІЛЬШИВСЯ, АЛЕ ВІД РОЗМІРІВ ФІНАНСУВАННЯ БАГАТЬОХ ПЕРЕДОВИХ АРМІЙ ЄВРОПИ МИ ЩЕ ДОБРЯЧЕ ВІДСТАЄМО

Ситуація на Сході докорінно змінила підхід до формування оборонного бюджету нашої країни. Підтвердженням цього вже другий рік поспіль є рекордні за всю історію українського війська бюджетні видатки на оборону. У Законі України «Про Державний бюджет на 2017 рік» на потреби Міністерства оборони передбачено 64,4 млрд грн. На що буде спрямовано цей фінансовий ресурс, які пріоритетні статті видатків та як оцінюють передбачені видатки на оборону деякі експерти, дізнавалася наша кореспондентка

СТАН ФІНАНСУВАННЯ ЗС УКРАЇНИ У 2012–2017 рр., МЛРД ГРН

Неготовність війська на початку війни протистояти ворогові — результат хронічного недофінансування армії протягом десятиріч. Навіть починаючи ще з 2008 року, за сталого зростання валового внутрішнього продукту, видатки на потреби оборони, навпаки, зменшувались і не перевищували 1% від ВВП. У 2010–2013 роках за станом витрат на «оборонку» Україна посідала передостаннє місце серед країн Європи.

Сьогодні, вже третій рік поспіль, ми спостерігаємо тенденцію збільшення оборонного бюджету. Минулого року видатки Міноборони становили 55,948 млрд грн, або 2,46% від ВВП (без коштів від конфіскату). На 2017-й передбачено 64,466 млрд грн, що становить 2,49% від ВВП.

Як же розподілено ці кошти та які статті видатків збільшено порівняно з минулим роком?

За даними Департаменту фінансів Міністерства оборони України, 62,1 млрд грн заплановано витратити за загальним фондом, 2,3 млрд грн — за спеціальним, з яких 0,5 млрд грн становитимуть кошти від конфіскату. Крім того, заплановано надходження й за рахунок надання державних гарантій на суму 4,65 млрд грн.

Цього року видатки Збройних Сил збільшено практично за всіма основними напрямками. Проте найбільше зросло фінансування (порівняно з торішніми показниками) на потреби розвитку озброєння. На створення новітніх зразків ОВТ, проведення НДДКР і розробку новітньої військової техніки спрямують 18% від оборонного бюджету, а це — 11,7 млрд грн, що майже на 3,6 млрд грн більше, ніж торік. Важливо, що Міністерство фінансів України під час розрахунків цієї статті врахувало заплановані показники необхідного фінансування для реалізації Програми розвитку ОВТ на період до 2020 року. Тож можна стверджувати, що план уже в дії, а не просто на папері.

Проте, як стверджують деякі експерти, поточний рівень забезпечення навіть за таких обсягів фінансування дасть ЗСУ змогу хіба що продовжувати модернізацію й ремонт старих зразків радянської техніки з подальшим введенням її в експлуатацію, аби максимально забезпечити підрозділи в районі проведення антитерористичної операції. Водночас, експерти прогнозують в українській армії появу нових видів техніки та озброєння.

Передбачені у Держбюджеті війську кошти забезпечать виконання визначених на 2017 рік завдань і в частині соціального захисту особового складу Збройних Сил. Цьогорічні видатки на утримання ЗС України порівняно з минулим роком збільшено на 4,9 млрд грн.

Дехто може сказати, що й цьогорічний бюджет знову є скоріше «бюджетом проїдання», аніж розвитку. Але в умовах війни, погодьтеся, має бути й відповідна соціальна захищеність військових. Видатки за статтею грошового утримання передбачено в сумі 30,7 млрд грн (2016 року — 29,6 млрд грн). На заробітну плату працівникам Збройних Сил України нададуть 4 млрд грн. Цьогорічний обсяг передбачених у держбюджеті видатків забезпечить виплату грошового забезпечення військовослужбовцям на рівні 2016 року.

ВАЖЛИВО, ЩО МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ ПІД ЧАС РОЗРАХУНКІВ СТАТТІ ВИДАТКІВ НА ТЕХНІЧНЕ ПІДСИЛЕННЯ ВІЙСЬКА ВРАХУВАЛО ЗАПЛАНОВАНІ ПОКАЗНИКИ НЕОБХІДНОГО ФІНАНСУВАННЯ ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОГРАМИ РОЗВИТКУ ОВТ НА ПЕРІОД ДО 2020 РОКУ

Прийнято рішення про збільшення «бойових» виплат. Напередодні Нового року Президент України Петро Порошенко дав доручення збільшити розмір винагород військовослужбовцям, які перебувають у районі проведення антитерористичної операції: на лінії бойового зіткнення на глибину ротних опорних пунктів першого ешелону до 6 000 грн, в інших місцях дислокації в межах визначеного району АТО — до 2 400 грн.

— Ми маємо витрачати гроші українських платників податків насамперед на те, щоб забезпечити надійну обороноздатність нашої держави. У країні має бути створено і фінансову, і матеріальну мотивацію для того, щоб було надійно захищено й забезпечено українських військовослужбовців, — наголосив глава держави під час зустрічі з бійцями в Маріуполі.

Фінансування підготовки Збройних Сил залишилося майже на тому самому рівні, що і торік: 2,9 млрд грн. Зросли видатки й на будівництво та придбання житла для сімей військовослужбовців. Нинішнього року цей показник сягнув 751,1 млн грн, що порівняно з минулим роком більше на 63,8 млн грн. Щоправда, якщо зважити, що у квартирній черзі нині перебувають понад 44 тис. військовослужбовців, то розмір передбаченого фінансування є недостатнім для розв'язання проблеми житла у війську за короткий час.

Інші видатки розподілено таким чином: на оплату комунальних послуг та енергоносіїв — 1,8 млрд грн (2016 року — 1,5 млрд грн, збільшено на 0,3 млрд грн), з урахуванням підвищення тарифів; на організацію харчування особового складу — 3,4 млрд грн (2016 року — 2,8 млрд грн, збільшено на 0,6 млрд грн); на медичне та санаторне забезпечення — 513,1 млн грн (2016 року — 438 млн грн, збільшено на 75,1 млн грн).

Однак, навіть попри рекордні суми фінансування, експерти зазначають, що українській армії все одно буде складно швидко рухатися вперед. Наприклад, Сергій Згурець, який очолює інформаційно-консалтингову компанію Defence Express, вважає, що для нормального функціонування 100-тисячного війська необхідне фінансування в розмірі як мінімум 10 млрд доларів. Ці розрахунки актуальні для збройних сил таких країн, як Польща й Німеччина.

На думку народного депутата Верховної Ради України, члена парламентського Комітету з питань національної безпеки і оборони Дмитра Тимчука, видатки, які нинішнього року планують спрямувати на всебічне оснащення української армії та її підготовку, — замалі. За його словами, на утримання війська в розвинених країнах іде 40 відсотків військового бюджету, а на закупівлю нового озброєння та бойову підготовку — не менше як 30.

І хоча до обсягів фінансування військ розвинених країн нам поки що далеченько, як бачимо, пріоритети фінансування поступово змінюються в напрямку бюджету розвитку. Цьогорічний рекордний (порівняно з усіма попередніми роками) військовий бюджет, за оцінками представників військового відомства, дасть змогу забезпечити першочергові потреби й виконати найважливіші завдання з підвищення боєздатності війська.

Тетяна МОРОЗ

НОВИЙ РІК: ЗУСТРІЧ ПО-ФРОНТОВОМУ

Перед самим новоріччям мені випала почесна місія відвезти частинку святкового випуску «Народної армії» на передову. Звісно, такий подарунок мав потрапити передовсім туди, де найгарячіше. І в передостанній день року сотня примірників газети прибула в Авдіївську промзону, яку обороняють наші мотострільці

І НА ВІЙНІ ЛЮДИ СПОДІВАЮТЬСЯ НА НОВОРІЧНЕ ДИВО

Оксана Білозір привезла на «промку» новорічні дарунки нашим воякам

На багатьох тамтешніх позиціях як на зелених красунях у захищених бліндажах, так і на ялинках, що ростуть просто неба, з'явились іграшки, саморобні або привезені з мирного терену прикраси. І на війні люди хочуть залишатися людьми й теж сподіваються на новорічне диво та свято. Попри те, що декотрі мають ознаки застуди, дехто давно не був удома й скучив за сімейним колом, настрій у хлопців був піднесений. Вони давно навчилися жити великою родиною й порівну ділити п'янку насолоду перемог і гіркоту втрат.

«ЩОНАЙМЕНШЕ, ЩО МИ ЛАДНІ ЗРОБИТИ ДЛЯ БІЙЦІВ: ВИКАЗАТИ ЇМ ПІДТРИМКУ, МОЛИТИСЯ Й СПІВПЕРЕЖИВАТИ ЗА ДОЛЮ КОЖНОГО»

Найприємніше те, що в нашій державі є безмір українців із великої літери, які ніколи не забувають про наших хлопців, котрі захищають нас під небом донецького степу. Саме тієї грудневої днини щасливий випадок звів мене з Оксаною Білозір, знаною співачкою, народним депутатом України кількох скликань. Із друзями, серед яких теж є колеги з парламенту, вона привезла на «промку» дарунки нашим воякам: новорічні смаколики, теплий одяг, а головне — позашляховика.

— Я давно їжджу дорогами цієї війни, була однією з перших перемовників, хто взявся за пошук і визволення полонених військовослужбовців. Також бачу, скільки ще потрібно приїздити, спілкуватися й допомагати українському війську. Пощастило із часом побувати в усіх бригадах, які тут воюють, — каже Оксана Білозір. — І перед новорічно-різдвяними святами теж не змогла обійти їх увагою. Бо розумію, як хлопцям хочеться потрапити додому хоча б на кілька годин. Ми спробували тим, хто боронить Україну, поки вона мирно зустрічає 2017-й, улаштувати свято. Такі стрічання безцінні для нас. І це найменше, що ми ладні зробити для бійців: виказати їм підтримку, молитися й співпереживати за долю кожного.

Геннадій КАРПЮК

НА «НУЛЯХ» ЗА ЩАСТЯМ

У той вечір було зимно, як і належить цієї пори року. Тьмяні фари заїжденого за десятиліття експлуатації УАЗика втомлено шукали розбитим шляхом кінцевий пункт своєї чергової мандрівки до «нулів». І ось нарешті — щастя, наше і позашляховика-артефакту. Смуга посиленого контролю, блокпост, а за ними — бліндажі, позиції... Навколо згустилася темінь. Рука намацує в кишені бушлата ліхтарик. Але представник підрозділу одразу застерігає: «Навіть не думайте вмикати, якщо хочете спокійно дістатися призначеного місця».

Шкарбаємо з колегою з військового телебачення, немов кроти під городом. Добре, що зоряно й видно хоч би силуети тих, за ким треба йти. Пахне сосновим димом, який блукає через безвітря серед навколишніх химер-руїн. Хтось запитує паролі, хтось відповідає. Дає прикурити. Але вогник, що на секунду біліє попереду, ховається в долоні…

Аж ось десь на півдорозі до умовної координати нас зустрічає командир. На грудях — рація, яка періодично щось по-своєму тріщить. Очікував почути хрипкуватий баритон чоловіка середніх літ, який на посаді ротного підсадив горлянку, долаючи щоденні труднощі комунікації в бойових умовах. Але з нами привітався офіцер із зовсім молодим голосом.

— Старший лейтенант Роман Усов, командир механізованої роти, — відрекомендувався він.

Цей підрозділ тут відносно недавно: їхні попередники з кількох бригад наробили чимало потужних укріплень, захисних споруд, добряче обжили позиції в сенсі побуту, зручності служби й готовності відбивати будь-які зазіхання недругів. Щастя колись було однією з найгарячіших точок на мапі АТО, тому тут усе влаштовано так, щоб максимально вберегти життя бійців. Як доводить практика, тільки-но на позиції заходить

Командир роти Роман Усов

новий підрозділ, ворог прагне провокувати, аби визначити слабини, зрозуміти, як поводиться інша сторона. Технологія «вивчення» незмінна от уже майже три роки — обстріли. Але в супротивника з того нічого путнього не виходить, бо побратими Усова добре знають, як потрібно «відгукуватися».

Роман Усов усього три роки тому закінчив Національну академію сухопутних військ, а нині командує ротою. Воістину бойовий офіцер, у якого не було жодного мирного року за його офіцерську службу. Він пишається своїми підлеглими — відповідальними бійцями. Секрет сумлінності простий: їх треба постійно навчати, показувати їм приклад і не забувати потім вимагати від них результату.

— Ми добре показали себе в Мар'їнці. Тамтешні люди нас не відпускали й ще довго телефонували і просили повернутися. Та ось тепер персонал ТЕЦ дуже радий тому, що ми їх тут убезпечуємо, — каже старший лейтенант.

— Як вдається хлопців тримати в тонусі?

— Зараз менше обстрілів, тому є більше часу на бойову підготовку. У такий період вона виходить на передній план. Двічі на тиждень стріляємо на полігоні, управляємося в тактиці, відпрацьовуємо кожну команду, кожен сигнал управління. Злагоджуємо дії підрозділу в разі загрози: черговість виходу й відкриття вогню, щоб бійці довели це до автоматизму. Умовна тиша має два аспекти. З одного боку, це мінус для тих, котрі давно в районі проведення АТО й звикли до активних дій, з другого — плюс новачкам: поетапне звикання до періодів спокою, які змінюють невеликі обстріли чи локальні бої, для них є чудовою адаптацією.

…53-річний Олександр із Херсонщини має позивний «Адвокат». Служив у міліції — починав сержантом патрульно-постової служби, був дільничним, оперативником, дослужився до начальника райвідділу у званні майора. Вийшов на пенсію й розпочав кар'єру держслужбовця: тривалий час працював в Управлінні юстиції, керував обласною державною виконавчою службою. А навесні 2014-го звернувся у військкомат. Однак його зарахували в резерв, мовляв, потрібні танкісти, кулеметники, зв'язківці, а він хай зачекає.

— Я зовсім не претендував на офіцерські погони. Звісно, руки не склав та з іншими активістами почав розбудову блокпостів на межі з Кримом: Чаплинський, Генічеський і Колончацький, — розповідає «Адвокат». — Якось мій друг Юрій, який уже воював під Мар'їнкою в складі цієї бригади, сказав, що знову служитиме. І запропонував мені посаду виконувача обов'язків командира гранатометного взводу. Я погодився, тому що був готовий до такої місії. Спершу були два місяці вишколу на полігоні під Рівним. Там моє уявлення про професію гранатометника кардинально збагатилося. Коли побачив апарат — 30-міліметровий АГС-17 «Полум'я», то просто полюбив його, хоча до цього стріляв з ДШК, «Мухи», різних зразків стрілецької зброї. Він став моїм залізним побратимом.

За словами комвзводу, автоматичний гранатомет — добрий засіб стримування противника, озброєного стрілецькою зброєю. З нього можна стріляти як настильною траєкторією, так і навісною з укриття, створювати пересувні мобільні позиції, встановлюючи його на невеликі авто, на кшталт пікапа чи вантажної ГАЗелі. АГС добряче виручає й допомагає. Можеш цілий день з автомата чи кулемета шпарити, а бажаного результату не буде. А тут вистріляв «улитку», і є чим пишатися: то ворожий бліндаж загорівся, то запалала «сепарська» машина. Звісно, після курсів підготовки треба ще довгенько освоювати багато нюансів і навичок, виробляти так звану військову інтуїцію, а це приходить винятково з практикою.

Співрозмовникові вдалося укласти контракт із ЗС України лише 2016-го. Каже, довго ходив коридорами військової бюрократії. У великих запеклих боях «Адвокат», як і більшість його побратимів, іще не брав участі, але всі вони готові будь-якої миті нюхнути справжнього пороху. Він переконаний, що військові мають дорожити кожним днем, проведеним на передовій, адже так вони здобувають безцінний досвід.

— Щодня наша розвідка збирає інформацію, і ми добре відаємо, що відбувається за «межею». От буквально вчора їхня ДРГ шастала навколо — наші козаки дали їм по зубах, — говорить Олександр. — А ще раніше ворожий АГС нам трохи насипав зі своїх позицій — промацував. Ми ж адекватно реагуємо на кожну таку «діагностику», бо просто себе захищаємо, і нам є чим це робити.

Геннадій КАРПЮК

Авдіївська промзона

Богдан Таранін

«ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО ПЕКЛА!»

КОЛИ БАЖАННЯ ВИЖИТИ БІЛЬШЕ СХОЖЕ НА МРІЮ

— Ганз! Уставай! БТР горить!
— От знов поспати не дали…

Авдіївська промзона, позиція «на нулях». Молодий офіцер вибігає на вулицю, намагаючись зорієнтуватися в диму. У повітрі чути свист міни. «Влучить чи не влучить?» — холоднокровно оцінює ситуацію Ганз, він же старший лейтенант Богдан Таранін, командир роти бригади ВДВ. Влучила! Якраз у приміщення, з якого він щойно вибіг! Від ударної хвилі його співрозмовника викидає на вулицю просто з ліжком. Пощастило: в обох — жодної подряпини. Коли буде наступна атака ворога: через хвилину, уночі або завтра, — невідомо. Тут прогнозів давно ніхто не робить: готовність будь-якої хвилини. Захекані хлопці похмуро констатують, що цієї ночі вони зірвали черговий джекпот. Виграли ще один день життя, і на цьому спасибі.

Богданові Тараніну лише 22. А він кавалер ордена Данила Галицького, командує бувалими чоловіками, які заслужено називають старшого лейтенанта легендою. 2015 року він воював у районі шахти «Бутівка». Дістав поранення, швиденько підлікувався й ось уже сьомий місяць захищає промзону. Наприкінці грудня старший лейтенант став переможцем у змаганні ротних, і підлеглі вкотре переконались у мудрості та сміливості молодого командира. Кажуть, що штабна робота не для нього.

— Тут, на промзоні, справжня війна, — каже Богдан. — Адже від наших позицій до позицій російських окупантів — кількасот метрів. А на деяких ділянках відстань до ворога всього десятки метрів, тож іноді чуємо їхні розмови навіть без рацій. Переказати не можу: слова нецензурні. Якщо чесно, то такі їхні перекрикування нам лише на руку. Насипали — і вже не кричать. Один плюс: чим менша відстань до нас, тим менша ймовірність того, що противник відкриє вогонь артилерією.

На промзоні триває постійна боротьба не тільки за своє життя, а й за життя побратимів, з якими ділиш окоп. Один неправильний крок під час обстрілу може поставити під загрозу безпеку всієї команди.

— Прикрити товариша, забрати пораненого з поля бою, надавати допомогу під обстрілом — усе це робиш на автоматі, — каже Богдан. — Пам'ятаю, як залетіла міна в нашу кімнату. Того дня прилетіло більше як дві сотні таких сюрпризів. Спочатку обстрілювали іншу точку. Потім упало поряд із нашою позицією. Я вибіг зателефонувати на пост, тієї миті лунає подвійний вибух, пробиває кімнату. Думав, що всі двохсоті. Аж раптом вибігає хлопець із перебитою веною, кров — фонтаном. Намагаюсь якось перебинтувати... Молився, аби з тим хлопцем усе було добре, про себе взагалі забув. Тоді ж було поранено й Героя України Валерія Чибінєєва. Цікаво, що того дня через зміни в графіку відправив чергувати одного бійця вдруге поспіль. Він бурчав: «О, знов я?» А снаряди залетіли якраз на те місце, де він зазвичай спить.

Богдан хоч і боїться наврочити, та признається, що його роті все-таки щастить. Здається, що про цікаві випадки він може розповідати годинами.

— Недавно ворожа куля пробила короб із патронами, зрикошетила й залетіла в кишеню бійця. Пробила три банківські картки. Там він її й знайшов. Грошей на рахунках не було, але банк таки піклується про життя та здоров'я своїх клієнтів, — жартує ротний. — Іще один випадок стався в бліндажі, поряд із будинком. У нього потрапив снаряд, повністю знесло накриття, а нам хоч би що. На війні хвилина іноді розтягується до неймовірних масштабів. Ти бачиш, який шлях проходить куля, як летить міна й розлітаються її уламки, хоча за законами фізики це неможливо. Одним з основних індикаторів для нас є кіт. Коли спить навіть під час сильного обстрілу, то все буде нормально. А коли починає шукати схованку, то й ми так робимо.

До російських окупантів звідси рукою подати. З тієї викривленої реальності до нас нерідко приходять диверсанти.

— Пряме зіткнення з ДРГ виявилось для мене одним із найстрашніших боїв, — каже Богдан. — Ми стояли на посту, атакувала російська диверсійно-розвідувальна група із десяти осіб. Не можу розповісти подробиць, але тоді загинуло двоє моїх хлопців. Серце болить, ідуть завжди найкращі... Коли наші бійці гинуть, вони неодмінно потрапляють у рай, адже в пеклі вже встигли побувати.

«НА ДЕЯКИХ ДІЛЯНКАХ ВІДСТАНЬ ДО ВОРОГА СКЛАДАЄ МЕНШЕ СТА МЕТРІВ, ТОЖ ІНОДІ МИ ЧУЄМО ЇХНІ РОЗМОВИ НАВІТЬ БЕЗ РАЦІЙ»

На запитання про забобони й таке інше Богдан відповідає жартома, що раніше намагалися уникати журналістів, але тепер це минуло. Каже представникам мас-медіа: «А ви приїжджайте до нас, самі все побачите, як кажуть, ласкаво просимо до пекла!»

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

ВОЛОНТЕРИ ВИПУСТИЛИ КАЛЕНДАР ІЗ БІЙЦЯМИ АВДІЇВСЬКОЇ ПРОМЗОНИ

Дзвінок фотографу з незнайомого номера:
— Привіт! Це твій сусід із Біличів, ти мене на «промці» фоткав, казав — для календаря. Можна там передати чотири календарі?
— Друже, звісно, але чого так багато, він же...
— Ти не розумієш, коли ти приїздив, усе в нас було добре, а тепер за місяць чотири 200-ті. Календарі — для родин загиблих.

Волонерська організація «Народний тил» підготувала календар на 2017 рік про українських бійців, які захищають Авдіївську промзону на Донеччині, де постійні бої. Фотографії до календаря «Промка» зробив кореспондент Олесь Кромпляс, який протягом тижня жив у промзоні із 72-ю окремою механізованою бригадою. Чоловік переконаний, що такі календарі потрібні, аби люди знали, яке пекло відбувається в країні.

— Він відзняв побут бійців на різних позиціях та спостережних пунктах. Зафіксував атмосферу в перервах між мінометними обстрілами та снайперським вогнем, — прокоментував волонтер Роман Синицин.

Календарі не безкоштовні, проте усі кошти від їх продажу волонтери спрямують на закупівлю обладнання: тепловізорів, прицілів, дальномірів, безпілотних апаратів — для підрозділів, що перебувають на лінії фронту.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

МІНА РОЗІРВАЛАСЯ ЗА ДЕКІЛЬКА МЕТРІВ...

Леся Дрозд

МЕДИК ЛЕСЯ ДРОЗД ВВАЖАЄ, ЩО ЇЇ СПИНУ ПРИКРИВАЛИ ЯНГОЛИ. НАВІТЬ ПІСЛЯ ДВОХ КОНТУЗІЙ НА СВІТЛОДАРСЬКІЙ ДУЗІ ВОНА ПРОДОВЖУВАЛА РЯТУВАТИ ЖИТТЯ ПОРАНЕНИХ

Світлодарська дуга. Ранок 18 грудня. Сонна й втомлена медик Леся Дрозд розмовляє з командиром роти «Шайтаном». Той жартує, обіцяє зайти пізніше, посидіти, спокійно попити чаю. Поки що не час. Ситуація напружується кожної хвилини, чути вибухи. Надію на відносно спокійний для медиків день швидко розвіює рація: «Трьохсоті!»

Леся миттєво застрибує в «мотолигу». Їхати доводиться під рясним ворожим вогнем. Незважаючи на звуки мінометного обстрілу, МТ-ЛБ вперто мчить уперед розбитими дорогами Світлодарської дуги. Раптом у «броньовик» влучає. Іще одне влучання, ще. Загалом шість разів. Леся відчуває: болить голова, дзвенить у вухах, одразу ставить собі діагноз — контузія, перехрещується. Поїхали! Страшно, але що вдієш... Там побратими, якщо не вивезти їх зараз, не виживуть. Під «видовищні феєрверки» доїхали, забрали поранених і повернулись. А тим часом команда «до бою!» звучить дедалі частіше, тож медики знову й знову рушають на порятунок поранених. Леся зазнає ще однієї контузії, її негайно відправляють до Бахмута, радять лягати на лікування. Та про яку госпіталізацію може йти мова? Жінка вживає знеболювальне й тікає назад на позиції. «Коли вже закінчиться цей пекельний день?» — устигає вона подумати, та знову спрацьовує рація: «Шайтан» — «двохсотий». Снайпер зняв…»

Тоді Леся ще не знала, що пекло триватиме не один день, що вона не відпочиватиме більше трьох діб.

— Я мріяла просто сісти на годинку й подрімати, — ділиться молодший сержант Леся Дрозд. — Але тільки-но ми робили собі чай або закутувалися в ковдри, щоб зігрітися, лунав черговий виклик. І так цілодобово. Очі нестерпно пекли. Тільки чуєш: «трьохсотий» і мчиш із думкою: «Хто? Хто цього разу? Тільки б устигнути доїхати. Якщо витягнемо живим, то зробимо все можливе й неможливе, аби врятувати. Тільки б устигнути…»

ТІЛЬКИ-НО ЧУЄШ: «ТРЬОХСОТИЙ!» — І МЧИШ ІЗ ДУМКОЮ: «ХТО? ХТО ЦЬОГО РАЗУ? ТІЛЬКИ Б УСТИГНУТИ ДОЇХАТИ. ЯКЩО ВИТЯГНЕМО ЖИВИМ, ТО ЗРОБИМО ВСЕ МОЖЛИВЕ Й НЕМОЖЛИВЕ, АБИ ВРЯТУВАТИ. ТІЛЬКИ Б УСТИГНУТИ…»

На запитання про те, звідки брала силу, жінка чесно відповідає, що вже через дві доби в режимі «нон-стоп» сили не залишилось, ні фізичної, ні моральної. Але виходу не було.

— Конкретні цифри я назвати не можу, проте разом із нашими санінструкторами ми витягли всіх «трьохсотих» і «двохсотих», де була хоч найменша можливість це зробити. Усі поранені вижили, і це особливо тішить. Дуже важко витягати з поля бою своїх друзів. Та й показати, що тобі їх шкода, не можна, медик не має права на жалість. Але найважче, коли твої друзі гинуть. Іще вдень 21 грудня я спілкувалася з «Каплею», він пригощав шоколадкою, жартував, сварив, чому без шапки, а ввечері вивозила його тіло з поля бою…

Леся запевняє, що навіть в екстрених випадках до кожного пацієнта потрібен свій підхід: поспілкуватися, пожартувати, відволікти увагу від болю…

— Є хлопці, які категорично відмовляються від знеболювального, — пояснює жінка. — Кажуть, що терпітимуть біль і що не треба їм жодних уколів. Доводиться розпитувати щось, історії розповідати, а тим часом колоти. Зазвичай у такій ситуації пацієнт посердиться й заспокоюється. Головне не подавати виду, що тобі страшно, боляче, не плакати, а спілкуватися з пораненими з усмішкою. Вони насправді дуже вразливі. Можуть і послати чимдалі, але я не ображаюсь. Кажу, що піду, але спочатку нехай поранений розповість, чи має він сім'ю, звідки родом… Потім минає кілька днів, і бійці телефонують, дякують за врятоване життя, розповідають, що їм уже краще.

26 грудня за декілька метрів від Лесі розірвалась міна. Як її не зрешетило осколками, жінка не розуміє. Каже, у неї багато янголів, які тепер прикривають спину. Та залишити третю контузію без уваги вже не вдалося…

— Весь удар прийняв на себе автомобіль, скло посипалося… Мене й санінструктора тільки дуже оглушило. Хлопці на передовій відпустили на «лікарняний». Кажуть: «Нам слабких і глухих не треба. Підлікуйся та приїжджай». Тепер перебуваю в Харківському госпіталі, потім буде евакуація у Вінницю або Дніпро. Звісно, хвилююся за хлопців, постійно на зв'язку з ними, медиків тепер не вистачає.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

КОЛИ ПОРЯД ЖІНКА, РОЗКИСАТИ СОРОМНО

ТИ ДОСІ ВПЕВНЕНИЙ, ЩО МІСЦЕ ЖІНКИ НА КУХНІ? ТОДІ ЗАВІТАЙ НА ФОТОВИСТАВКУ «ЖІНКИ, МИР ТА БЕЗПЕКА В УКРАЇНІ»

Під таким гаслом у Вінниці, у Музеї української марки ім. Якова Балабана, проходить фотовиставка «Жінки, мир та безпека в Україні», організатором якої є «Українська жіноча варта» за підтримки структури ООН «Жінки в Україні».

Фотовиставку підготовлено в рамках реалізації Стратегії громадянського представництва «Невидимий батальйон 2016–2017 рр.», яка покликана привернути увагу до жінок в українському війську.

В експозиції представлено 30 фотографій українських жінок-військовослужбовців, які разом із чоловіками захищають нашу країну на передовій. Героїні фотовиставки — жінки, дівчата, які пішли на фронт. Хтось — захищати й визволяти від окупантів свій рідний Донбас, хтось — за покликом серця, адже на Сході вирішується доля країни. А хтось прийшов на місце загиблого сина, брата або чоловіка. Проте більшість жінок на фронті досі залишаються «невидимими».

Олена Білецька під час фотовиставки «Жінки, мир та безпека в Україні»

— За статистикою, сьогодні в Збройних Силах України близько 30 тисяч жінок, — сказала керівник ГО «Українська жіноча варта» Олена Білецька. — Із них 16 тисяч військовослужбовці, решта — на цивільних посадах. Без них неможливо уявити жодного підрозділу сучасного війська. З перших днів російсько-української війни жінки були і розвідницями, і мінометницями, і снайперами, і медиками й не вимагали до себе особливого ставлення.

Цією виставкою її організатори намагаються довести і армійцям, і суспільству, що жінка має право бути у війську. Вона потрібна з багатьох причин. За словами бійців, присутність представниць прекрасної статі у військових підрозділах дисциплінує особовий склад. Коли поряд жінка, розкисати соромно.

У Вінниці фотовиставка працюватиме до лютого, а згодом організатори покажуть її в інших областях України.

Наталія ЯРМІЛКО

КОЛИ НАУКОВЦІ НЕ МАЮТЬ ПРАВА НА ПОМИЛКУ

ПІД ЧАС ВИПРОБУВАНЬ, НАПРИКЛАД НА ПРОТИМІННУ СТІЙКІСТЬ БРОНЕТЕХНІКИ, САМЕ ФАХІВЦІ ЦЕНТРАЛЬНОГО НАУКОВО-ДОСЛІДНОГО ІНСТИТУТУ ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ВИЗНАЧАЮТЬ ВІДПОВІДНІСТЬ ЗАХИЩЕНОСТІ ЗРАЗКА ЗАЯВЛЕНИМ ХАРАКТЕРИСТИКАМ БЕЗПЕКИ

Бронеавтомобіль «Козак-2» перевіряють на протимінну стійкість методом підриву

Які завдання покладено на фахівців Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки Збройних Сил України, що їм удалося зробити торік, які пріоритети визначено в їхній діяльності на 2017-й? Про це розповів його начальник полковник Ігор Чепков. Він зазначив, що 2016 року діяльність особового складу інституту було спрямовано на реалізацію нагальних питань щодо забезпечення та підтримки технічного оснащення підрозділів ЗС України. Насамперед тих військових частин, які виконують завдання в районі АТО. Зокрема, його фахівці брали участь у формуванні вимог до зразків ОВТ, оцінюванні ухвалених технічних рішень, розробці та виконанні в складі комісій програм і методик різних видів випробувань тощо.

За час проведення АТО за безпосередньої участі фахівців інституту прийнято на озброєння й допущено до експлуатації на особливий період чимало зразків військової техніки. Керівник інституту пригадав 2014-й, коли доводилось дуже швидко розв'язувати проблему із забезпеченням бронежилетами наших бійців. Тоді траплялися непоодинокі випадки, коли бронежилети не гарантували надійного захисту. У той час багато хто брався за їх виготовлення. Фахівці інституту відпрацювали вимоги до засобів індивідуального захисту (бронежилетів, шоломів і захисних окулярів), методики їх випробувань із конкретизацією залучених засобів. Випробування закордонних зразків і продукції вітчизняних виробників стали відбуватися на основі єдиних методичних підходів, аби до Збройних Сил надходили зразки з відповідним рівнем балістичної стійкості.

Схожа ситуація була й з протикумулятивним захистом легкоброньованих машин. Тоді в багатьох майстернях масово наварювали на бронемашини решіткові екрани. Але не всі вони захищали від ворожих пострілів. На основі розробки теорії функціонування цих захисних пристроїв, експериментальної перевірки їхньої ефективності інститут розробив вимоги до конструктивних параметрів решіткових екранів, щоб їх використовували всі виробники й волонтери під час дооснащення бойових колісних машин.

Працівники інституту сказали своє вагоме слово й тоді, коли вітчизняні виробники широко використовували різні закордонні броньовані сталі для виробництва нових зразків бронетранспортерів, бойових колісних машин. Річ у тім, що за недосконалого опрацювання технології зварювання броньових корпусів виникла проблема невідповідності реального рівня заявленим характеристикам балістичної стійкості. Принципова позиція фахівців інституту (підтверджена розробленими методиками випробувань) дала змогу своєчасно виявити недоліки в застосуванні іноземної броні. Військові науковці тоді активно долучилися до процесу впровадження вітчизняних марок броньованої сталі.

За словами полковника Ігоря Чепкова, фахівці інституту також брали участь і в розробці засобів ураження (починаючи з патронів стрілецької зброї підвищеного бронепробиття, а також тандемних кумулятивних засобів та боєприпасів типу «ударне ядро»). На рахунку науковців і дослідників інституту — розробки й модернізації стрілецького озброєння, бронетанкової, військової автомобільної техніки та легкоброньованих машин, а також широкої номенклатури засобів бойового, технічного, тилового й медичного забезпечення на їхній базі.

Інститут приділяє особливу увагу роботі, спрямованій на створення новітніх і перспективних зразків ОВТ, зокрема, таких, як самохідні мінометні, артилерійські та ракетно-реактивні системи, керовані ракети, реактивні снаряди й гранати тощо. Крім сухопутної складової таких озброєнь, працівники установи займаються супроводженням робіт із модернізації ЗРК «Куб», ЗРК «Бук-М1» і створення ЗРК середньої дальності, розробки тактичного БпАК та ударного БпАК, патрульного літака Ан-148–301МП, модернізації літака Ан-70 щодо імпортозаміщення, радіолокаційних комплексів артилерійської розвідки, нових РЛС різних типів.

Пишаються працівники науково-дослідної установи здобутками в супроводженні заходів зі створення (на всіх стадіях) малого броньованого артилерійського катера. Нагадаю, що малі броньовані артилерійські катери проекту 58155 було зараховано до складу Військово-Морських Сил Збройних Сил України. І робота в цьому напрямі триває. На стапелях заводу «Ленінська кузня» будують іще чотири катери. Також створюють й інші проекти катерів для потреб ВМС ЗС України.

За словами начальника інституту, останніми роками в передових країнах світу велику увагу приділяють дослідженням, спрямованим на створення принципово нових засобів збройної боротьби, які ґрунтуються на нових фізичних принципах, що здатні суттєво розширювати можливості традиційних зразків озброєння й військової техніки. В Україні також здійснювали окремі дослідження із цієї тематики. Уже є певні напрацювання та пропозиції для створення зразків вітчизняної зброї електромагнітного імпульсу й лазерних засобів ураження. Тому першочерговим завданням інституту на найближчу перспективу стане відпрацювання загальних технічних вимог до перспективних боєприпасів електромагнітного імпульсу та бойової лазерної системи для боротьби з БПЛА й наземними цілями, які заплановано розробити в Україні найближчими роками.

СЕРЕД ПЕРШОЧЕРГОВИХ ЗАВДАНЬ ІНСТИТУТУ, ЗОКРЕМА, ВІДПРАЦЮВАННЯ ТЕХНІЧНИХ ВИМОГ ДО ПЕРСПЕКТИВНИХ БОЄПРИПАСІВ ЕЛЕКТРОМАГНІТНОГО ІМПУЛЬСУ ТА БОЙОВОЇ ЛАЗЕРНОЇ СИСТЕМИ ДЛЯ БОРОТЬБИ З БПЛА

Насамкінець поінформую про те, що вперше за роки незалежної України інститут розпочав роботу з оновлення нормативної бази щодо стандартизації військової техніки, визначив етапи перегляду застарілих стандартів. На сьогодні вже розроблено проекти основоположних національних стандартів, що регламентують порядок здійснення дослідно-конструкторських робіт із розроблення (модернізації) озброєння та військової техніки. Слід наголосити, що національні стандарти розробляють з урахуванням вимог сьогодення, передусім аналогічних стандартів країн-членів НАТО. Це в подальшому гарантуватиме створення новітніх систем озброєнь на рівні найкращих аналогів світу. Водночас акцент зроблено на високотехнологічних високоточних засобах ураження; сучасних засобах розвідки, зв'язку й автоматизованого управління; роботизованих, автономних і дистанційно керованих зразках ОВТ різного призначення та базування; високоефективних багатофункціональних бойових машинах наземного, морського й повітряного базування.

Сергій ВОРОНКОВ

У КИЄВІ РОЗПОЧАЛИ БУДІВНИЦТВО ДВОХ ДЕСАНТНИХ КАТЕРІВ ТИПУ «КЕНТАВР» ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ВМС

На ПАТ «Завод «Ленінська кузня» відбулася церемонія урочистого закладення двох десантних катерів типу «Кентавр». Про це повідомив прес-центр Командування ВМС ЗС України. Командувач Військово-Морських Сил Збройних Сил України віце-адмірал Ігор Воронченко наголосив на важливості продовження будівництва бойових кораблів і катерів для розвитку флоту й зміцнення обороноздатності країни.

До речі, «Кентавр» є спеціалізованим бойовим надводним катером різнорідних десантних сил морського компоненту сил швидкого реагування, який може виконувати завдання як самостійно, так і в складі тактичних груп катерів. Призначений він для транспортування морем та висадження морського десанту на необладнане узбережжя; ураження (знищення) окремих малорозмірних цілей противника (об'єктів протидесантної оборони) вогневими засобами; боротьби з десантно-висадковими засобами противника, а також для протидії протидиверсійним силам і засобам противника; здійснення розвідки й спостереження; вивчення району бойового призначення; захисту судноплавства на прикордонних річках; сприяння силам Державної прикордонної служби України в посиленні охорони державного кордону.

Проект десантного катера типу «Кентавр»

Бронеавтомобіль Oncilla під час демонстрації на виставці IDET-2015

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКА БРОНЕМАШИНА ONCILLA

У ПЕРЕКЛАДІ ЦЕ — «МАЛЕНЬКИЙ ЯГУАР»

На Міжнародній виставці оборонних технологій IDET-2015, що відбулася у чеському місті Брно, був представлений модернізований українсько-польський бронеавтомобіль Oncilla. До речі, у природі назва цієї дикої кішки перекладається як «маленький ягуар». Цей бронеавтомобіль виготовляється однією із польських компаній за нашою ліцензією і є аналогом українського «Дозор-Б». По суті Oncilla є багатоцільовим захищеним транспортним засобом для перевезення особового складу, зброї та військового обладнання вагою до двох тонн. Він може ефективно використовуватися для оснащення спецпідрозділів (сил швидкого реагування) при виконанні ними розвідувальних, дозорних, а також миротворчих операцій і застосовуватися як транспортний засіб в умовах бойових дій.

Компонування бронеавтомобіля Oncilla забезпечує високу прохідність при збереженні зручності роботи і безпеки посадки-висадки екіпажу. Моторно-трансмісійний відсік займає носову і центральну частини корпусу. Своєю чергою відсік, де розміщується екіпаж та десант, міститься в центральній і кормовій частинах корпусу. Він ділиться на відділення управління, бойове і десантне відділення. У бронетранспортері Oncilla дев'ять посадочних місць (3 члени екіпажу та 6 десантників).

Водій може використовувати прилад нічного бачення для управління бронеавтомобілем в умовах поганої видимості або вночі. Бойове відділення розташоване в центральній частині відсіку і містить робоче місце стрільця з приладами прицілювання і управління кулеметною установкою. Десантне відділення бронеавтомобіля Oncilla обладнане приладами спостереження десанту і бійницями для ведення вогню з особистої зброї.

Для відповідності стандартам НАТО з балістичного та протимінного захисту Oncilla обладнаний додатковим навісним бронюванням. Це забезпечує захист екіпажу, десанту і внутрішнього обладнання від стрілецької зброї, протипіхотних мін на рівні 3 STANAG 4569. Бойове відділення цього бронеавтомобіля всередині обшито додатковим протиосколковим захистом. Днище виконане з броньованої сталі, має циліндричну форму для забезпечення захисту від мін. Oncilla може бампером усувати перешкоди, зокрема, дорожні барикади, бетонні блоки і горілі шини, не пошкоджуючи його.

Як основне озброєння на Oncilla використовується 12,7-мм кулеметна установка з дистанційним управлінням зсередини. Боєкомплект становлять 450 пострілів (3 стрічки по 150 патронів). Кулеметна установка оснащена оптичним монокулярним перископічним прицілом. Спостереження за місцевістю здійснюється через броньовані склопакети, а також денні прилади спостереження.

Як силова установка застосовується дизельний двигун IVECO потужністю 209,5 к.с. Він об'єднаний в один блок з автоматичною гідромеханічною трансмісією Allison з п'ятьма передачами переднього і однієї — заднього ходу. Може розвивати максимальну швидкість по шосе близько 120 км/год. Ємність паливного бака — 146 літрів. Запас ходу по шосе 700 км.

ONCILLA ОЗБРОЄНИЙ 12,7-ММ КУЛЕМЕТОМ ІЗ ДИСТАНЦІЙНИМ УПРАВЛІННЯМ. БРОНЕАВТОМОБІЛЬ ОБЛАДНАЛИ ДОДАТКОВИМ НАВІСНИМ БРОНЮВАННЯМ. ДНИЩЕ ВИКОНАНЕ З БРОНЬОВАНОЇ СТАЛІ, МАЄ ЦИЛІНДРИЧНУ ФОРМУ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ВІД МІН

Бронеавтомобіль Oncilla оснащений системами вентиляції, системою опалення і кондиціонером. Система вентиляції з примусовою циркуляцією повітря призначена для забезпечення надходження свіжого повітря і видалення порохових газів при веденні стрільби десантом зі стрілецької зброї при вимкненій фільтровентиляційній установці. Бронеавтомобіль Oncilla оснащений фільтровентиляційною установкою, призначеною для очищення зовнішнього повітря від отруйних речовин, радіоактивного пилу, біологічних аерозолів, подачі очищеного повітря в жиле відділення і створення в ньому надлишкового тиску, а також вентиляції населеного відділення від порохових газів при стрільбі.

МИКОЛАЇВСЬКИЙ БРОНЕТАНКОВИЙ ЗАВОД РОЗРОБЛЯЄ ПОЛІПШЕНУ ВЕРСІЮ БРДМ-2

Державне підприємство «Миколаївський бронетанковий завод», що входить до складу концерну «Укроборонпром», розробляє новий варіант модернізації радянської розвідувальної броньованої машини БРДМ-2. Відповідно до вимог Міністерства оборони України і побажань низки іноземних замовників фахівцями підприємства розпочата робота над створенням більш захищеної версії бронемашини БРДМ-2. Вона матиме посилений захист і поліпшені тактико-технічні характеристики.

Передбачається, що оновлена бойова машина, створена на базі БРДМ-2, отримає новий, більш потужний і економічний дизельний двигун FTP Iveco Tector. Компонування носової частини БРДМ зазнає істотних змін. Для посилення бронювання лобової частини вирішили повністю відмовитися від люків водія і командира. Натомість передбачена можливість додаткового бронезахисту. При цьому на бронеавтомобіль може бути встановлена додаткова решітка для забезпечення захисту від ручних протитанкових гранат різних видів.

Також планується посилити озброєння бронемашини встановленням нового дистанційно керованого бойового модуля з гарматою 23 мм і спареним кулеметом 7,62 мм. Це дозволить значно підвищити рівень вогневої потужності оновленої бойової машини.

Очікується, що перший дослідний зразок нової бойової машини буде створений у середині 2017 року, повідомляє military-informant.com

СТВОРЕНО НОВУ КЕРОВАНУ РАКЕТУ ДЛЯ ПТРК «КОРСАР»

Державне Київське конструкторське бюро «Луч» випробувало протитанковий ракетний комплекс «Корсар» із новою керованою ракетою з осколково-фугасною бойовою частиною з ударним ядром (виріб РК-3ОФ). Під час випробувань було досягнуто наскрізне пробиття бронеплити завтовшки 50 мм. Ракета РК-3ОФ призначена для ураження легкоброньованих об'єктів, споруджень польового типу (дот, дзот) і живої сили.

До того ж ПТРК «Корсар» може вести вогонь і керованою ракетою з тандемною кумулятивною бойовою частиною, призначеною для ураження сучасних броньованих нерухомих і рухомих об'єктів, які мають комбіновану, рознесену або монолітну броню, також і з динамічним захистом, та завислих вертольотів. Ця ракета забезпечує бронепробиття за динамічним захистом не менше 550 мм. Про це йдеться на сайті ДК «Укроборонпром».

ПТРК «Корсар» дозволяє вести вогонь на дистанції 2,5 км (аналогічна дальність в американського FGM-148 Javelin), а наведення ракети здійснюється за допомогою лазерного променя. При цьому наведення відбувається на низькоенергетичному рівні випромінювання для приховування каналу управління.

Однією із головних особливостей цього комплексу є габарити, які дозволяють його переносити та вести вогонь з плеча, без застосування додаткових пристроїв. Але для зручності використання на заздалегідь обладнаних позиціях, наприклад, при обороні бійці можуть використовувати спеціальний станок.

Нова керована ракета призначена для ураження легкоброньованих об'єктів, споруджень польового типу (дот, дзот) і живої сили

Сергій ВОРОНКОВ

МАЙБУТНІ ВІЙСЬКОВІ МОРЯКИ СПОЧАТКУ ПОВИННІ ПОКАЗАТИ СЕБЕ НА ВІТРИЛЬНИКУ

МОРЕ МАЄ СВОЇ ЗАКОНИ, І МАЙБУТНІ ФЛОТОВОДЦІ ПОВИННІ ДОБРЕ ЗАСВОЇТИ ЇХ ПІД ЧАС НАВЧАННЯ

«Особовому складу бойових частин корабля приготуватися до морського походу й підняти якорі! Корабельним бойовим розрахункам зайняти свої пости! Штурманам прибути на головний командний пост і розпочати штурманське прокладання!» Саме з таких команд починаються практичні заняття курсантів-штурманів в Інституті Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія». У недалекому майбутньому військово-морські фахівці цього напрямку підготовки вміло керуватимуть будь-яким класом корабля в морі. Та поки що вони інтенсивно вчаться й здобувають необхідний досвід і знання в стінах флотського вишу.

За партами, схилившись над навігаційними картами, напружено працюють курсанти, позначаючи олівцем лінії курсу корабля.

— Рухаємося вздовж узбережжя Одеської області в напрямку гирла річки Дунай, — каже третьокурсник Володимир Ломов своєму напарникові, — перебуваємо на відстані восьми миль від населеного пункту Лебедівка. Ось ми наносимо на карту безпечну траєкторію шляху суден цивільного судноплавства. У нашій справі все має бути відміряно, як мовиться, до міліметра. Жодних помилок.

Допомагає курсантам і викладачам у якісному засвоєнні навчального матеріалу нещодавно відкритий на базі закладу сучасний морський тактичний комп'ютерний тренажер Dangerous Waters. За його допомогою курсанти в складі корабельних бойових розрахунків тренуються керувати кораблем, здійснювати бойові дії та обороняти його в морі від швидких атак противника. Крім того, поява у навчальному закладі нового штурманського класу для практичного відпрацювання занять із навігації, загального кораблеводіння й тактичного маневрування сприяє удосконаленню навчального процесу.

Ази військово-морської справи майбутні штурмани освоюють у морських походах на шлюпках, ялах та під час стажування на вітрильниках. Техніка технікою, але й сьогодні, як і сотні років тому, перемагати стихію можуть тільки сміливі та рішучі люди. Плавання (у моряків — ходіння) під вітрилами є вищою школою мореплавства, оскільки на вітрильнику курсанти набагато гостріше, ніж на будь-яких інших суднах, кожним нервом відчувають взаємодію судна, вітру й хвиль.

За словами курсантів, плавання на вітрильних суднах, шлюпках чи ялах, як ні на яких інших, має велике виховне значення.

ДОПОМАГАЄ КУРСАНТАМ У ЗАСВОЄННІ НАВЧАЛЬНОГО МАТЕРІАЛУ СУЧАСНИЙ МОРСЬКИЙ КОМП'ЮТЕРНИЙ ТРЕНАЖЕР DANGEROUS WATERS

— Немає кращого способу загартування характеру справжнього моряка, ніж вітрильна практика, — продовжує Володимир Ломов, згадуючи, як він сам іще першокурсником брав участь у такому поході. — Працюючи пліч-о-пліч з товаришами, майбутній моряк на власному досвіді переконується в необхідності залізної дисципліни, злагодженої роботи, дружньої взаємодопомоги. Поодинці тут нічого не зробиш, адже в екстремальних умовах помилка одного може дорого коштувати всім членам екіпажу.

На старших курсах майбутні корабельні офіцери під час стажувань на кораблях ВМС в акваторії Чорного моря вчаться застосовувати зброю та використовувати технічні засоби, одночасно відпрацьовуючи прийоми боротьби з бойовими й аварійними пошкодженнями, освоюють способи радіаційного, хімічного та біологічного захисту. Також у складі корабельних бойових розрахунків відпрацьовують дії в складних умовах: під час плавання корабля в умовах обмеженої видимості, у шторм, у районах інтенсивного судноплавства, під час виконання спільного маневрування та взаємодії з іншими кораблями, суднами, літаками та вертольотами.

Робота з навігаційними картами вимагає відповідних знань

Віталій ПАНЧИШИН

«ПОЧАЇВ» — СУДНО ВОДОЛАЗІВ І МИСЛИВЕЦЬ НА ДИВЕРСАНТІВ

Морське водолазне судно «Почаїв» — єдине у Військово-Морських Силах, яке може забезпечити проведення водолазних спусків на глибині до 60 метрів і спеціальних водолазних робіт у відкритому морі.

У зоні відповідальності вітчизняного флоту військові моряки здійснюють огляд і ремонт підводної частини кораблів і суден, роботи з пошуку та підйому затонулих об'єктів і знешкодження вибухонебезпечних предметів. Окрім того, екіпаж виконує рятувальні й інші роботи, пов'язані з діями водолазів. На борту судна для їхньої реабілітації функціонує барокамера.

За словами командира морського водолазного судна «Почаїв» мічмана Дмитра Симоненка, після передислокації з тимчасово окупованої території Криму в Одесу особовий склад виконав значну роботу з технічного відновлення матеріальної частини й ремонту бойових постів. Також було здійснено заходи з підвищення рівня боєготовності.

— Із севастопольської бухти Козача ми передислокували судно до Практичної гавані Одеси в плачевному технічному стані. Але поступово, крок за кроком, за сприяння командування флоту та небайдужих українців-волонтерів розпочали його відновлення, — розповів мічман Дмитро Симоненко. — На судні здійснено ремонтно-відновлювальні роботи в каютах.

На капітанському містку «Почаєва»

Крім того, відновлено головний двигун. Зусиллями особового складу повністю відремонтовано й дизель-генератори, відновлено систему відкачування забортної води та модернізовано систему електропостачання. Замість шлюпки, яку вкрали «зелені чоловічки», на борту судна розміщено шестиметровий катер із потужним електродвигуном, який можна застосовувати не тільки для водолазних робіт, а й для спецоперацій. Нещодавно на «Почаєві» з'явився новий навігаційний радар, встановлено метеорологічну станцію, яка дає змогу прогнозувати погоду в районі виконання завдань на дві доби наперед. Для швидкої взаємодії між відсіками судна в майбутньому заплановано запровадження сучасної системи внутрішнього зв'язку.

За більш ніж два роки на морському водолазному судні «Почаїв» відновлено технічну готовність, відпрацьовано заходи з доукомплектування екіпажу та нарощування бойової спроможності. Нині судно регулярно виходить у море, виконує завдання згідно з планом бойової підготовки, екіпаж підвищує рівень злагодженості та професійної готовності.

Нещодавно в морі особовий склад пройшов корабельні бойові навчання, зокрема щодо комплексного застосування засобів протиповітряної оборони під час маневрування, з організації універсальної та протипідводнодиверсійної оборони з виконанням бойових стрільб і профілактичного гранатометання. Значну увагу було зосереджено на відпрацюванні навиків щодо боротьби за живучість корабля.

Віталій ПАНЧИШИН

ВІЙНА І МИР СЕРГІЯ БУЛЬБАХИ

І ЛЮДЯМ, І ЖИТТЄВИМ ВИПРОБУВАННЯМ ВІН ЗАВЖДИ ДИВИТЬСЯ В ОЧІ. КОЛИ ЗАПАЛАВ СХІД УКРАЇНИ, ВІН ОДНИМ ІЗ ПЕРШИХ СТАВ НА ЗАХИСТ НАШОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ. БЛИЗЬКО РОКУ КОМАНДИР ЗЕНІТНОГО ВЗВОДУ ПЗРК СТАРШИЙ ЛЕЙТЕНАНТ СЕРГІЙ БУЛЬБАХА У СКЛАДІ ПІДРОЗДІЛІВ 93-Ї ОМБР БОРОНИВ УКРАЇНУ ВІД РОСІЙСЬКИХ ОКУПАНТІВ

Нині Сергій Бульбаха очолює Новосанжарську районну державну адміністрацію (Полтавська область).

«Грамотний, високоосвічений керівник, нічого не робить наполовину, справжній господарник...» — так коротко характеризує його керівництво області та підлеглі. Доповню портрет Сергія Володимировича: міцна статура, відкритий погляд та щирість суджень. Про найскладніші та незабутні миті своєї біографії він згадав у розмові з кореспондентом «НА».

— Сергію Володимировичу, з чого розпочалася Ваша бойова біографія?

— Із початком воєнних дій на Донбасі для кожного з нас життя розділилося на дві частини: до війни та теперішню. 6 квітня 2014 року я отримав повістку з військкомату і вже наступного дня прибув на збірний пункт. Рішення стати до армійських лав першої хвилі мобілізації прийняв свідомо та без сумнівів, тим більше що за плечима, окрім вищої освіти, мав і курс підготовки на військовій кафедрі Харківського державного університету, який закінчив 1997 року. Перші тижні військової служби у навчальному центрі минули наче уві сні: зовсім нова обстановка, нові люди, нові вимоги. Та справжню різницю між мирним життям та жахіттями війни я відчув і побачив у Пісках, де наш підрозділ зайняв позиції у серпні 2014-го.

— Які спогади та враження залишив у Вашому серці час перебування на передовій?

— Кожна мить тих подій закарбувалась у моїй пам'яті на все життя. Щось більше, щось менше. Ворожі обстріли та ближні бої, надійне плече та втрати бойових побратимів, неймовірна спека та сильні морози — усе зв'язалось у міцний вузол моєї пам'яті. З особливим теплом згадую свій підрозділ, де за віком я був найстарший — у травні 2014-го мені виповнився 41 рік. Там служили хлопці з Кіровоградщини, Дніпропетровщини, Черкащини. Кожен — патріот своєї країни, професіонал, надійний товариш, і усі були немов єдина сім'я. Як не дивно, якнайкраще запам'яталися не буяння смерті та неймовірні випробування, а звичайні мирні речі, які не давали нам огрубіти на війні. Пригадую, коли у перервах між боями ми ходили купатися на ставки, зі смаком облаштовували побут в умовах перебоїв з харчуванням та питною водою. Пам'ятаю волонтерські десанти, які для нас були справжніми святами. І зовсім не через ту допомогу, яку вони нам доправляли: ми відчували себе потрібними країні, народу. До речі, саме там, серед пекла, до мене прийшло розуміння того, що виграє війну не той, хто більше ненавидить, а той, хто знає, кого і що захищає...

— Питання, яке неможливо не поставити кожному, хто пройшов крізь смертельні випробування. Чи відчували ви страх у бою?

— Бути на війні й не відчути страху просто неможливо. Не вірю у браваду тих, хто не визнає його існування. Вмирати — страшно. Втрачати бойових друзів — страшно. Піддатись паніці — теж страшно. Але страшніше за все — втратити віру в перемогу, найвищі цінності людства. Тому правильно було б зазначити, що страх на війні для мене і моїх підлеглих був тією часткою внутрішніх рефлексів, які примушували нас бути більш обачливими у бою, під час ворожих обстрілів та бойових рейдів. Адже вислів «виконати завдання за будь-яку ціну» для нас трансформувався у гасло «виконати завдання і залишитися живими». А страх нехай відчувають вороги. За свої злодіяння їм рано чи пізно доведеться відповісти перед судом історії. Скажу щиро, найбільше на війні я боявся хоча б на мить дати привід своїм рідним та близьким подумати про те, що зі мною щось трапилося. Тому намагався хоча б раз на добу давати про себе звістку...

САМЕ ТАМ, СЕРЕД ПЕКЛА, Я УСВІДОМИВ, ЩО ВІЙНУ ВИГРАЄ НЕ ТОЙ, ХТО БІЛЬШЕ НЕНАВИДИТЬ, А ТОЙ, ХТО ЗНАЄ, КОГО І ЩО ЗАХИЩАЄ...

— А як родина сприйняла Ваше рішення стати до лав захисників України у цей непростий час?

— Жодних умовлянь, сліз та паніки не було. Моя дружина належить до тих, хто приймає рішення чоловіка як аксіому. Вона для мене і берегиня сімейного вогнища, і найніжніша жінка, і, без перебільшення, бойовий товариш. Тому що у найвідповідальніший період свого життя я відчув її внутрішню підтримку. Пригадую, коли моя сім'я приїхала вітати мене з днем народження до навчального центру, де я перед направленням на передову проходив допідготовку. Це було усвідомлення того, як швидко подорослішали мої діти — син Сашко і донечка Тетянка. Подорослішали їхні очі, поведінка, судження. Це значною мірою додало мені сил та упевненості...

— Після демобілізації Вас було призначено головою районної державної адміністрації. Чи став у пригоді досвід, набутий під час армійської служби?

— Безперечно. Головне, чого мене навчила війна — не боятися приймати рішення і відповідати за їх реалізацію. На передньому краї помилка може коштувати дуже дорого і вимірюватись людськими життями. І якщо ти у бойовій обстановці навчився мислити рішуче і знаходити правильне рішення, то у цивільному житті ти

І на війні, й у мирному житті завжди на передньому краї

просто не маєш права зволікати або чекати підказки зверху. Тим більше, коли відповідаєш за долю тисяч людей.

Друге, що я усвідомив в АТО: у військовому колективі якість командира визначає не тільки його особиста обізнаність у визначеній сфері, а й уміння чітко налагодити вертикаль керівництва. Тоді й віддача збільшується у рази. А найголовнішим досвідом стало розуміння того, що захист держави повинен бути справою кожного громадянина. Це позначилося на формуванні та підготовці районного підрозділу територіальної оборони, до якого входять як учасники бойових дій, так і найкращі представники Новосанжарщини. Це є суттєвим елементом забезпечення обороноздатності держави. Ми, демобілізовані військовики, й у мирному житті залишаємось у постійній бойовій готовності...

— Щиро дякую за розмову.

Володимир ЛАЗАРЄВ

ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНУ ДОШКУ НА ЧЕСТЬ ГЕРОЯ УКРАЇНИ ОЛЕКСАНДРА ЛАВРЕНКА

На Харківщині в місті Лозова вшанували пам'ять Героя України капітана Олександра Лавренка. Пам'ятну дошку на честь загиблого воїна відкрили на фасаді середньої школи, де він навчався.

21 липня 2014 року в боях за селище Піски екіпаж танка, яким командував капітан Лавренко, вступив у нерівний бій коло опорного пункту терористів. Під час протистояння бронемашина потрапила на фугас.

Від потужного вибуху Олександр дістав важкі поранення, однак не здався окупантам. Аби не допустити захоплення ворогом бойової машини, офіцер підірвав себе разом з екіпажем у танку. Тоді ціною власного життя воїни-танкісти зірвали наступ терористів на нові та ще не обладнані позиції українських військових.

— На життєвих прикладах таких молодих хлопців як Олександр, ми виховуватимемо молоді покоління патріотів України. Харківський обласний військовий комісаріат порушуватиме питання перед громадськістю Лозової та Харкова, щоб ім'ям Героя України було названо вулиці й школи області, — сказав заступник обласного військового комісара підполковник Андрій Семенович.

Дмитро ГОРБУНОВ

У ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ ЗАПРАЦЮВАВ ЦЕНТР ДОПОМОГИ УЧАСНИКАМ АТО

Установа координуватиме вирішення питань, пов'язаних із лікуванням, реабілітацією та соціальною адаптацією учасників антитерористичної операції. Центр працює на базі збірного пункту Харківського обласного військкомату.

— Відкриття такого центру допомоги є частиною системи роботи, спрямованої на допомогу жителям Харківщини, учасникам антитерористичної операції та членам їхніх сімей, — пояснив заступник голови ХОДА Михайло Черняк. — Цей центр, безумовно, буде потрібний. Він працюватиме як комунікатор, який дасть змогу швидше й простіше розв'язувати всі проблемні питання, що виникають в учасників АТО.

У центрі працюватимуть координатори з питань медичної допомоги та соціальної адаптації, юридичної, соціальної допомоги й роботи з волонтерами. Серед завдань центру також збір та обробка інформації щодо соціального захисту учасників антитерористичної операції та їхніх сімей; координація взаємодії з органами виконавчої влади та місцевого самоврядування, установами та організаціями, які забезпечують вирішення проблемних питань демобілізованих учасників АТО, а також забезпечують моніторинг стану вирішення проблемних питань.

Інф. «НА»

ВАСИЛЬ СТУС ПІДВІВСЯ Й ЗАКЛИКАВ: «ХТО ПРОТИ АРЕШТІВ НЕВИННИХ ЛЮДЕЙ, ВСТАНЬТЕ!»

6 СІЧНЯ ВИДАТНОМУ ПОЕТОВІ, ПУБЛІЦИСТУ, ПОЛІТИЧНОМУ В'ЯЗНЮ, ГЕРОЮ УКРАЇНИ ВИПОВНИЛОСЬ БИ 79 РОКІВ

Зберігаю газету «Соціалістичний Донбас» від 5 травня 1961 року. На другій сторінці було надруковано мій вірш «Багатотиражка», присвячений тодішньому Дню преси. Поезію підготував до друку літературний працівник цієї газети Василь Стус. Особисто з ним познайомився, коли він навчався в одному класі з моїм старшим братом Олександром у Донецькій школі № 75. За яких обставин відбулася ця зустріч і про свої враження від неї, розповім далі. А зараз кілька слів про історію написання вірша, присвяченого шахтній багатотиражній газеті

У восьмий клас я пішов до цієї середньої школи. Дуже зрадів, що нашим класним керівником став викладач української літератури Костянтин Тесленко, про якого багато мені розповідав брат. Учитель так натхненно викладав предмет, що улюбленими українськими поетами для нас стали Іван Котляревський, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Павло Тичина, Володимир Сосюра. Під впливом уроків Костянтина Макаровича став писати вірші. На випускному вечорі я зачитав щось дуже патріотичне про юність і щасливе майбутнє випускників школи. На ньому був присутній кореспондент шахтної багатотиражки, який сказав: «Я переходжу працювати на обласне телебачення, а тебе запропоную на своє місце». «Сватання» відбулось. Але попрацював я в газеті лише місяць: на цю посаду призначили випускницю факультету журналістики одного з університетів, а доморощеному газетяреві без стажу й досвіду запропонували попрацювати в… шахті.

Перед спуском у копальню до своїх насосів для відкачування води на поверхню постійно спостерігав, як читали свою газету гірники. Ось так і народилися ці рядки: «До гулкого кашля затяжки. В нарядной тесно разговорам. За чтением многотиражки сидят полукругом шахтеры». А коли вірша дописав, то надіслав його в редакцію обласної газети, у якій його й надрукували. І досі зберігаю її примірник як пам'ять про Василя Стуса.

Іноді, коли нині чую від деяких політиків слова про відсутність на Донбасі українського духу й менталітету в його населення, пригадую подружжя вчителів моєї школи Марію Лісовську та Костянтина Тесленка. Марія Павлівна викладала українську мову, а її чоловік — українську літературу. Саме вони багато зробили для прищеплення любові до рідної землі та українського слова багатьом випускникам моєї школи. Ці вчителі також долучилися до формування особистості, літературних здібностей майбутнього поета Василя Стуса.

До речі, з Василем Стусом я познайомився ось за яких обставин. Того дня мій брат повернувся додому засмучений. Пояснив: «Тесленко стояв на зупинці тролейбуса. Несподівано з машини зіскочив один із «рогів», край якого вдарив по голові класного керівника. Швидка допомога відвезла його в лікарню. Звістка про це облетіла учнів Тесленка. Василь Стус запропонував їм відвідати Костянтина Макаровича, коли той повернувся додому». Брат і мене взяв із собою.

УСЕ, ЩО СТУС ПЕРЕЖИВ І ВИСТРАЖДАВ У БОРОТЬБІ ЗА СВОБОДУ Й НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ, СТАЛО НАЗВОЮ ПОЕТИЧНОЇ ЗБІРКИ «ДОРОГОЮ БОЛЮ»

Подружжя вчителів проживало в одноповерховому будинку барачного типу. Перед хвірткою Василь звернувся до однокласників: «Піду попереджу Костянтина Макаровича». Потім ми увійшли до невеликої кімнати, значну частину якої займала плита, котру топили вугіллям. На стінах до стелі — полиці з книжками. Голену голову Костянтина Макаровича було перев'язано бинтами. Він підвівся з-за столу й усміхнувся: «Утік із лікарні. Удома скоріше рана загоїться. А ви сідайте, хто де зможе». Пили чай із бубличками та цукерками-подушечками...

Якось перебуваючи на курсантських канікулах у батьків, перечитував обласну газету «Радянська Донеччина». У номері за червень 1963 року звернув увагу на вірш Василя Стуса, у якому були такі рядки:

«Ти вже не згинеш,
Ти двожилава,
Земля, рабована віками,
І не скарать тебе
Душителям
Сибірами і Соловками».

Подумав тоді: невже це той самий Василь, якого бачив кілька років тому на квартирі свого класного керівника? Мій брат підтвердив, що це так і є, і розповів: «Якось зустрів Стуса на залізничному вокзалі Донецька. Він повідомив, що звільнився зі школи, де викладав українську мову й літературу після закінчення Донецького педагогічного інституту, переїхав до нашого міста. На сусідній шахті деякий час попрацював підземним плитовим, а потім влаштувався літературним редактором газети «Соціалістичний Донбас».

Скажу відверто: ті поетичні рядки вразили мене. До того часу я ще жодного разу ніде не читав про те, що за нашої радянської дійсності може бути якесь поневолення Сибірами, Соловками… А через багато років зрозумів: рядки, які написав поет іще 1963 року, вже на той час були пророчими, своєрідним епіграфом до його першої поетичної збірки «Зимові дерева». Вона вийшла друком у столиці, а її рядки щодо непокори душителям свободи стали для Стуса керівництвом до дії. Саме так він учинив під час прем'єри в київському кінотеатрі «Україна» фільму Сергія Параджанова «Тіні забутих предків». Він тоді підвівся й закликав: «Хто проти арештів невинних людей, встаньте!» Це сталося у вересні 1965 року.

Той заклик був проявом мужності, сили духу поета-патріота, яку в майбутньому не зламали ні переслідування органів, ні Колима, ні карцер в'язниці у Пермській області, у якому Василь Стус оголосив голодування. Звідти він пішов у безсмертя в ніч на 4 вересня 1985 року. Усе, що він пережив і вистраждав у боротьбі за свободу й незалежність України, стало назвою поетичної збірки «Дорогою болю», за яку Василя Стуса 1991 року було удостоєно посмертно Державної премії імені Тараса Шевченка.

На Донеччині свого часу чимало зробили для увічнення пам'яті поета. Наприклад, у Горлівці, де він працював учителем, 2002 року створили історико-літературний музей Василя Стуса, на алеї його імені встановили пам'ятний знак. Було відкрито музей і в колишній школі № 75. Свого часу я побував там. Перед входом до приміщення, де тоді розміщувалася філія однієї зі столичних академій, було встановлено меморіальну дошку про те, що тут у п'ятдесяті роки навчався Василь Стус. А музей розмістили в класі, з якого майбутній поет розпочав шлях у доросле життя. Пригадую, як схвильовано ознайомлювався з експонатами музею, мовчки постояв коло парти, за якою він сидів у 10-му класі. На шкільному подвір'ї доторкнувся до височенних кленів, які колись посадив Василь Стус та його однокласники. Мені здалося, що вони зберігають тепло його рук…

Не знаю, чи не торкнулася брудна рука донецьких бойовиків експонатів шкільного музею Василя Стуса. Але достеменно відомо, що вони осквернили меморіальну дошку на честь поета, встановлену на приміщенні донецького вишу, у якому навчався Василь Стус. Та одне можу сказати напевно: його ім'я увійшло в новітню українську історію. Як сонце не можна затулити рукою, так ніхто й ніколи не здатний перекреслити життя та велич постаті Василя Стуса!

Володимир ЧІКАЛІН

ХТО ВОНИ, ПОЕТИ-ШІСТДЕСЯТНИКИ?

Василь Стус належав до плеяди творчої національної інтелігенції, представників якої називали шістдесятниками. Хто вони, ці люди, як і коли виник їхній рух, за що боролися?

Шістдесятники — це представники нової генерації діячів культури, мистецтва, літератури, яка виникла в Україні в другій половині 50-х років минулого сторіччя. Появі такого руху сприяло послаблення тиску тоталітарної радянської влади внаслідок так званої хрущовської відлиги. А його гаслом стали ідеї захисту української мови, відстоювання національної культури, свободи творчості. Центрами створення руху шістдесятників вважають Клуб інтелігентної молоді, відкриття якого відбулося 1960-го в Києві, і клуб «Пролісок» у Львові, започаткований 1962 року. А одним із засновників його в Україні вважають доцента факультету журналістики Київського державного університету імені Тараса Шевченка Матвія Шестипала. Його вихованцями були Василь Симоненко, Борис Олійник, В'ячеслав Чорновіл, інші видатні громадські діячі та літератори.

Одними з перших шістдесятників серед поетів вважають Ліну Костенко, серед прозаїків — Михайла Холодного, серед художників — Аллу Горську, серед літературних критиків — Івана Дзюбу та інших українських митців. Коли влада закрила для представників цього руху доступ до друку, вони поширювали свої твори методом самвидаву. Та ні арешти, ані вироки судів, ані заслання в Сибір не зламали борців за високі українські ідеали.

Інф. «НА»

ЧОТИРИ ЗВУКИ, ЯКІ ПІДКОРИЛИ СВІТ

ВИПОВНИЛОСЯ 100 РОКІВ ІЗ ЧАСУ ПЕРШОГО ХОРОВОГО ВИКОНАННЯ «ЩЕДРИКА» УКРАЇНСЬКОГО КОМПОЗИТОРА МИКОЛИ ЛЕОНТОВИЧА. НИНІ ЦЯ МЕЛОДІЯ СТАЛА ПОПУЛЯРНІШОЮ ЗА СЛАВНОЗВІСНУ JINGLE BELLS

Микола Леонтович (Художник Олександр Рожков)

Із приходом Різдвяних свят з екранів телевізорів та FM-радіостанцій, на вулицях та в оселях лунає мелодія українського «Щедрика». У Сполучених Штатах, Канаді, Європі, Австралії й навіть Японії ця композиція під назвою Carol Of The Bells («Колядка дзвонів») давно стала візиткою Різдва й за останні десятиліття успішно витісняє славнозвісну Jingle Bells. Вона часто звучить у багатьох відомих фільмах і рекламних роликах. Не оминають її й популярні західні виконавці, записуючи різдвяні альбоми.

Однак рідко хто з музикантів та співаків цікавиться корінням цієї мелодії, а тим паче автором, ім'я якого розчинилося в геніальності твору. Мистецтво неперевершеності композиції Миколи Леонтовича полягає в тому, що він зумів трьома нотами й чотирма звуками: до-сі-доля — прославити українську співочу націю на весь світ.

Народився Микола Леонтович 1 грудня 1877 року в селі Селивинці Брацлавського повіту Подільської губернії в сім'ї сільського священика. Раннє дитинство минуло в селі Шершні Тиврівської волості Вінницького повіту. Основи музичної освіти юнак здобув у батька, який грав на віолончелі, скрипці, гітарі, був досить освіченою людиною й навіть деякий час керував хором семінаристів. Мати, яка мала чудовий голос і любила співати, прищепила йому любов до української народної пісні. Брат Олександр і сестри Марія та Олена також із дитинства вчилися музики й стали співаками та музикантами.

Нотний спів і вміння читати складні партії в церковних хорових творах Микола опанував у Шаргородському початковому духовному училищі, а теорію музики й хоровий спів — у Подільській духовній семінарії. Навчився грати на скрипці, фортепіано, деяких духових інструментах і почав обробляти народні мелодії, записані в селі Білоусівка Брацлавського повіту, куди переїхали батьки. За взірець для себе він брав обробки Миколи Лисенка, які були на той час дуже популярними. У семінарії часто керував хором семінаристів, у виконанні якого вперше прозвучали його обробки пісень «Гандзя» та «Ой чия ж то причина, що я бідна дівчина».

Після семінарії Леонтович вирішив працювати вчителем у сільських школах і водночас самотужки вдосконалював свою музичну освіту. У селі Чуків він організував самодіяльний симфонічний оркестр, який виконував українські мелодії, п'єси російських та українських композиторів. На той час він видав дві збірки подільських пісень, одну з яких присвятив Миколі Лисенку, і склав при Петербурзькій придворній капелі іспити на звання регента хору.

Восени 1904 року Леонтович переїхав із Поділля на Донбас, на станцію Гришине (нині — Покровськ), де влаштувався викладачем співу та музики в місцевій залізничній школі. Під час революційних подій 1905 року музикант організував перший хор робітників, який виступав на мітингах проти російського самодержавства. Діяльність Леонтовича привернула увагу поліції, що змусило його повернутися на Поділля, у місто Тульчин, де він викладав музику й спів у місцевому єпархіальному жіночому училищі для дочок сільських священиків. Одночасно керував училищним хором, який двічі-тричі на рік давав концерти української музики. На виступи приїздили гості з Вінниці, Кам'янця-Подільського, Одеси, Києва. У суботу й неділю хор співав у церкві, й тоді людей збиралося стільки, що вони заповнювали собою сходи й навіть майдан перед храмом.

Згодом, коли виявилося, що для фахової обробки пісень для хору семінарської освіти замало, Микола Леонтович став брати уроки поліфонії, сольфеджіо та інших теоретичних предметів у знаменитого професора Болеслава Яворського, який викладав у Києві та Москві.

Тематика хорових мініатюр композитора значно розширилася. Він створив обрядові, церковні, історичні, чумацькі, жартівливі, танцювальні, ігрові пісні. Одне із центральних місць у творчості Леонтовича посідають хори на побутові теми. Це, зокрема, «Ой у лісі при дорозі», «Ой темная та невидная ніченька», «Мала мати одну дочку». Найвищим досягненням композитора вважають славнозвісні «Щедрик» і «Дударик» — пісні, у яких Леонтович досягнув максимальної ритмічної організації. Особливо популярним був і залишається «Щедрик», дивовижна за красою, досконала за мелодією, ювелірна за обробкою деталей мініатюра — щедрівка.

У СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ, КАНАДІ, ЄВРОПІ, АВСТРАЛІЇ Й НАВІТЬ ЯПОНІЇ ЦЯ КОМПОЗИЦІЯ ПІД НАЗВОЮ CAROL OF THE BELLS («КОЛЯДКА ДЗВОНІВ») ДАВНО СТАЛА ВІЗИТКОЮ РІЗДВА

1916 року хор Київського університету вперше виконав «Щедрика» в обробці Леонтовича. Це був великий успіх молодого композитора.

Після проголошення незалежності Української Народної Республіки Микола Леонтович 1919 року переїхав у Київ, де розгорнув активну концертну, видавничу, музично-просвітницьку діяльність. Разом із Кирилом Стеценком, Яковом Степовим та Олександром Кошицем він долучився до створення Української республіканської капели, хору «Думка» й до діяльності Музично-театрального інституту. Хоровий колектив під керівництвом Кошиця став першим популяризатором «Щедрика» у світі.

Дбаючи про імідж новоствореної країни, керівництво Української Народної Республіки ухвалило рішення про міжнародні гастролі Української республіканської капели. За вказівкою Симона Петлюри, колектив із 80 хористів вирушив у турне до Чехословаччини, Австрії, Швейцарії, Франції, Голландії, Англії, Польщі та Бельгії. 1921 року музиканти перетнули океан і дісталися до Нью-Йорка. 5 жовтня 1921 року в знаменитому концертному залі Карнегі-хол на Сьомій авеню вперше пролунала мелодія «Щедрика» для американської публіки.

На той час автора геніального твору вже не було серед живих... У ніч на 23 січня 1921 року композитор перебував у свого батька в селі Марківка Гайсинського повіту, там його вбив агент ВЧК Афанасій Грищенко, який напросився в хату переночувати, назвавшись чекістом, що здійснює боротьбу з бандитизмом. Уранці він пограбував будинок і застрелив Миколу Леонтовича.

Упродовж 95 років було багато публікацій, присвячених загибелі Миколи Леонтовича. Всі ці розповіді часто ґрунтуються на оповідях свідків-родичів і різко контрастують та суперечать одна одній. Це стало очевидно в часи незалежності України, коли було розсекречено матеріали тих років, які показали спотвореність та заангажованість публікацій у радянські часи, — вони приховували знищення талановитого українського композитора тодішніми владними структурами.

1936 року співробітник радіо NDC Пітер Вільховський, родина якого мала українське коріння, написав англійську версію тексту до «Щедрика» — Carol of the Bells («Колядка дзвонів»). Того ж року в Нью-Йорку на Медісон-сквер-гарден під час церемонії відкриття з'їзду Національної асоціації учителів музики дитячий хор із 1600 виконавців із тріумфом виконав її вперше. Під час сезону колядок по всій Америці та в Європі транслюють по радіо й телебаченню колядки, серед яких неодмінно звучить «Щедрик» Миколи Леонтовича. Жоден хор не може оминути цієї пісні: вона є в переліку обов'язкових.

Молодший сучасник Леонтовича, композитор Петро Козицький так образно написав про «Щедрик»: «То не розкладка пісні, то самоцінний музичний твір, який осяяний променем генія і який вартий зайняти і займе не останнє місце у світовій музичній літературі». Ці слова стали пророчими. На сьогодні «Щедрик» чи не найпопулярніша українська мелодія у світі.

Ми чуємо «Щедрик» в американській комедії «Один удома», у серіалах South Park, «Сімпсони», «Гріффіни», «Суботній вечір у прямому ефірі», «Менталіст». Також мелодію використовували як саундтрек у фільмах «Гаррі Поттер», «У дзеркала два обличчя», «Міцний горішок-2», «Сімейка Адамсів», у виконанні групи Esthetic Education. 2013 року у Львові композицію виконали одночасно 20 хорів — близько 600 осіб.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

«ЩЕДРИК»

Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка,
Стала собі щебетати,
Господаря викликати:
— Вийди, вийди, господарю,
Подивися на кошару,
Там овечки покотились,
А ягнички народились.
В тебе товар весь хороший,
Будеш мати мірку грошей.
Хоч не гроші, то полова,
В тебе жінка чорноброва.
Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка.

ВЕТЕРАНИ АТО БЕЗРОБІТНИМИ НЕ БУДУТЬ

НАШ КОРЕСПОНДЕНТ СПІЛКУВАВСЯ З ПЕРШИМ ЗАСТУПНИКОМ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ЗАЙНЯТОСТІ УКРАЇНИ СЕРГІЄМ КРАВЧЕНКОМ

Перший заступник Державної служби зайнятості України Сергій Кравченко

— Сергію Сергійовичу, з початку 2016 року Державна служба зайнятості взяла на облік 48,5 тисячі ветеранів АТО. Які, на вашу думку, причини такої великої кількості безробітних фронтовиків?

— Переважно учасники АТО після демобілізації не вмотивовані негайно шукати нову роботу або повертатись на колишнє робоче місце. Перебуваючи в районі АТО, вони отримували високе грошове забезпечення. А це напряму впливає на розмір допомоги на випадок безробіття. Наприклад, середній розмір допомоги в разі безробіття нашим ветеранам на 1 грудня 2016 року становив 3049 гривень. А колишні роботодавці часто пропонують нижчі заробітки.

— За статистикою Державної служби зайнятості, на сьогодні з усіх узятих на облік ветеранів працевлаштовано тільки 12 тисяч. Які причини такої статистики?

— Як на мене, основною причиною є їхнє рішення в повному обсязі використати соціальні гарантії, які надала держава. Не бачу в цьому нічого поганого, бо, як доводять провідні психологи, захисникам нашої держави треба пройти психологічну й медичну реабілітацію, навчитися жити зі своїм новим, повоєнним «я» навіть у власній родині. Люди мають можливість, не поспішаючи, протягом року знайти собі те робоче місце, яке найбільше відповідає їхнім уподобанням і життєвим потребам. Бог свідок, вони на це заслуговують.

— Чи існують нині окремі державні програми працевлаштування звільнених у запас учасників бойових дій або тих, що виходять на військову пенсію, і як державна служба зайнятості організовує реалізацію цих програм?

— Демобілізовані учасники антитерористичної операції — нова категорія безробітних. Окремих програм для них не існує, проте Державна служба зайнятості надає цим людям повний комплекс послуг із пошуку роботи та сприяє в працевлаштуванні, враховуючи всі законодавчі вимоги щодо пільг учасникам АТО.

Для їхньої поінформованості в усіх центрах зайнятості країни облаштовано окремі куточки для учасників АТО, відбуваються спеціальні семінари й тренінги з використанням сучасних методик, метою яких є соціальна адаптація ветеранів до ринку праці. Кожен із них може отримати таку собі дорожню карту «Як знайти роботу демобілізованим учасникам антитерористичної операції» та «Пам'ятку для учасників антитерористичної операції».

Однією з дієвих форм матеріальної підтримки учасників АТО під час пошуку основного місця роботи є організація громадських та інших робіт тимчасового характеру. З початку 2015 року до таких робіт було залучено 5,4 тисячі учасників АТО.

«ОРГАНІЗОВУЄМО ПЕРЕПІДГОТОВКУ ВЕТЕРАНІВ МАЙЖЕ ЗА 150 СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ. ЗА ЦІЄЮ КАТЕГОРІЄЮ БЕЗРОБІТНИХ ЗАКРІПЛЕНО 5% КВОТИ РОБОЧИХ МІСЦЬ НА ПІДПРИЄМСТВАХ, В УСТАНОВАХ ТА ОРГАНІЗАЦІЯХ, ДЕ ПРАЦЮЄ ПОНАД 20 ПРАЦІВНИКІВ»

Ветерану АТО, який виявив бажання започаткувати власну справу, надають індивідуальні консультації та здійснюють тестування на здатність до підприємницької діяльності. Якщо результат позитивний, то служба зайнятості пропонує пройти безкоштовне професійне навчання з основ підприємницької діяльності, допомагає розібратися в усіх фінансових та юридичних тонкощах ведення бізнесу. Після написання й захисту бізнес-плану безробітний проходить державну реєстрацію як суб'єкт підприємницької діяльності й отримує кошти на відкриття власної справи. З початку 2015 року такою можливістю скористалися майже 2 тис. демобілізованих учасників АТО.

Окрім того, за рахунок коштів Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття ми організовуємо професійне навчання або професійну перепідготовку ветеранів майже за 150 спеціальностями. На сьогодні за сприяння служби зайнятості цими послугами скористалося 4,1 тисячі учасників АТО.

Ще одна ініціатива, яка поліпшує процес працевлаштування учасників АТО, — надання їхньому роботодавцеві компенсації фактичних витрат на сплату єдиного соціального внеску. Тобто роботодавці, які працевлаштовують на новостворені робочі місця безробітних громадян — учасників АТО, отримують відповідно до Закону України «Про зайнятість населення» таку компенсацію. Компенсація відбувається за умови працевлаштування безробітного за направленням служби зайнятості на термін, не менший як два роки. Ще за цією категорією безробітних закріплено п'ятивідсоткову квоту робочих місць на підприємствах, в установах та організаціях, де працює понад 20 працівників.

— На які гарантії та виплати можуть розраховувати учасники бойових дій за умови реєстрації в центрі зайнятості?

— Демобілізованим учасникам АТО, які звернулися до державної служби зайнятості та яких визнано в установленому порядку безробітними, надають допомогу на випадок безробіття, також і одноразову її виплату для організації підприємницької діяльності.

Розмір допомоги на випадок безробіття визначають на підставі відомостей Державного реєстру загальнообов'язкового державного соціального страхування залежно від страхового стажу, заробітної плати, а також на підставі довідок про грошове забезпечення, котрі видали особі військові комісаріати, де людина перебувала на обліку, військові частини, органи, де особа проходила службу.

Допомога на випадок безробіття за календарний місяць не може перевищувати чотириразового розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, визначеного в законодавстві на відповідний рік, і не може бути меншою за мінімальний розмір, який визначає правління Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття.

Загальна тривалість виплати допомоги на випадок безробіття застрахованим особам не може перевищувати 360 календарних днів, а особам передпенсійного віку — 720 календарних днів. Допомогу на випадок безробіття визначають у відсотках від попередньої середньої заробітної плати безробітного.

— Які мирні спеціальності переважно вибирають демобілізовані учасники бойових дій?

— Майже третина демобілізованих працевлаштовується на місця працівників з обслуговування в різних галузях, менеджерів середньої ланки, кваліфікованих робітників з інструментом. Кожен десятий знаходить себе у сфері торгівлі та послуг. Кілька відсотків із них розпочинає власну справу.

У центрах зайнятості єдина база вакансій по всій Україні. Всі вакансії — у вільному доступі, ви можете вибрати відповідну роботу в будь-якому регіоні України. Облік та реєстрація в центрі зайнятості відбувається незалежно від того, де ви живете чи перебуваєте.

Записав Віктор ШЕВЧЕНКО

ВЛАСНИЙ БІЗНЕС: ТОБІ ВСЕ ДО СНАГИ

33-річного Андрія Галаха було призвано до війська в четверту хвилю мобілізації наприкінці січня 2015 року. Спочатку він пройшов підготовку в навчальному центрі «Десна», згодом його розподілили в 30-ту механізовану бригаду, яка вела бої на Дебальцівському напрямку, під Світлодарським і Троїцьким. Через рік демобілізувався. Вдома на чоловіка чекала дружина й шестирічна донька.

— Відразу після повернення додому став на облік у Мукачівському міському центрі зайнятості. Там мені запропонували спробувати відкрити власну справу. Після служби хотілося самостійності, і я вхопився за цю пропозицію, — розповідає Андрій.

Він свого часу закінчив Мукачівський кооперативний технікум і мав невеликий досвід комерційної діяльності. Для справи вибрав торгівлю сонцезахисними системами, енергоощадними вікнами та дверима.

— Організовувати справу допомагала дружина, — продовжує ветеран, — вона виявилася чудовим консультантом і продавцем, а я взяв на себе організаційну складову.

Конкуренція на ринку продажу такої продукції досить велика. Коли в центрі зайнятості назвали приблизну суму допомоги, на яку він міг розраховувати після курсу навчання для учасників АТО, то Андрій разом із дружиною взявся за складання бізнес-плану. Через місяць він успішно захистив його в центрі зайнятості й уже за кілька тижнів отримав одноразову допомогу на розвиток власної справи.

Нині чоловік має власний магазин, що спеціалізується на сонцезахисних системах (жалюзі, ролети), вхідних та міжкімнатних дверях, металопластикових вікнах, шафах-купе, кухнях і різних дрібничках, на кшталт антимоскітних сіток, підвіконників, відливів.

— Роботою я задоволений, — каже Андрій. — А щодо планів на майбутнє — розширювати-му бізнес. Хочу створювати робочі місця для побратимів.

30 000 ГРИВЕНЬ — НА РОЗВИТОК ВЛАСНОГО БІСНЕСУ

В ОДЕСІ ЗНАЙШЛИ СПОСІБ, ЯК МОТИВУВАТИ УЧАСНИКІВ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ РОЗПОЧИНАТИ НОВЕ ЖИТТЯ

У місті біля моря вже два роки поспіль діє програма бізнес-навчання для демобілізованих військовослужбовців «Новий відлік» у рамках освітнього проекту для підприємців-початківців Impact Academy

Цей проект реалізує команда креативного простору Impact Hub Odessa за підтримки Міжнародного фонду «Відродження», благодійного фонду «Карітас Одеса» Української греко-католицької церкви та асоціації підприємців Одеси.

Нещодавно проект «Новий відлік» визначив свого сімнадцятого переможця. Ним став одесит, демобілізований старший солдат Збройних Сил України Микола Полторак, який після навчання захопився ідеєю створення екологічного саморегульованого сільського господарства. Чоловік прагне розвивати пермакультуру в Одеському регіоні.

До війни сім'я Миколи Полторака — він, дружина й четверо дітей — мешкала у квартирі, житлова площа якої становила... вісім квадратних метрів. Микола примудрився облаштувати все так, щоб для кожного знайшовся свій куточок. Навіть для улюбленої кішки. Ліжечка розмістив, як у купе поїзда, — двома ярусами.

У грудні 2013-го, після жорстокого розгону студентів, Микола Полторак узяв прапор, зробив напис «Одеса» й поїхав у Київ. Вийшов на Майдан, і практично одразу біля нього стали збиратися люди. І з кожним днем одеситів ставало дедалі більше. Багато які з них потім добровільно вирушили в район АТО.

— Я теж пішов добровольцем на війну, аби ця зараза сюди не прийшла. Дуже вплинули історії про репресованих, загиблих і заморених голодом родичів. Потихеньку зрозумів, що ми з росіянами різні: різні країни й різні народи. І хоча в мене була «відмазка» — четверо дітей, але саме заради них я й пішов воювати за Україну. Хочу, щоб вони бачили краще життя. Думаю, у нас це вийде. Адже вийшло на Майдані, коли були один за всіх і всі за одного!

До речі, на трагічних відеозаписах 2014-го з Інститутської вулиці в Києві можна побачити й нашого героя, що витягував поранених людей із зони обстрілу.

Антитерористична операція для Миколи Полторака почалася зі служби в Одеському батальйоні територіальної оборони. Спочатку підрозділ стояв на Придністровському кордоні. Опісля його було відправлено в район АТО. Згодом, коли перевівся в інший батальйон, Миколу зарахували в розвідку.

Уранці 15 червня 2015 року Микола Полторак зазнав поранення.

— Було заплановано операцію, ми готувалися до висунення, — розповідає він. — Тому вранці перед виходом обстріляли посадки з автоматичних станкових гранатометів, а потім пішли прочісувати лісосмуги.

Очевидно, під час обстрілу наші бійці налякали диверсантів. Розвідники виявили сліди лежання, рюкзак, набитий російським спорядженням, спецпайки та рацію. Неподалік у воронці валявся скинутий черевик, залитий кров'ю. Але нікого поруч не було. Поки шукали пораненого, Микола й напоровся на міну.

— У мене, як у розвідника, є хобі: розшифровую відеозаписи з безпілотників, — ділиться Микола. — Упізнаю об'єкт, з'ясовую його координати й наношу на карту. Тому я добре знав розташування вогневих позицій противника й техніки. Але тієї миті я не зрозумів, що коли є воронка від вибуху, то напевно тут мінне поле. Ось і наступив. Одразу не второпав, що сталося. Пам'ятаю, переніс вагу на другу ногу, і тут ззаду пролунав вибух. Слава Богу, не впав на іншу міну. Спробував піднятися — не виходить. Дивлюсь на ногу, а там лише кістка...

«КОЛИ МЕНІ СКАЗАЛИ ТЕЛЕФОНОМ, ЩО ВРУЧАТИМУТЬ КЛЮЧІ ВІД НОВОЇ КВАРТИРИ, МЕНЕ АЖ ЗАТРЯСЛО ЧЕРЕЗ ХВИЛЮВАННЯ. НЕ ВІРИЛОСЯ»

На щастя, товариші Миколи виявилися досвідченими військовими, які проходили курси тактичної медицини. Просто на мінному полі вони наклали джгут, зупинили кров і витягли пораненого в безпечне місце. Після цього був госпіталь у Маріуполі, потім у Дніпрі, де лікарі були змушені ампутувати Миколі Полтораку ногу. Закінчилося лікування в Одеському госпіталі, у якому його оточили турботою лікарі та волонтери. І це аж ніяк не тому, що старший солдат — тезко за прізвищем Міністра оборони.

Микола Полторак

Уже згодом, дізнавшись про біду бійця, фахівці фірми «Телус» виготовили для нього першокласний спортивний протез ноги. Вартість протезування частково компенсували за рахунок державних коштів, а левову частку витрат узяло на себе підприємство. А невдовзі ще додалися клопоти з новосіллям.

— Коли сказали телефоном, що вручатимуть ключі від нової квартири, мене аж затрясло через хвилювання. Не вірилося. Після АТО я став на чергу на житло, як інвалід війни, глава багатодітної родини. Але можна було чекати довго, коли не все життя. І тут сталося диво... Квартира — понад сто квадратних метрів у новому будинку по вулиці Архітекторській, у центрі Одеси!

Миколі це додало сил. Чоловік зрозумів, що треба брати відповідальність за власне життя й за долю своєї родини, а не далі чекати на всебічну допомогу. Треба здобувати освіту, шукати новий старт.

Він дізнався про Impact Hub Odessa, де сконцентровано велике середовище бізнесменів, які є доволі активними в місті. Вже багато хто з випускників проекту завдяки фонду «Відродження» отримав міні-гранти на реалізацію таких проектів, як таксі для людей з обмеженими фізичними можливостями, чебуречна, вирощування агрокультур, скеледром, агентство дитячих свят, генд-мейд продукція тощо.

— Після участі в АТО я став рішучішим і позбувся комплексів. У проекті брав участь, щоб здобути нові знання. Крім того, пройшов тренінги з пермакультури та соціальної відповідальності. Днями я захистив великий проект, отримав міні-грант у розмірі тридцять тисяч гривень і вже готовий навчати людей вирощувати продукти з мінімальними затратами, але з максимальною користю, — розповів Микола Полторак.

Євгеній СИЛКІН

АТОВЦЯМ ОДЕЩИНИ ПЛАНУЮТЬ НАДАВАТИ МАТЕРІАЛЬНУ ДОПОМОГУ НА РЕМОНТ ПОМЕШКАНЬ

2016 року в Біляївському районі на Одещині 27 учасників антитерористичної операції скористалися своїм правом першочергового отримання земельних ділянок для індивідуального житлового будівництва. Про це під час засідання за круглим столом з учасниками АТО повідомив голова районної державної адміністрації Арсен Жумаділов.

Окрім того, за словами керівника району, ще 67 захисників України отримали у власність земельні ділянки для особистого селянського господарства.

— У нашому районі на сьогодні зареєстровано понад 350 учасників бойових дій, — сказав Арсен Жумаділов. — І хоча для цієї категорії українських вояків пільги держава задекларувала, та насправді шлях до отримання бажаного клаптика землі нерідко тривалий і тернистий та потребує чималих зусиль. Тема виділення земельних ділянок є актуальною практично в усіх населених пунктах району, але, на превеликий жаль, кількість звернень значно перевищує наявність вільних площ. Серед проблемних населених пунктів залишаються Дачне, Нерубайське, Хлібодарське, Усатове, Великий Дальник тощо. Але разом із тим в одинадцяти селах уже готові генеральні плани й сільські ради готові надати можливість учасникам АТО скористатися своїми пільгами. Це стосується населених пунктів Секретарівка, Кагарлик, Кам'янка, Августівка, Гідропорт, Березань, Палієве тощо. Всі вони газифіковані та мають розвинену інфраструктуру.

Також Арсен Жумаділов повідомив про те, що з 2015 року в районі діє комплексна Програма підтримки військовослужбовців, учасників АТО та членів їхніх сімей. У документі передбачено одноразову матеріальну допомогу мобілізованим, учасникам АТО та бойових дій.

— Цьогоріч до цієї програми буде внесено зміни, в яких передбачено надання матеріальної допомоги на поточний ремонт житлових будинків, — підкреслив голова райдержадміністрації. — Відтепер той, хто є учасником бойових дій і прописаний на території району, за винятком міст Біляївка й Теплодар, можуть звернутись до спеціалістів районного управління соціального захисту населення з відповідною заявою й отримати від п'яти до десяти тисяч гривень матеріальної допомоги на ремонт.

Це була вже друга така зустріч у 2016 році, під час якої відбувалося безпосереднє спілкування чиновників з атовцями про наболілі проблемні питання. Тому Арсен Жумаділов попросив учасників АТО звертатися як до нього особисто, так і до відповідних підрозділів райдержадміністрації з проблемами, які їх турбують.

Він наголосив, що адміністрація та районні служби намагаються зарадити в усіх проблемах, які можливо розв'язати на місцевому рівні. Є ситуації, до вирішення яких необхідно залучати вищі інстанції. У будь-якому разі, зазначив голова РДА, проблеми не залишаться без уваги, і буде вжито всіх залежних від райдержадміністрації заходів.

Інф. «НА»

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД БОРОТЬБИ ІЗ СЕПАРАТИЗМОМ: ВИСНОВКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ВРЕГУЛЮВАННЯ СЕПАРАТИСТСЬКИХ КОНФЛІКТІВ СВІДЧИТЬ, ЩО ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОЇ СТРАТЕГІЇ ПРОТИДІЇ СЕПАРАТИЗМУ НЕОБХІДНЕ ГЛИБОКЕ РОЗУМІННЯ ПРИЧИН ВИНИКНЕННЯ ЦЬОГО ЯВИЩА

За статистикою, на даний час майже в половині країн світу фіксуються рухи, що можуть бути визначені як сепаратистські.

При цьому фахівці зауважують, що ефективною протидією сепаратизму є створення саме таких умов, за яких здійснюється ефективне управління дезінтеграційними процесами. Вбачається, що тоді сама ідея відокремлення з часом втрачає свою популярність.

На Донбасі Україна має справу із гібридним сепаратизмом, який є частиною гібридної війни РФ. На переконання експертів Національного інституту стратегічних досліджень при Президенті України, його основу становить політичний сепаратизм, що базується на викривленні інформації, застосовуванні спеціальних пропагандистських заходів, спотворенні історії України та міфах про краще життя у форматі самопроголошених республік тощо.

Зрозуміло, що цей конфлікт рано чи пізно має завершитися. Проте експерти застерігають від застосування негативного досвіду врегулювання таких протистоянь, зокрема на території України.

Найбільш кривавим у східноєвропейському регіоні вважається сепаратизм на Балканах, де процеси створення та становлення нових держав супроводжувалися війнами, етнічними чистками, військовими злочинами та, як наслідок, численними жертвами серед мирного населення.

На відміну від хорватського, боснійський конфлікт вважається більш кривавим та не є вирішеним і донині. Він супроводжувався хаотичними обстрілами мирного населення, взаємними масовими етнічними чистками, геноцидом.

Складовою балканських конфліктів сепаратистського характеру є конфлікт у Косові, що виник через протистояння двох етнічних груп — албанців та сербів. Фактично діяльність албанських націоналістів розпочалася на території Косова відразу після Другої світової війни, при цьому підтримувалась албанськими організаціями в усьому світі.

Введення 1999 року до Косова військового контингенту НАТО та запровадження цивільної місії ООН сприяли державотворчим процесам у країні та проголошенню 2008 року його незалежності. Результатом посередницької діяльності Європейського Союзу в сербсько-косовських переговорах стало підписання угоди про нормалізацію двосторонніх відносин, виконання якої є основною умовою продовження європейської інтеграції для Сербії та Косова. Утім правові аспекти утворення держави Косово досі не є врегульованими в повному обсязі. Косово все ще залишається по суті самопроголошеною державою, незалежність якої визнали тільки 111 країн (станом на 5 березня 2016 р.).

НА ДОНБАСІ УКРАЇНА МАЄ СПРАВУ ІЗ ГІБРИДНИМ СЕПАРАТИЗМОМ, ЯКИЙ Є ЧАСТИНОЮ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ РФ

Іншим прикладом силового підходу до вирішення проблеми сепаратизму є міжетнічний та міжконфесійний конфлікт у Шрі-Ланці. Непорозуміння, що виникло між сингалами і тамілами переросло у великомасштабні бойові дії. Конфлікт тривав майже 30 років, протягом яких періодично встановлювався режим припинення вогню та робилися спроби знайти політичні шляхи врегулювання.

Згодом, завершивши переозброєння армії, провівши економічну реформу, офіційний Коломбо фактично вийшов із переговорного процесу та, посиливши військовий тиск на рух ТВТІ на півночі країни, розпочав наступальну військову операцію. Дії армії супроводжувалися масованими обстрілами, в ході яких руйнувалися цілі населені пункти. У цих районах фактично відбулася гуманітарна катастрофа. 2009 року операція завершилася знищенням ТВТІ та ліквідацією їхнього лідера.

Проте, на переконання експертів, сепаратизм на Донбасі має низку особливостей. По-перше, він не є результатом внутрішньодержавного конфлікту на міжетнічному, міжконфесійному або іншому ґрунті. Протягом усієї історії незалежної України на цій території не спостерігалися системні організовані сепаратистські рухи з визнаними лідерами та широкою підтримкою з боку населення, а також були відсутні райони компактного проживання представників окремих народів, етнічної або конфесійної групи. По-друге, ідеологічні основи такого сепаратизму були розроблені за межами України у вигляді проекту «Русский мир». Організаційне і фінансове забезпечення діяльності квазідержавних утворень «ДНР» і «ЛНР» також здійснюється переважно з території Росії за постійного контролю з боку кураторів від уряду РФ і ФСБ. Безпосередню участь у бойових діях на території Донбасу беруть регулярні підрозділи ЗС РФ, що відповідно до міжнародного права розцінюється як неспровокована збройна агресія РФ проти України.

По-третє, якщо на перших етапах гібридної агресії проти України лідери самопроголошених республік закликали до виходу зі складу України, то останнім часом їхня риторика дещо змінилася. Проте, декларуючи невід'ємність «ДНР» і «ЛНР» від України (зокрема підтверджуючи наміри провести місцеві вибори на цих територіях за українським законодавством), на практиці вони продовжують активне «державотворення», використовують в обігу російську валюту, запроваджують російські стандарти в різних сферах.

Як зазначають фахівці, продовження дезінтеграційних процесів з боку квазідержавних утворень «ДНР» і «ЛНР» та їхніх «лідерів» не має нічого спільного з пошуком шляхів мирного врегулювання, який відбувається в межах Мінського процесу. Можна очікувати, що найбільш радикально налаштовані екстремістські елементи «ДНР» і «ЛНР» після завершення активної фази збройного конфлікту можуть вдатися до продовження боротьби партизанськими методами за прихованої чи явної підтримки і сприяння РФ.

І головне — дестабілізація суспільно-політичної ситуації, підрив основ громадянського миру в Україні, забезпечення можливості постійного впливу на її внутрішню і зовнішню політику через маріонеткові режими на Донбасі, контрольовані з Москви, — є частиною геополітичної стратегії РФ щодо нашої держави.

На переконання експертів, при визначенні шляхів врегулювання сепаратистського конфлікту на Сході України слід враховувати його складний гібридний характер. Але при цьому має бути чітко зрозумілим те, що усунення цієї проблеми, яка на сьогодні перебуває в гострій фазі збройного протистояння, неможливе без задіяння міжнародного формату, тобто Мінських і Нормандських домовленостей.

Наразі важко спрогнозувати, чи буде цей формат повністю успішним, адже підписання Росією будь-яких міжнародних домовленостей щодо України ще не означає, що Кремль їх дотримається.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Ольга Резнікова, завідувач відділу проблем національної безпеки Національного інституту стратегічних досліджень:

— Не існує єдиного підходу чи концепції, мінімального набору способів і методів боротьби або тактик, які будуть ефективними в усіх випадках і неодмінно призведуть до припинення сепаратистської діяльності. Всі конфлікти такого характеру є довготривалими, що очевидно потребує значних ресурсів та великих зусиль щодо їхнього вирішення. Міжнародний досвід доводить, що в середньому конфлікти тривають протягом десяти років. По завершенні збройної фази конфлікту минає ще не менше шести років до остаточного посткризового врегулювання ситуації. При цьому жодна держава не виключає можливості застосування сили для збереження своєї територіальної цілісності. Хоча силові методи можуть зняти гостроту проблеми, проте слід враховувати, що вони здатні закласти основи для майбутніх конфліктів. Також належить брати до уваги, що ефективні спецслужби та боєздатні збройні сили — суттєвий фактор протидії сепаратизму. Обов'язковою умовою протидії сепаратизму, особливо за умов збройного протистояння, є відновлення органами державної влади контролю над кордоном.

ГЛОБАЛЬНІ ПЛАНИ КРЕМЛЯ НЕ ОБМЕЖЕНІ УКРАЇНОЮ

Фахівці переконані, що у планах РФ — дестабілізація ситуації не тільки в нашій країні, а й у Білорусі, Молдові, Польщі, Словаччині та у так званій старій Європі.

Кремль не змінив кінцевої мети своєї стратегії щодо нашої країни — знищення української державності. Про це повідомив голова Служби безпеки України Василь Грицак в інтерв'ю «Укрінформу». За його словами Росія не зупиниться у своєму маніакальному прагненні нищити українську державність.

«Ми бачимо чітку стратегію дій російських спецслужб, яка реалізується на двох рівнях. Перший стосується регіонів України. За задумом російських кураторів, під гаслами децентралізації одночасно на сесіях багатьох обласних рад повинні були пролунати вимоги щодо впровадження «договірних відносин» між Кабінетом Міністрів України та місцевими радами. У разі успіху цієї стратегії регіони перетворяться на такі собі «удільні князівства», — зазначив голова СБУ Василь Грицак. — Другий рівень цієї стратегії — створення окремих псевдотериторіальних громад на рівні окремих сіл та міст, які намагаються незаконно перебрати на себе функції держави.

Уявіть собі, що в таких населених пунктах видаються власні паспорти та автомобільні номерні знаки, запроваджуються додаткові «податки», власні «суди» та «дипломатичні установи», — зауважив Василь Грицак та додав, що вся ця діяльність документується СБУ в десятках кримінальних проваджень, активно і результативно задіюються всі правові форми протидії планам РФ.

НАСКІЛЬКИ СЕРЙОЗНОЮ ЗАГРОЗОЮ ДЛЯ НАТО Є РОСІЯ?

Російські війська під час передислокації у ході раптових перевірок

Зростання напруженості між Росією й НАТО змусило багатьох експертів ретельно проаналізувати це питання та вивчити нинішній стан бойової техніки, озброєнь і рівень технологій у російських збройних силах, аби краще зрозуміти масштаб і характер потенційних загроз

Експерти зазначають, що економічні труднощі Росії не послабили її рішучості модернізувати армію швидкими темпами й збільшувати військовий бюджет. Попри економічні санкції, РФ явно прагне показати свою здатність створити противагу НАТО. Однак дослідження російських збройних сил на сучасному етапі вказують на те, що вона навряд чи зможе кинути реальний виклик Північноатлантичному альянсу під час тривалих і напружених воєнних дій.

Проте багато хто з експертів із Пентагону висловлюють стурбованість станом сил НАТО в Східній Європі, виказуючи сумнів, що їх буде достатньо для стримування Москви й недопущення російського вторгнення в східноєвропейські країни.

Аналітичний центр The National Interest нещодавно опублікував серію матеріалів про сьогоднішні технічні досягнення російських творців військової техніки. Вони містять повідомлення про нову протисупутникову зброю, танк Т-14 «Армата», комплекси ППО. Крім того, йдеться про формування шести танкових рот, які буде укомплектовано модернізованими танками Т-72Б3М. Протягом двох наступних років на їх базі буде створено батальйони. Росія також розробляє бойову машину підтримки танків «Термінатор-3». Крім того, фахівці зауважують, що російські неядерні наземні, повітряні й морські сили прагнуть швидко наростити свій потенціал, наполегливо створюючи бойову техніку нового покоління. Росія працює над створенням нового класу підводних човнів із повітрянонезалежною енергетичною установкою; малопомітного винищувача Т-50; ракет нового покоління й індивідуальної зброї для солдатів на полі бою із застосуванням новітніх технологій. Та чи вистачить у неї на все це коштів?

За часів «холодної війни» російський військовий бюджет становив майже половину від загальних витрат країни. Сьогодні витрати на оборону в Росії у відсотковому відношенні набагато менші. Але, незважаючи на величезну різницю у військових асигнуваннях, оборонний бюджет країни знову збільшується. На сьогодні військовий бюджет РФ уходить у десятку найбільших бюджетів світу й становить 87,8 млрд доларів. Військові витрати зросли майже на третину з 2008 року і, як очікують, зростуть іще на 44% протягом наступних трьох років. Загальна кількість військового персоналу становить понад 766 тис. осіб, а кадровий резерв — 2485 млн осіб. Ці війська підкріплено найбільшою танковою силою у світі, яка налічує 15,5 тис. одиниць, понад 3000 літаків і 973 вертольоти. Що стосується ВМФ, то, за оцінками експертів, у його складі є 352 кораблі, включно з одним авіаносцем, 13 есмінців і 63 підводні човни. Нині відбуваються випробування нової системи ППО С-500.

Водночас чимало аналітиків стверджують, що кількість військ, вогнева міць, перевага в повітрі й сучасні технології НАТО дадуть йому змогу взяти перевагу в масштабних бойових діях проти нього. Але це не скасовує висновки з дослідження аналітичного центру RAND, опубліковані наприкінці минулого року, згідно з якими в разі вторгнення Росії в країни Прибалтики НАТО може опинитися в скрутному становищі.

RAND у своєму дослідженні під назвою «Зміцнення сил стримування на східному фланзі НАТО» зазначив, що для успішної оборони цього регіону силам НАТО потрібно набагато чисельніше наземно-повітряне угруповання, аніж те, яке розгорнуто там нині. Зокрема, автори дослідження закликають до розробки стратегії НАТО, аналогічної доктрині повітряно-наземного бою часів «холодної війни». У 1980-ті роки в Європі розміщувались угруповання сухопутних військ США чисельністю як мінімум у кілька сотень тисяч військовослужбовців. Це відбувалося в рамках стратегії стримування ймовірного радянського вторгнення.

Доктрина повітряно-наземного бою являла собою стратегічну концепцію ведення воєнних дій, якої дотримувалися США та їхні союзники по НАТО в роки холодної війни. Серед іншого, доктрина передбачала тісну й точну взаємодію між великими маневровими механізованими формуваннями сухопутних військ і штурмовою авіацією прикриття. У рамках такої концепції авіація під час повітряних нападів вимотувала війська противника на лінії фронту, послаблювала сили та засоби підтримки й забезпечення та завдавала ударів по об'єктах у ворожому тилу. Завдяки такій повітряно-наземній взаємодії великі сили сухопутних військ могли потім легко прорвати смугу оборони противника.

Офіційні представники американської армії в Європі зазначають, що нині на континенті перебуває 30 тис. американських солдатів сухопутних військ. Також в аналізі RAND зазначено, що без наявності в Східній Європі натовських сил стримування із семи бригад необхідної військової потужності та авіаційної підтримки Росія зможе захопити прибалтійські країни всього за 60 годин.

До того ж експерти зазначають, що для того, щоб не допустити швидкого захоплення прибалтійських країн, буде достатньо угруповання в складі семи бригад, трьох танкових бригад, авіації підтримки, наземних вогневих засобів та інших сил забезпечення високої готовності, здатних розпочати бій із самого початку. Водночас фахівці стверджують, що збільшення кількості бригад вельми доцільне, попри витрати на їх утримання. Зокрема, створення трьох нових танкових бригадних бойових груп і включення їх до складу сухопутних військ США обійдеться не дуже дорого. Повна вартість бригадної бойової техніки, а також артилерії, що її підтримуватиме, засобів ППО й підрозділів забезпечення становить близько 13 млрд доларів. Та значна частина цієї техніки, передусім дорогі танки «Абрамс» і бойові машини піхоти «Бредлі», вже наявні, як кажуть експерти.

ДОСЛІДЖЕННЯ РОСІЙСЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ВКАЗУЮТЬ НА ТЕ, ЩО ВОНА НАВРЯД ЧИ ЗМОЖЕ КИНУТИ РЕАЛЬНИЙ ВИКЛИК ПІВНІЧНОАТЛАНТИЧНОМУ АЛЬЯНСУ

Питання про кількість натовських військ у Східній Європі, як і раніше, продовжують обговорювати, хоча й припускають, що за нової адміністрації президента США можливі різні зміни. Але НАТО й США вже досить тривалий час думають про збільшення угруповання на східному фланзі для стримування Росії. Ініціатива Пентагону щодо гарантування європейської безпеки передбачає надання додаткових сил і засобів, а також ротацію сил в Європі. Для стримування Росії вже надано 4,3 млрд доларів. Ці кошти підуть на «політичну, економічну й публічну дипломатію», а також на військову підтримку союзників по НАТО та інших партнерів США в Європі та Азії.

У рамках цієї ініціативи Пентагон планує збільшити кількість військ в Європі, а також кількість вогневих засобів, техніки на передових складах і штабну підтримку силам НАТО. Улітку 2016-го НАТО провела в Польщі та Німеччині навчання «Швидка відповідь», у яких узяли участь понад п'ять тисяч військовослужбовців зі США, Бельгії, Франції, Німеччини, Великобританії, Італії, Нідерландів, Польщі, Португалії та Іспанії. Офіційні представники американських військ в Європі зазначають, що в перспективі заплановано нові навчання солідарності із союзниками по НАТО, кількість особового складу на яких може зрости.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

НА ПОЧАТКУ 2017 РОКУ РОЗПОЧНЕТЬСЯ РОЗГЛЯД СПРАВИ «УКРАЇНА ПРОТИ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ» ЗГІДНО З КОНВЕНЦІЄЮ ООН З МОРСЬКОГО ПРАВА

За позовом України до Російської Федерації за Конвенцією ООН з морського права 22 грудня 2016 року сформовано трибунал, який на початку 2017 року розпочне розгляд справи «Україна проти Російської Федерації». Про це повідомляє сайт МЗС. До складу трибуналу ввійдуть такі члени: суддя Пайк (Південна Корея) — призначений президентом трибуналу, суддя Бугетайя (Алжир), суддя Гомез-Робледо (Мексика), професор Льов (Велика Британія) — призначений Україною, суддя Голицин — призначений Російською Федерацією.

Призначені члени трибуналу мають репутацію справедливих, компетентних, чесних і незалежних експертів у сфері міжнародного морського права.

Як відомо, 14 вересня 2016 року Україна ініціювала спір із Російською Федерацією стосовно порушення нею Конвенції ООН із морського права.

Україна готова довести в арбітражі, що Російська Федерація зухвало порушує суверенні права України користуватися гарантованими правами у своїх морських акваторіях та на континентальному шельфі в прилеглих до Автономної Республіки Крим морських зонах, уключаючи права на природні ресурси континентального шельфу.

Україна вимагає від Російської Федерації припинити порушувати її права й компенсувати завдані збитки.

На вогневій позиції снайпер Корпусу морської піхоти США

НАЙГРІЗНІШІ СНАЙПЕРИ У СВІТІ

СНАЙПЕРСЬКУ ШКОЛУ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ ТА СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІВ ВМС США ВИЗНАЛИ НАЙЕФЕКТИВНІШОЮ В СВІТІ

У сучасних війнах та збройних конфліктах (не є винятком й антитерористична операція на Сході України) важливу роль на полі бою відводять бійцям, які можуть виконати надважливе та важке завдання єдиним пострілом. Мова йде про еліту будь-яких збройних сил — снайперів. Але найефективнішою й визнаною у світі є снайперська школа морської піхоти та спецпризначенців ВМС США.

Те, як застосовують снайперів підрозділи Корпусу морської піхоти США, має давні традиції, започатковані в часи Першої та Другої світової воєн. Однак у сорокові й п'ятдесяті роки в більшості армій світу, як і в Америці, мистецтво снайпінгу було незаслужено забуто. Тільки під час війни у В'єтнамі командування корпусу повернулося до активної підготовки та використання снайперів у бойових діях.

Снайперів морської піхоти активно застосовували під час військових дій США в Сомалі, Лівії, на Гаїті. Як повідомляють засоби масової інформації, за період місії в Сомалі снайпери морської піхоти знищили понад сто осіб, які протидіяли американським військам. Не менш інтенсивно попрацювали снайпери й на Гаїті, беручи участь у ліквідації деяких призвідників масових заворушень.

Нині в морській піхоті США на службі перебуває не більше як 300 стрільців вищого класу, а їхньою підготовкою займаються чотири снайперські школи, навчання в яких триває близько трьох місяців.

Вступники на курс повинні мати ідеальні показники фізичної підготовки, високі результати складання нормативів I класу зі стрільби, а також високі оцінки за тести для визначення розумових здібностей. Наприклад, під час складання нормативу з вогневої підготовки кандидат має протягом трьох днів відстрілювати 25 патронів по 12-дюймових (30,5 см) мішенях, розташованих на різних відстанях аж до 850 ярдів (773 м). Майбутній курсант повинен уражати 20 мішеней із 25 мінімум два дні з трьох. Окрім цього, тест уключає в себе орієнтування на важкопрохідній місцевості вночі.

Пройшовши це випробування, курсанти власноруч виготовляють маскувальні халати для кожного виду навколишнього середовища, у якому вони здійснюватимуть свої подальші тренування. Перший тест — марш-кидок по знаменитому серед снайперів болоту Pig Pond. Далі — важкі фізичні навантаження.

Через місяць тренувань курсанти розпочинають стріляти по мішенях на фіксованих дистанціях: 274 м (300 ярдів), 457 м (500 ярдів) і 914 м (1000 ярдів). Але стрільба в спокійному стані — це ще не все: майбутні снайпери спринтують із позиції на позицію в повній екіпіровці, повністю збиваючи дихання. До того ж, аби скласти залік, треба влучити в мішені 28 разів із 35.

Далі, як кажуть курсанти, найскладніше — стрільба по рухомих мішенях. Стрілець повинен ураховувати не лише траєкторію руху мішені, а й напрям вітру, нерівності ландшафту й навіть щільність повітря. Після закінчення цього іспиту група майбутніх професійних снайперів-розвідників утрачає дві-три людини.

Крім практичних стрільб, курсанти вивчають і відпрацьовують тактику дій у складі снайперської пари та розвідувальної групи, систему радіообміну й правила користування штатними радіостанціями. Особливу увагу приділяють техніці маскування на місцевості й прихованому пересуванню.

Щоб скласти залік із маскування, курсант має протягом чотирьох годин кілька разів непомітно для інструкторів подолати відкриту ділянку місцевості завдовжки 800 м, побудувати кілька укриттів різного типу й здійснити холостий постріл із відстані, не більшої як 200 м, залишаючись невиявленим. Як уже було згадано, всі засоби маскування — камуфляж типу «Гілл» і чохол для гвинтівки — курсанти виготовляють самотужки, використовуючи штатне обмундирування й підручні матеріали.

Наприкінці навчання відбувається так званий пекельний тиждень — п'ятидобові польові навчання. Кожен день починається з висування на вогневу позицію, де складають залік із маскування й прихованого пересування в костюмі типу «Гілл». Після цього відбуваються кваліфікаційні стрільби, отримання бойового завдання, спорудження макету місцевості, де треба діяти, складання плану й наказу на виконання розвідувальної операції, вихід у заданий район, облаштування та маскування позиції.

Останній у переліку — тест на витривалість. Він симулює ситуацію, коли одну групу снайперів було поранено глибоко в лісі, а інша група має їх урятувати. Поранені снайпери — це чотири 90-кілограмові манекени. Дистанція тесту — 37 км.

Склавши його, курсанти стають справжніми снайперами-морпіхами, одними з найнебезпечніших стрільців у світі, і їх розподіляють по підрозділах для подальшої служби. Треба сказати, що снайперсько-розвідувальний взвод із 17 осіб (вісім снайперів, вісім розвідників і командир взводу) є в кожному батальйоні морської піхоти.

Зазвичай снайпери морської піхоти працюють парами. Корегувальник, який має прилад спостереження M49 20-разового збільшення, допомагає снайперові у визначенні відстаней, визначає поправки на вітер і забезпечує прикриття. Через кожні півгодини снайпер та корегувальник міняються місцями, щоб уникнути стомлення очей.

Снайперів морської піхоти також може бути використано і як передових артилерійських корегувальників та авіаційних навідників. Для цього снайперів під час навчання ознайомлюють із правилами постановки вогневого завдання із зазначенням цілі, способу обстрілу й типу боєприпасів.

Пересування небезпечною територією снайпери Корпусу морської піхоти здійснюють лише вночі або в умовах обмеженої видимості. До того ж стрілок повинен уміти орієнтуватися на місцевості не лише за допомогою супутникової системи топоприв'язування та компаса, а й використовуючи природні орієнтири та прикмети.

Для американських снайперів особливе значення має також розвідувальна підготовка. Сліди дають змогу виявити характер противника, способи його пересування, систему бойової охорони тощо. Морські піхотинці спеціально вчаться пересуватися територією противника, не залишаючи слідів, і уникати погоні. Виявивши переслідувачів, снайперська пара має або знищити їх вогнем зі своїх гвинтівок, або встановити мінну пастку, або навести на них вогонь артилерії чи удар авіації.

Цікаві й деякі прийоми, якими користуються американські снайпери під час стрільби. Наприклад, якщо стрілець, лежачи на відкритому місці, бачить ціль, але не може підняти голову, він прибирає «позу Гоккінса»: жорстко випрямляє ліву руку та обхоплює збройовий ремінь біля верхньої антабки, а нижній кут приклада впирає в землю, притискаючи його плечем зверху, і з такого положення робить постріл.

ЩОБ НЕ БУТИ ВИЯВЛЕНИМ ЗА БЛИСКОМ ГІЛЬЗИ, СНАЙПЕРИ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ США ПРИВЧАЮТЬСЯ ВІДКРИВАТИ ЗАТВОР ВЕЛИКИМ ПАЛЬЦЕМ ПРАВОЇ РУКИ, А ДОЛОНЕЮ ЛОВИТИ ГІЛЬЗУ, ЯКА ВИЛІТАЄ

На вогневій позиції снайпери Корпусу морської піхоти заряджають гвинтівку одним патроном, оскільки завжди роблять тільки один постріл по цілі. Повністю магазин гвинтівки споряджають лише під час пересування через можливу зустріч із противником. А для того, щоб не бути виявленим за блиском гільзи, снайпери привчаються відкривати затвор великим пальцем правої руки, а долонею ловити гільзу, яка вилітає. **Коли є загроза потрапити в полон, снайпер зобов'язаний розбити шомполом лінзи прицілу, прив'язати до стволу гвинтівки гранату й привести її в дію.**

На озброєнні морських піхотинців є гвинтівка M40A1, яка не має сошок, як більшість сучасних снайперських моделей, тому під час стрільби під зброю підкладають рюкзак, мішечок із піском або імпровізовану триніжку з гілок. Якщо вогонь ведуть без упору, то використовують збройовий ремінь. Найоптимальніша дистанція для снайперського вогню — 600 ярдів (546 м): одночасно гарантовано високу ймовірність ураження цілі з першого пострілу та найбільшу можливість стрільця не бути виявленим.

Подеколи снайпери морської піхоти застосовують 12,7-міліметрові самозарядні гвинтівки M82A1. Цю зброю використовують, щоб стріляти по амбразурах, легкоброньованих об'єктах (типу БТР) і вертольотах.

Підготував Роман ВУС

ЯК СТАТИ ВЛАСНИКОМ ЛЕГАЛЬНОЇ ЗБРОЇ

У ТОНКОЩАХ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА З ЦЬОГО ПИТАННЯ ДОПОМОГЛИ РОЗІБРАТИСЯ ФАХІВЦІ ВІДДІЛУ КОНТРОЛЮ ЗА ОБІГОМ ЗБРОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

В умілих руках навіть травматична зброя може стати надійним засобом самозахисту

Останнім часом в українському суспільстві розгортається гаряча дискусія навколо питання щодо закріплення на конституційному рівні права на володіння вогнепальною зброєю. Додаткового емоційного резонансу цій дискусії надає антитерористична операція на Донбасі, що призвела до суттєвого збільшення кількості нелегальної зброї в Україні. Проте чи варто заради отримання примарного відчуття власної безпеки наражати себе на реальну загрозу кримінальної відповідальності через порушення українського законодавства, маючи справу з нелегальною зброєю? Тож спробуємо розібратися, як військовослужбовцю ЗС України отримати дозвіл та на законних підставах стати власником зброї, яка може забезпечити йому надійний захист, гарантуватиме безпеку для рідних та недоторканність житла

— Нормативно-правовими актами України чітко визначено вимоги до осіб, які можуть отримати дозвіл на зброю, — розповідає представник відділу контролю за обігом зброї Національної поліції України. — Громадянам України дозволяється купувати газову зброю з 18 років, мисливську гладкоствольну — з 21, мисливську нарізну — з 25 років. Щодо пристроїв для відстрілу гумових набоїв, то законодавство дозволяє мати їх тільки деяким категоріям громадян: народним депутатам України, суддям, співробітникам правоохоронних органів та їхнім близьким родичам, особам, які беруть участь у кримінальному судочинстві, військовослужбовцям, окрім тих, хто проходить строкову військову службу, держслужбовцям, які мають ранги й категорії, журналістам (штатним і позаштатним), членам громадських формувань, залучених для охорони громадського порядку та державного кордону. При цьому кількість одиниць, яку може мати у власності одна особа, не обмежена, однак такий власник повинен забезпечити умови для їх зберігання.

КОПІЯ КАРТКИ-ЗАМІННИКА НА ТАБЕЛЬНУ ЗБРОЮ ЗВІЛЬНЯЄ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ ВІД НЕОБХІДНОСТІ ПРОХОДИТИ ПЛАТНІ КУРСИ ЩОДО ПОВОДЖЕННЯ ЗІ ЗБРОЄЮ

Законне оформлення зброї та спецзасобів для відстрілу гумових набоїв умовно складається з двох етапів. На першому потрібно отримати дозвіл на їх придбання, а на другому — після придбання у встановлені строки зареєструвати їх і отримати згодом дозвіл на зберігання.

Отже, розглянемо докладно процедуру отримання дозволу на деякі види зброї.

ОТРИМАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМИ ДОЗВОЛУ НА ЗБРОЮ

На відміну від цивільних громадян, для військовослужбовців (окрім строковиків) підставою для отримання дозволу на придбання мисливської нарізної, гладкоствольної зброї та пристроїв для відстрілу гумових набоїв є: заява щодо видачі дозволу на придбання зброї (крім пристроїв) або рапорт на ім'я начальника органу внутрішніх справ (ОВС) за місцем проживання, заповнена картка-заява, довідка з кадрового органу за місцем служби про те, що вони є військовослужбовцями та проходять військову службу; копія картки-замінника на табельну зброю (завірена печаткою), платіжний документ із позначкою про внесення коштів за надання відповідної платної послуги; копії першої та другої сторінок, а також сторінки з реєстрацією паспорта громадянина України.

Надавати медичну довідку під час оформлення дозволу на зброю та продовження терміну його дії військовослужбовцю не потрібно. До того ж копія картки-замінника на табельну зброю звільняє його від необхідності проходити платні курси з поводження зі зброєю. Проте якщо в підрозділі, де проходить службу військовослужбовець, за штатом зброї немає, йому таки доведеться відвідувати відповідні курси.

Перелік документів, необхідних для отримання дозволу на зберігання та носіння мисливської нарізної, гладкоствольної зброї та травматичних пристроїв, продовження терміну дії дозволу, а також вимоги до умов та порядку зберігання зброї для військовослужбовців — незмінні. Водночас, враховуючи реалії сьогодення — довготривалі відрядження до району проведення АТО, — радимо військовослужбовцям, які є власниками зброї, на цей час здавати її на тимчасове зберігання до ОВС за місцем проживання.

Також слід звернути увагу на те, що при оформленні (продовженні терміну дії) дозволу на травматичну зброю, поліс страхування відповідальності власників зброї не потрібен.

МИСЛИВСЬКА НАРІЗНА ТА ГЛАДКОСТВОЛЬНА ЗБРОЯ

Порядок отримання дозволу на мисливську зброю регулює Інструкція, затверджена наказом МВС України від 21.08.1998 № 622 (зі змінами)

Для отримання дозволу на придбання мисливської нарізної, гладкоствольної зброї цивільні особи подають до ОВС за місцем проживання: заяву щодо видачі дозволу на придбання зброї; заповнену картку-заяву; медичну довідку форми 127/о; довідку про вивчення матеріальної частини зброї, правил поводження з нею та застосування (варто звернутися до спеціалізованого тиру, де проводять таке навчання); платіжний документ із позначкою про внесення коштів за надання відповідної платної послуги; копії першої та другої сторінок, а також сторінки з реєстрацією паспорта громадянина України.

Мисливську зброю протягом десяти днів від дня придбання необхідно зареєструвати в органах внутрішніх справ (який надав на це дозвіл) з одержанням дозволу на її зберігання та носіння. Для цього до ОВС подають: заяву щодо видачі дозволу на зберігання та носіння зброї; дві фотокартки розміром 3х4 см; дублікат дозволу з позначкою магазину про продаж зброї або з позначкою про переоформлення; платіжний документ із позначкою про внесення коштів за надання відповідної платної послуги. Також власник зброї пред'являє договір страхування відповідальності власників зброї.

Для перереєстрації зброї (продовження терміну дії дозволу на її зберігання та носіння) власник подає до ОВС: заяву про продовження терміну дії дозволу; медичну довідку; довідку про експериментальний відстріл (нарізна, газова зброя та травматичні пристрої); платіжний документ із позначкою про внесення коштів за надання відповідної платної послуги; договір страхування відповідальності власників зброї.

Зброю (в розрядженому стані) та боєприпаси до неї потрібно зберігати в металевих ящиках (сейфах).

НАГОРОДНА ВОГНЕПАЛЬНА ЗБРОЯ

Особам, які мають нагородну вогнепальну зброю, ОВС видають дозволи на її зберігання, носіння без зазначення терміну дії, з позначкою «Нагородна».

Для одержання такого дозволу громадяни, які мають нагородну зброю, зобов'язані протягом місяця подати в ОВС: заяву, заповнену картку-заяву, оригінал (повертають власникові) або засвідчену копію документа про нагородження зброєю, дві фотокартки розміром 3х4 см, платіжний документ із позначкою про внесення коштів за надання відповідної платної послуги.

Особи, які мають зареєстровану нагородну зброю, для підтримання навичок користування нею можуть купувати для цього боєприпаси. Щоб отримати дозвіл на придбання боєприпасів до нагородної зброї, її власник має подати в ОВС: заяву про надання дозволу на придбання боєприпасів із зазначенням їх кількості, копію дозволу на зберігання нагородної зброї, платіжний документ із позначкою про внесення коштів за надання відповідної платної послуги.

Зберігають зброю (у розрядженому стані) та боєприпаси до неї в металевих ящиках (сейфах) за місцем постійного проживання власників.

У разі смерті власника близькі померлого мають впродовж п'ятдесяти днів здати в ОВС на тимчасове зберігання нагородну зброю та патрони до неї до вирішення питання про успадкування майна.

Нагородну короткоствольну вогнепальну нарізну зброю за погодженням з МВС України спадкоємці можуть передати до державного музею. Її також може бути залишено у власності спадкоємців. Однак це стане можливим після того, як підприємство або майстерня з виготовлення та ремонту вогнепальної й холодної зброї приведе її в стан, що унеможливлює здійснення пострілу без спеціальних ремонтних робіт. Таке підприємство або майстерня видає довідку про таку переробку, ксерокопію якої подають в ОВС, де зареєстровано зброю, а оригінал залишається в спадкоємця, або разом з експонатом її передають у музей.

Андрій ЛИСЕНКО

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ВІТАЮТЬ ПРЕДСТАВНИКИ ЗІРКОВОГО ОЛІМПУ

Джамала:

У цьому році я бажаю всім нам миру! А вам, дорогі захисники, дякуємо за службу, за мужність, за те, що кожен день ризикуєте власними життями заради нашого спокою. Здоров'я, миру вам та вашим родинам! Пишаємося вами та чекаємо додому!

Гурт «Врода»:

Дорогі наші захисники! Вітаємо всіх нас із Різдвом Христовим. Життя завжди наповнене різними подіями, і від кожного з нас залежить, на чому зосереджувати увагу та енергію. Щиро бажаємо всім нам мудрості, вміння концентруватися на позитиві, вміння прощати та дякувати, адже проростає завжди те, що посіяно. Безмежно вдячні вам за сумлінну, відповідальну ратну працю, за службу своїй країні й своєму народові. Здоров'я вам та вашим родинам, щастя, злагоди, добра та миру — у новому році і завжди!

Ольга Сумська:

Дорогі наші захисники, рідні наші хлопчики, мужні воїни! Від щирого серця хочу привітати вас з Різдвом Христовим і новорічними святами! Щохвилини подумки з вами цілий рік. Так хочеться, аби нарешті в цьому році ми вже жили в мирній країні. Та знаємо, що це нелегко. Тому молимося за ваше життя і здоров'я, щоб ви повернулися додому до своїх дружин, діточок, батьків цілими і неушкодженими. Нехай Господь береже вас там, на передовій, і почує наші молитви! На Різдво здійснюються наші мрії і бажання. А бажання одне і головне — кінець війні, мир в Україні. Тож передаємо часточку свого тепла і любові вам, наші рідні, й щиро обіймаємо!

Маша Собко:

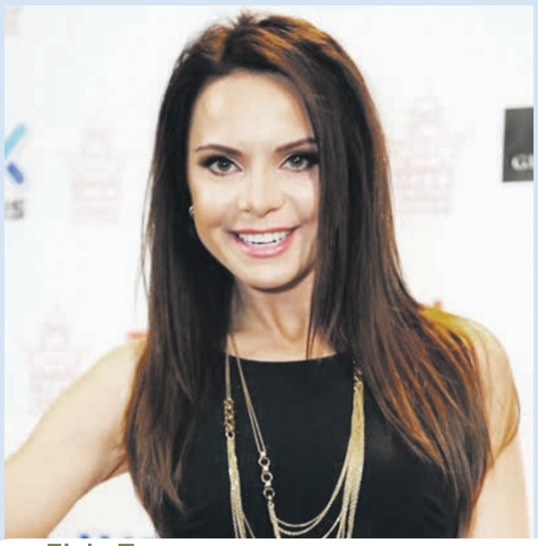
Я хочу написати вам не просто привітання з новорічними та різдвяними святами, а сказати величезне дякую, бо без вашої щоденної праці вся Україна зараз не святкувала б, а діти не раділи б так безтурботно, дивлячись на прикрашену ялинку. Дякую за мир та спокій кожної української родини! Нехай кожен день приносить добрі звістки і зігріває ваші серця! Хай янголи охороняють і попереджають вас про небезпеку!

Сестри Тельнюк:

Дорогі наші воїни! Вітаємо вас із прийдешніми святами! Що хочеться побажати у такі дні рідним і дорогим людям? Щастя, Божої ласки, любові! Бережіть себе, бережіть! Кожен із вас у нашому серці, за кожного з вас ми молимося і просимо Всевишнього, щоб оберігав вас від куль! І нехай цей рік буде роком нашої перемоги! Повертайтеся живими!

Лілія Подкопаєва:

Щирі слова подяки всім нашим захисникам — нашим хлопцям і дівчатам. Бажаю, щоб вони були здорові, щоб у них був присутній оптимізм і гарний настрій. Щоб наші чоловіки завжди захищали нас, але в іншому форматі — у мирній країні, щоб вони давали нам впевненість у завтрашньому дні. А ми, звісно, посилаємо їм нашу любов.

Гурт «Тінь Сонця»:

Дорогі побратими! Бажаємо у новому році здобути перемогу, на яку так чекає вся Україна! Вертайтеся додому живі та здорові! Нехай здійсняться всі ваші мрії — хтось успішно торуватиме свій шлях на мирних жнивах Батьківщини, а хтось і далі розвиватиме її військову міць! Дякуємо вам за вашу незламність, сміливість та героїзм! На вас сподівається весь український народ, на вас чекають з квітами та обіймами. Ви зможете, бо ви — найкращі! Дяка і честь! Героям Слава!

НЕБО І ЗЕМЛЯ НИНІ ТОРЖЕСТВУЮТЬ

ЗА ДАВНЬОЮ ТРАДИЦІЄЮ, РІЗДВЯНЕ СВЯТКУВАННЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ ЩЕ ВВЕЧЕРІ НАПЕРЕДОДНІ РІЗДВА

Напередодні Різдва господині завжди ретельно прибирали в хатах, білили помешкання, застеляли нові скатертини й рушники. Обов'язково намагалися справити новий одяг для всіх членів родини й купити новий посуд. Із воску власної пасіки з молитвою виготовляли святкові свічки. У підготовці було задіяно всіх: і малих, і старих

РАНКОВІ ПРИГОТУВАННЯ

Ще вдосвіта господиня розпочинає роботу. Вона готує дванадцять святвечірніх страв: варить кутю з товченої пшениці, ліпить вареники, пече коржі з маком, смажить капусту, рибу, готує картоплю, гриби, варить горох, квасолю, гречану кашу з конопляним молоком, голубці з пшоном, узвар. У той час господар іде напувати худобу, стелить їй нову солому й дає свіжого сіна. Потім він відкидає сніг від хати, розчищає стежки й уважно оглядає все господарство. Ніщо не може бути цього вечора поза домом — позичене чи десь забуте.

ДІДУХ НА ПОКУТІ

6 січня не снідають і не обідають. Коли вечоріє, починається готування домашнього вівтаря. Господар заносить сніп жита — дідуха. Переступаючи поріг, він скидає шапку й вітається з господинею, ніби вперше заходить до хати:

— Дай, Боже, здоров'я!

— Помагай, Боже, — відповідає господиня. — А що несеш?

— Злато, щоб увесь рік ми жили багато! — каже господар, зупиняючись посеред хати. Тут він хреститься і, звертаючись до родини, віншує: — Вітаю вас із цим Святим вечором, щоб ви в щасті й здоров'ї ці свята провели та других дочекались — від ста літ до ста літ, поки нам Бог назначить вік!

Господар підносить дідуха високо над столом і ставить його на покуті під образами. Потім перев'язує дідуха залізним ланцюгом і кладе біля нього сільгоспзнаряддя. Господиня дістає зі скрині нову білу скатертину й усе це накриває. Місце дідуха в хаті називали раєм, бо вважали, що там перебувають душі пращурів — покровителів роду й дому.

Доти, доки дідух стоїть на покуті, суворо забороняли виконувати будь-яку роботу, окрім догляду за худобою. Тієї пори годилося лише святкувати.

ОБЛАШТУВАННЯ ОСЕЛІ ТА СВЯТКОВОГО СТОЛУ

Господар і господиня зі спеченим святковим хлібом, медом і маком обходять двір, комори та обкурюють усе це ладаном. У хаті господиня кладе під скатертину на чотири роги столу по голівці часнику, «щоб злу силу відігнати».

На покутньому кінці столу «невинна душа» (дитина до семи років) кладе три калачі, грудку солі й ставить велику воскову свічку. Мати виставляє вечерю на стіл, а на покуть біля вівтаря ставить кутю та узвар. Хоча діти вже дуже голодні, вони терплять і крізь вікно уважно дивляться на небо, чи не зійшла вже вечірня зоря, що має сповістити всім людям про велике чудо — народження Сина Божого.

СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ ВСЬОГО РОДУ

Свята вечеря — це спільна вечеря всього роду. Навіть мертві родичі й безвісти пропалі — усі мають цього вечора зібратися разом, щоб трапезувати.

Господар, тричі перехрестившись, каже:

— Ми всі з усього щирого серця і з Божої волі кличемо праведні й грішні душі на святу вечерю, даємо їм усе, що маємо, щоб вони на тім світі вечеряли, як ми тут. Ми дбаємо й за ті померлі душі, що на світі погибли й порятунку не мали. Нехай Бог прийме для них цю нашу вечерю. Я їх стільки запрошую й закликаю на цю тайну вечерю, скільки у цій скатертині є дірочок та скільки зернин у солодкій куті Божій. Амінь.

І родина починає вечеряти. Спочатку їдять кутю, потім — голубці, вареники, смажену рибу, капусту — усе, що приготували, а запивають узваром. Страви обов'язково мають бути пісними, оскільки Святвечір припадає на останній день Пилипівського посту.

ПІСЛЯ ВЕЧЕРІ

А вже після вечері починаються забави. Малі діти бігають по долівці, залазять під стіл і там «квокчуть», «щоб квочки сідали». Мати їм дає за це горішки й дрібні гроші.

Поступово все затихає. Малі, набавившись, лягають спати, а старші несуть вечерю до родичів. А за вікнами з півтемряви величаво лунає спів: «Бог предвічний народився…»

РІЗДВЯНОЇ НОЧІ ДУША УКРАЇНСЬКА СТАЄ НА МОЛИТВУ

Народився Господь — Христос, отож із дідапрадіда молимося, відкриваємо Богу думки та сподівання, а ще просимо милості. Січневе морозне небо освітлене зорями — неймовірно казковий час. Аж раптом відчуваєш, що десь там далеко-далеко вгорі відгорнулася небесна завіса і тебе готові почути. Тільки кажи, добре подумавши над тим, чого просиш, бо цієї ночі думки мають здатність матеріалізуватися. Будь щирим і вкладай надію в те, що зараз відчуваєш у глибині свого серця:

…Господи, допоможи нашим захисникам-військовим!

…Господи, благаю Тебе: збережи Україну й народ український!

…Господи, оборони мирних мешканців!

…Господи, звільни наших полонених, визволи наших заручників! І всіх-всіх-всіх, про кого навіть невідомо, що вони в полоні перебувають!

…Господи, оздорови поранених наших бійців!

…Господи, будь із нами завжди — у горі і радості, і у випробуваннях!

…Господи, з Тобою разом вступаємо в Новий рік по Різдві Твоїм, на Тебе свою надію покладаємо, до Тебе з вірою звертаємося, Тебе любимо!

…Господи, слава Тобі!

Душа, піднесена тільки-но пережитим молитовним єднанням із Творцем, сповнюється особливих емоцій. Не раз бачене наповнюється потаємним змістом, і ти знаходиш для нього особливі слова, які так пасують до цієї ночі. А втім, чи ж твої вони насправді, може, ти лише ретранслятор цих рядків, які дивовижним чином саме цієї ночі раптом приходять до тебе як святкове послання Божої любові?

…Різдвяна ніч, убрана в густо-синє, зірки чіпляє, наче айстри сіє, у квітнику вселенському небес, освітлюючи далі неозорі, щоб шлях царям підказували зорі до Того, Хто у подальшому воскрес…

…І поспішають на сяйво Віфлеємської зірки три царі, і перегукуються, ставши свідками дива, малі пастушки, і шириться світом добра звістка: Христос народився! Славімо Його!

Із Різдвом Христовим тебе, український народе!

НАРОДНІ ВІРУВАННЯ ТА ПРИКМЕТИ СВЯТВЕЧОРА

• Усе під час вечері має пророче значення: виходити з-за столу не годиться, розмовляти багато теж недобре.

• Якщо хлопець під час вечері захоче води напитися, то батько йому пити не дасть і скаже:

— Не пий, сину, води за святою вечерею, ти козачого роду. Як виростеш, у похід підеш слави здобувати, а в походах всяко буває; буває й так, що спрага мучить. Отож знай: витримаєш спрагу за святою вечерею — ніякі походи не страшні!

• Коли когось із родини немає вдома, то для нього ставлять миску й кладуть ложку.

• Якщо на цей час нагодиться стороння людина, її теж запрошують до столу. Гість на святій вечері, за віруванням наших предків, приносив щастя в дім.

• Якщо син під час вечері чхне, то батько дарує йому лоша, бо це знак, що козаком буде. А якщо чхне дівчина, то це знак, що вона збирається стати господинею, то батько їй теля дарує — на щастя.

• Якщо тінь на стіні схожа на скирту, буде врожай на хліб, на копицю — сіна буде багато, на дерево — вродить садовина.

Підготувала Наталія ТКАЧУК

ПІД ПІСНЮ «КОЗАКИ»

ВИХОДИЛИ НА БІЙ ОЛЕКСАНДР УСИК І НАША ФУТБОЛЬНА ЗБІРНА

АВТОРИ І ВИКОНАВЦІ ЦІЄЇ КОМПОЗИЦІЇ — ВІДОМИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФОЛК-МЕТАЛ-ГУРТ «ТІНЬ СОНЦЯ» — СЬОГОДНІШНІ ГОСТІ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

Український фолк-метал-гурт «Тінь сонця»

Про історію створення колективу, його незвичну назву, виступи в районі АТО та про плани на майбутнє розповів один із засновників гурту, соліст та автор пісень Сергій Василюк

— Сергію, якою є історія створення гурту?

— Я тоді ще навчався в школі. 13 червня 1999 року ми з братом у маленькій кімнаті записали нашу першу пісню й вирішили, що з цього часу розпочнемо свою музичну історію.

— Колектив має досить незвичну назву: «Тінь сонця». Як виникла ідея такої назви?

— Пов'язано це з тим, що того ж року відбулося найтриваліше сонячне затемнення за останній час. Така назва виникла, можливо, ще й під впливом дещо похмурої музики, яку ми тоді слухали.

— Ваш гурт — єдиний рок-колектив, де, крім звичних музичних інструментів, присутня бандура. Із чим це пов'язано?

— Кожен гурт чимось вирізняється. Бандура в нас уже 11 років, і вона додає м'якості й національного колориту в потужний гітарний саунд.

— «Тінь сонця» дуже часто виступає на Сході України. Як сприймають ваші виступи військовослужбовці, місцеві жителі?

— У Східній Україні, з прифронтовою зоною включно, є чимало патріотів України. Вони залюбки бувають на наших концертах, і українська культура стає дедалі більш знаною та бажаною навіть у найгарячіших точках. Військові сприймають її так само позитивно. Якщо згадувати найяскравіші наші виступи в прифронтовій зоні, то я б, мабуть, виокремив Маріуполь, Селидове, Курахове та Лисичанськ. Особливо запам'ятались поїздки в Амвросіївку, Дебальцеве та Лебединське. Потужно проходили концерти і в Краматорську та Сєвєродонецьку.

— А як молодь Сходу України сприймає виступи колективу?

— Чудово. Згадати хоча б нещодавній концерт у Слов'янську. Приємно, що, попри всякі стереотипи й шаблони, нас проводжали й дякували українською мовою, та ще й абсолютно невимушено! Як після цього можна сумніватися в єдності України?

— Чи змінилося світосприйняття музикантів колективу після поїздок із концертами в район АТО?

— Для нас усіх поїздки в зону бойових дій мають величезне значення. Ця земля тепер особлива: окроплена нашою кров'ю, неспокійна, але й свята. Побувати на ній, допомогти бодай чимось бійцям та місцевому населенню — це вже внесок у нашу перемогу. Також важливе відчуття, якого набуваєш там: стає спокійніше, хоча тривога лишатиметься до кінця війни.

«ПОБУВАТИ В РАЙОНІ АТО, ДОПОМОГТИ БОДАЙ ЧИМОСЬ БІЙЦЯМ І МІСЦЕВОМУ НАСЕЛЕННЮ — ЦЕ ВЖЕ ВНЕСОК У НАШУ ПЕРЕМОГУ»

— Ваш гурт є досить патріотичним, а пісня «Козаки» стала візиткою колективу. Розкажіть, чому саме під цю пісню на бій виходив видатний український боксер Олександр Усик і чому саме вона стала головною під час виступу збірної України з футболу на «Євро-2016»?

— Свого часу Усику запропонували на вибір кілька пісень, серед яких він мав обрати твір для виходу на ринг. Він зупинив свій вибір на нашій композиції. Тепер Олександр виходить під іншу пісню, бо між нами виник конфлікт через його вислови, на кшталт «Крым — это Крым». Щодо футбольної збірної, то за її музичну візитку голосували вболівальники, і саме вони її обрали.

— Нещодавно в Києві відбулася презентація вашого нового альбому «Буремний край». Розкажіть про це докладніше.

— Нова платівка відрізняється від попередніх насиченішим гітарним звучанням, деякі композиції тяжіють навіть до своєрідного симфометалу. Крім традиційних «бойовиків» («Ромко живий», «Громом і вогнем») в альбомі присутні зворушливі, можливо, навіть несподівані теми («Дорога», «Осокори»). Цікавою є також рок-версія відомої пісні «Вишневий садок», яку до того виконували на концертах лише в акустиці.

— Ваші побажання читачам «Народної армії».

— Разом — до перемоги! За Україну, за її волю, за честь, за славу, за народ!

Бесіду вела Олена КРУГЛЄНЯ

ЛІЛІЯ ПОДКОПАЄВА: «ГОЛОВНЕ — ПІДНЯТИСЯ НА ОДИН РАЗ БІЛЬШЕ, АНІЖ ТИ ВПАВ»

Абсолютна чемпіонка Європи, світу та Олімпійських ігор зі спортивної гімнастики, коронний номер якої вже понад 20 років не може повторити жоден гімнаст, — Лілія Подкопаєва відвідує наших бійців у Національному військово-медичному клінічному центрі «ГВКГ», бо переконана, що, крім матеріальної допомоги, їм потрібна увага й підтримка

— Ви часто буваєте в столичному військовому госпіталі та спілкуєтеся з пораненими бійцями АТО. Як виникла ідея допомагати бійцям саме в госпіталі?

— Я переконана, що хлопці, які захищають нас, нашу країну, наших дітей, заслуговують на нашу увагу, повагу й подяку. Попри те, що вони ще дуже молоді, вони справжні герої. Для них війна — це не просто слово. Більшість із нас до кінця не розуміє його значення. Тому хочеться підтримати хлопців. Коли почула, що допомогою госпіталю займається Наталя Юсупова, ми з моєю подругою Катею Лавренюк зв'язалися з нею. Наталя там працює щодня, координує роботу інших волонтерів, дбає про бійців.

Я дякую всім людям, які беруть активну участь у підтримці бійців.

Ми ніколи не попереджаємо, коли приїдемо. Це не офіційні візити під фотокамери. Але жіноча увага в будь-якому разі стимулює чоловіка бути сильним, кращим, триматися, незважаючи на біль. І я рада, що наші візити підбадьорюють хлопців. Їм, звісно, приємно, що їх не забувають, підтримують, відвідують. І річ навіть не в подарунках. Вони хочуть просто поговорити.

— Про що здебільшого розмовляєте з хлопцями?

— Намагаємося, аби був гарний настрій, позитив. Ми не хочемо, щоб вони бачили сльози, адже цього в житті й так вистачає. Хочеться їх розвеселити, відволікти хоч на кілька хвилин від того жаху, який вони пережили. Хочеться, щоб вони скоріше повернулися до мирного життя. Тож розмовляємо переважно на нейтральні теми, війни не торкаємося.

— Але неможливо не згадувати війну, коли всі поранені…

— Певна річ, кожен із них має свою історію. Вони всі герої. Мене надзвичайно вразив хлопець, який підірвався на розтяжці. Йому відірвало ногу, але він більше переживав за друга, який був під час вибуху разом із ним. Намагався дізнатися, чи живий він, які поранення. Цей хлопець дуже сильний духом. Приємно, що, попри свої травми, він іще примудряється жартувати й робити дівчатам з-поміж медперсоналу маленькі сюрпризи, дарувати сувенірчики, квіти.

— Серед військовослужбовців багато спортсменів. Вас часто просять дати рекомендації, виходячи з власного досвіду?

— Так, ми часто розмовляємо з хлопцями в госпіталі про спорт. Я була вражена, що багато хто з них займається різними видами спорту й досить професійно.

Абсолютна чемпіонка Європи, світу та Олімпійських ігор зі спортивної гімнастики Лілія Подкопаєва

Проте якось зустріла там хлопця Іллю. Він цікавився, як я досягла таких успіхів у спорті. Я сказала, що все починалося з елементарної фізичної підготовки. «Ти скільки разів віджимаєшся?» — запитала в нього. Він відповів, що зовсім мало, бо ніколи не займався. Я обурилася, що так не можна. «Пообіцяй мені, що коли ми знову зустрінемося, ти щонайменше 10 разів підтягнешся». «І ще 100 разів віджимусь від підлоги», — пообіцяв хлопець.

— Тож наступного разу, коли ви приїхали в госпіталь, він таки віджався?

— Зустрілися ми через півроку, коли він одужав і провідував пораненого друга. «До виконання визначених нормативів готовий», — широко всміхаючись, сказав він, коли побачив мене. Я серйозно сказала йому, щоб він розпочинав, коли готовий, і рахувала разом з іншими бійцями, аж поки він виконав усі вправи до кінця. Я маю принцип: пообіцяв — мусиш виконати.

— Коли ви працювали в США, вам випало тренувати дітей Мадонни та Бандероса. Бачилися із зірковими батьками?

— Я працювала в Лос-Анджелесі в одному з приватних залів та як завжди тренувала діток. Якось після тренування господиня залу показала мені на маленьку тоненьку дівчину в шкіряній косусі та кепочці, — то була Мадонна. А я тренувала її доньку Лурдес. Дивно, у звичайному житті я її не впізнала б. Дітки Антоніо Бандероса запам'ятались тим, що були дуже маленькими, але завзятими. Усі вони чудові, і не тому, що діти знаменитостей, а тому, що талановиті.

— Свою історію успіху ви розповідаєте не тільки американцям, а й нашим бійцям. Який головний секрет вашого успіху?

— У спорті, як і в житті, не бувають лише перемоги, бувають і падіння. Головне — піднятися на один раз більше, аніж ти впав.

Бесіду вела Ольга МОСЬОНДЗ

ПЛАН
ПІДГОТОВКИ ТА ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ЦИВІЛЬНОГО ПЕРСОНАЛУ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ У 2017 РОЦІ В РАМКАХ РЕАЛІЗАЦІЇ МІЖНАРОДНОГО ПРОЕКТУ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЦИВІЛЬНОГО ПЕРСОНАЛУ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ

№ з/п	Функціональна категорія	Назва заходу	Мета заходу / очікувані результати	Дата проведення, тривалість	Категорія державних службовців	Кількість учасників	Місце проведення
1.	Навчання англійської мови	Курс англійської мови (2016-2017-й навчальний рік)	Мовна підготовка працівників ЗС України	I семестр 10.10 — 29.12. 2016 II семестр 07.02 — 01.06. 2017	Працівники ЗС України, служба (робота) яких передбачає знання іноземної мови	МОУ — 14, представники інших міністерств і відомств — 17	Україна, м. Київ, НУОУ
2.	Навчання англійської мови	Курс англійської мови (2017-2018-й навчальний рік)	Мовна підготовка працівників ЗС України	I семестр, вересень–грудень 2017	Працівники ЗС України, служба (робота) яких передбачає знання іноземної мови	МОУ — 30, представники інших міністерств і відомств — 15	Україна, м. Київ, НУОУ
3.	Навчання англійської мови	Курс англійської мови	Мовна підготовка працівників ЗС України	Січень–червень, 6 місяців	Працівники ЗС України, служба (робота) яких передбачає знання іноземної мови	МОУ — 47	Україна, м. Київ, Національний університет ім. Тараса Шевченка
4.	Підготовка інструкторів	Семінар із методики мовного тестування за стандартом НАТО STANAG 6001 за програмою Бюро міжнародної мовної координації (BILC) НАТО	Підвищення кваліфікації експертів із тестування	Термін потребує уточнення, 1 тиждень	Науково-педагогічні працівники ВВНЗ України та інших військових формувань. Фахівці підрозділів мовного тестування	МОУ — 6, представники інших міністерств і відомств — 6	Україна, м. Київ, НУОУ, Національний університет ім. Тараса Шевченка
5.	Реформування та розвиток	Конференція з питань організації мовної підготовки та впровадження дистанційного навчання щодо вивчення іноземних мов за програмою Бюро міжнародної мовної координації (BILC) НАТО	Підвищення кваліфікації викладачів, мовна підготовка працівників ЗС України	Термін потребує уточнення, 1-2 дні	Державні службовці/військовослужбовці МО та ЗС України; викладачі англійської мови ВНЗ МОУ та ін. міністерств і відомств	МОУ — 20, представники інших міністерств і відомств — 12	Україна, м. Київ, НУОУ
6.	Індивідуальне професійне навчання	Курс підвищення кваліфікації викладачів англійської мови (ICELT)	Підвищення кваліфікації викладачів	Термін потребує уточнення, 2 рази на рік, 1 тиждень	Викладачі англійської мови ВНЗ МОУ та ін. міністерств і відомств	МОУ — 12, представники інших міністерств і відомств — 12	Україна, м. Київ, НУОУ
7.	Підготовка інструкторів	Національний оборонний курс із вивчення базових доктрин і механізмів НАТО та Євросоюзу із залученням іноземних радників та експертів НАТО	Підготовка інструкторів для проведення курсів із питань безпеки та оборони відповідно до стандартів НАТО	Протягом року, 1 тиждень	Державні службовці/військовослужбовці ЗСУ	СВ ЗСУ — 75 осіб	Україна, м. Львів (м. Миколаїв)
8.	Реформування та розвиток	Курс підготовки представників кадрових підрозділів Збройних Сил України із залученням іноземних радників та експертів DEEP (Defence educational enhance programme)	Підвищення кваліфікації фахівців кадрових підрозділів ЗСУ	Протягом року, 4-5 днів	Державні службовці/військовослужбовці МО та ЗС України	МОУ, ГШ ЗСУ — 10; кадрові підрозділи ЗСУ — 20	Україна, м. Київ, НУОУ
9.	Розвиток інституційного потенціалу	Семінар «Культура ділового мовлення як інструмент кар'єрного зростання державного службовця. Публічні комунікації» за участю міжнародних експертів	Вивчення досвіду країн НАТО та Євросоюзу. Підвищення кваліфікації фахівців прес-служб МОУ та ЗСУ	Квітень–травень, 1 день	Державні службовці/військовослужбовці МО та ЗС України	МОУ, ЗСУ — 18; представники інших міністерств і відомств — 10	Україна, м. Київ, НУОУ
10.	Індивідуальне професійне навчання	Регіональні семінари з питань внутрішнього аудиту та його ролі в запобіганні корупції	Обмін досвідом та найкращими практиками з внутрішнього аудиту й запобігання корупції у сфері оборони	Протягом року, по 10 діб	Державні службовці МО та ЗС України	МОУ та ЗСУ — до 30 осіб (кожен семінар)	Україна, місце проведення уточнюють
11.	Підготовка інструкторів	Національний оборонний курс із вивчення базових доктрин і механізмів НАТО та Євросоюзу за участю міжнародних експертів	Підготовка інструкторів для проведення курсів із питань безпеки та оборони відповідно до стандартів НАТО	Протягом року, 1 тиждень	Державні службовці/військовослужбовці МО та ЗС України	ВМС ЗСУ — 45	Україна, м. Одеса
12.	Реформування та розвиток	Курс підготовки представників кадрових підрозділів Збройних Сил України із залученням іноземних радників та експертів НАТО	Підвищення кваліфікації фахівців кадрових підрозділів ЗСУ	Протягом року, 4-5 днів	Військовослужбовці/державні службовці МО та ЗС України	МОУ, ГШ ЗСУ — 10, кадрові підрозділи ЗСУ — 20	Україна, м. Київ, НУОУ
13.	Реформування та розвиток	Стажування з питань оборонної політики й стратегічного планування в контексті європейської інтеграції та євроатлантичного співробітництва України в підрозділах країн-членів НАТО	Підвищення кваліфікації представників ЗСУ, яких планують призначати на посади в Місію України при НАТО	У терміни, визначені стороною, що запрошує, 3 рази на рік, 1 тиждень	Державні службовці/військовослужбовці МО та ЗС України	2-3 особи, друге півріччя 2017 року	Бельгія, м. Брюссель, штаб-квартира НАТО
14.	Розвиток інституційного потенціалу	Семінар-тренінг «Техніка комунікацій та ведення переговорів» із залученням іноземних радників та експертів НАТО	Підвищення кваліфікації фахівців прес-служб МОУ, ГШ ЗСУ, видів ЗСУ	Жовтень, 1 день	Державні службовці/військовослужбовці МО та ЗС України	МОУ, ЗСУ — 20, представники інших міністерств і відомств, АП, РНБО, НАДС — 20	Україна, м. Київ
15.	Підготовка інструкторів	Курс штабних офіцерів	Підвищення кваліфікації фахівців	Січень–червень, 1 тиждень	Державні службовці/військовослужбовці МО та ЗС України	3-4 особи	ФРН, Школа НАТО, м. Обераммергау
16.	Розвиток інституційного потенціалу	Робочі зустрічі з керівником Міжнародного проекту професійної підготовки цивільного персоналу сектору безпеки та оборони України (Professional Development Programme)	Підбиття підсумків виконання заходів проекту PDP, обговорення проблемних питань	Щоквартально, 1 день	Державні службовці МОУ	МОУ — 5, представники інших міністерств і відомств — 20	Україна, м. Київ, Офіс зв'язку НАТО в Україні

Інформація КЕВ м. Харкова МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціннної діяльності, проведеного 29.12.2016:

№ з/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, розташування (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Нежитлове приміщення будівлі № 1 (гуртожиток) нерухомого військового майна загальною площею 100,5 кв. м за адресою: м. Харків, п-т Науки, 22А, в/м № 205, що перебуває на балансі КЕВ м. Харкова, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ПП «УКРСПЕЦЕКСПЕРТ»

***

Інформація КЕВ м. Львова про конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності майна, що перебуває на балансі Навчально-спортивної бази літніх видів спорту Міністерства оборони України, для визначення ринкової вартості, а саме:

для продовження договору оренди під розміщення магазину-складу

№ з/п	Опис об'єкта оцінювання	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінювання	Запланована дата оцінювання
1	Частина нежитлових приміщень будівлі каси стадіону інв. № 89 військового містечка № 199	56,4	м. Львів, вул. Клепарівська, 39А	31.12.2016

Назва й місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу

У конкурсі беруть участь суб'єкти оцінної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оцінної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, та у визначений час надали необхідні документи.

Кінцевий термін приймання документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подають в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін приймання документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). **Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті** в КЕВ м. Львова, за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (067) 303-27-24.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подають у складі конкурсної документації, завіряють позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документацію подають у запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Вона включає в себе заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсну пропозицію подають в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також щодо терміну виконання робіт.

***

Інформація квартирно-експлуатаційного відділу м. Житомира ЗС України про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, яких буде залучено до здійснення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс із відбору суб'єктів оцінної діяльності, яких буде залучено до здійснення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку з продовженням договорів оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

1. Нежитлові приміщення на 1 поверсі 5-поверхового житлового будинку площею 39,8 кв. м у будівлі інв. № 250 за адресою: Житомирська область, Житомирський район, смт Озерне, вул. Авіаційна, 11, військове містечко № 84.

Запланована дата оцінювання: 31.01.2017.

2. Нежитлові приміщення на 1 поверсі 3-поверхової казарми площею 85,8 кв. м у будівлі інв. № 39, за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, військове містечко № 84.

Запланована дата оцінювання: 28.02.2017.

3. Нежитлові приміщення будинку мисливців:
— інв. № 7а/119 площею 261,9 кв. м
— інв. № 7а/122 площею 82,4 кв. м

Нежитлові приміщення службового будинку інв. № 7а/120 площею 180,2 кв. м.

Нежитлові приміщення сараю:
— інв. № 7а/148 площею 20,0 кв. м
— інв. № 7а/121 площею 156,1 кв. м

Нежитлові приміщення складу площею 154,2 $м^2$ у будівлі інв. №7а/149, за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, урочище Камінне, військове містечко № 7А.

Запланована дата оцінювання: 31.01.2017.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно подати в конкурсну комісію документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряють позначкою «Згідно з оригіналом». Конкурсна документація включає в себе: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача в Державний реєстр оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсну пропозицію подають окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція», і вона має містити:

1. Вартість виконання робіт.

2. Терміни виконання робіт з оцінювання (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінювання) — не більше як 10 днів (у разі необхідності — три дні для доопрацювання звіту).

3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти в комісію не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 у Квартирно-експлуатаційному відділі м. Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 — через чотирнадцять календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймають за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 (каб. 15).

Додаткову інформацію можна дістати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 37-45-98.

***

Інформація КЕВ м. Чернігова про проведення конкурсу на право укладання договору оренди нерухомого військового майна

Назва об'єкта: нежитлові приміщення на другому поверсі двоповерхової будівлі комендатури, загальною площею 32,0 кв. м.

Розташування: Чернігівська обл., смт Гончарівське, в/м № 5, буд. № 101.

Орган управління: Міністерство оборони України.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернігова.

Статус майна: нерухоме військове майно.

Вартість майна згідно з незалежним оцінюванням, здійсненим станом на 12.10.2016, становить **41 606,42 грн.**

Стартова орендна плата, розрахована відповідно до Методики розрахунку орендної плати за державне майно та пропорції її розподілу, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 4 жовтня 1995 року № 786 з урахуванням змін і доповнень до неї, за базовий місяць оренди — **жовтень 2016 р.** — становить **178,21 грн** (під розміщення перукарні — 5%).

Основні умови проведення конкурсу

Найбільший розмір орендної плати порівняно зі стартовою, але не менше ніж орендна плата, визначена відповідно до Методики розрахунку орендної плати для запропонованого виду діяльності; ефективне використання орендованого майна за цільовим призначенням відповідно до мети, зазначеної в договорі оренди; заборона суборенди, приватизації та переходу права власності третім особам; виконання поточного та капітального ремонту за рахунок орендаря без компенсації витрат на їх здійснення; забезпечення орендарем протипожежної безпеки об'єкта оренди; дотримання належних умов експлуатації об'єкта оренди, запобігання його пошкодженню та псуванню; страхування протягом місяця з дати укладення договору орендованого майна на користь балансоутримувача не менше ніж на його вартість, визначену незалежним оцінюванням; укладення з балансоутримувачем орендованого майна договору про відшкодування витрат балансоутримувача на утримання орендованого майна та надання комунальних послуг протягом 15 днів після укладення договору оренди; своєчасне і в повному обсязі внесення орендної плати з урахуванням індексу інфляції; компенсація орендарем податку на землю під об'єктом оренди та прилеглу територію; погодження з балансоутримувачем змін і доповнень до договору, його скасування та продовження; компенсація переможцем конкурсу витрат на здійснення незалежного оцінювання майна та публікацію оголошення про конкурс за виставленими рахунками відповідних ЗМІ; внесення завдатку в розмірі не меншому, ніж орендна плата за базовий місяць оренди, який вносять у рахунок плати за останній місяць оренди протягом місяця після підписання договору оренди.

Термін оренди — до трьох років із можливою пролонгацією відповідно до чинного законодавства.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи: заяву про участь у конкурсі й документи, визначені наказом ФДМУ від 15.02.2013 № 201 «Про затвердження Переліку документів, які подаються орендодавцеві для укладення договору оренди майна, що належить до державної власності», зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 01.03.2013 під № 346/22878, а саме: а) **для учасників, які є юридичними особами** — документи, що посвідчують повноваження представника юридичної особи; посвідчені нотаріусом копії установчих документів; звіт про фінансові результати учасника конкурсу з урахуванням дебіторської та кредиторської заборгованості; довідку від учасника конкурсу про те, що стосовно нього не порушено справу про банкрутство; б) **для учасників, які є фізичними особами** — копію документа, що посвідчує особу учасника конкурсу, або належним чином оформлену довіреність, видану представнику фізичної особи; посвідчену нотаріусом копію свідоцтва про реєстрацію фізичної особи як суб'єкта підприємницької діяльності; витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців; декларацію про доходи або завірену в установленому порядку копію звіту суб'єкта малого підприємництва — фізичної особи — платника єдиного податку; в) для всіх учасників: техніко-економічне обґрунтування оренди — зобов'язання (пропозиції) щодо виконання умов конкурсу та забезпечення виконання зобов'язання щодо сплати орендної плати (завдатку), додаткові пропозиції до договору оренди; повідомлення про засоби зв'язку з учасником конкурсу.

Конкурсні пропозиції подають в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу.

Заяви про оренду та пропозиції до договору оренди, що відповідають вимогам конкурсу, приймають протягом 16 календарних днів після опублікування інформації в газеті «Народна армія».

Конкурс відбудеться через 20 календарних днів після опублікування інформації в газеті «Народна армія» о 10:00 за адресою: 14007, м. Чернігів, вул. В. Дрозда (Любченка), 19, Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернігова.

Додаткова інформація — за тел./факс: (04622) 5-30-27.

***

Повідомлення про проведення набору до ад'юнктури Державного науково-дослідного інституту авіації

Державний науково-дослідний інститут авіації оголошує на конкурсній основі набір кандидатів на вступ до очної ад'юнктури інституту (1 місце) за спеціальністю «Озброєння та військова техніка» (за фахом «літальні апарати та силові установки, авіаційне озброєння, авіаційне обладнання та радіоелектронне обладнання»).

Вимоги до кандидатів на вступ: офіцери Збройних Сил України віком до 45 років, які перебувають на військовій службі, здобули вищу освіту ступеня магістра (спеціаліста), виявили здібності до педагогічної або науково-дослідної роботи та мають досвід служби у військах (силах) не менше як два роки.

Документи слід надсилати в приймальну комісію Державного науково-дослідного інституту авіації до 15 квітня 2017 року на адресу: 01135, м. Київ, вул. Г. Андрющенка, 6В. Вступні екзамени — з 25 червня по 15 липня 2017 року. Початок навчання в ад'юнктурі — з 1 вересня 2017 року. Термін навчання — чотири роки. Правила набору до ад'юнктури інституту розміщено на сайті http://dndia.nau.edu.ua.

Телефон для довідок: (044) 503-81-59.

***

Житомирський військовий інститут імені С.П. Корольова 2017 року оголошує набір до ад'юнктури за спеціальністю 255 «Озброєння та військова техніка»

До ад'юнктури Житомирського військового інституту імені С.П. Корольова на конкурсній основі приймають офіцерів Збройних Сил України, не старших за 40 років, які перебувають на військовій службі, здобули ступінь магістра (освітньо-кваліфікаційний рівень спеціаліста), виявили здібності до педагогічної або науково-дослідної роботи, з досвідом служби у військах (силах) не менше як два роки.

Кандидати до ад'юнктури складають конкурсні вступні іспити зі спеціальності, філософії, іноземної мови та проходять співбесіду, які орієнтовно відбуватимуться з 1 по 30 липня 2017 року. Остаточні відомості щодо дати вступних іспитів до ад'юнктури буде доведено до кандидатів на вступ разом із рішенням про допуск їх до складання іспитів.

Рапорт про вступ до ад'юнктури подають за підпорядкованістю до 1 лютого 2017 року.

Окрім того, до рапорту додають: незавірені список та копії опублікованих наукових праць і винаходів — не менше як три наукові праці, одна з яких — наукова стаття у вітчизняному (зарубіжному) фаховому виданні. У разі їх відсутності подають наукові доповіді (реферати) з обраної наукової спеціальності; копію диплома про закінчення вищого навчального закладу із зазначенням одержаного рівня освіти магістра (спеціаліста); службову характеристику; копію службової картки; картку медичного огляду; фотокартки кольорові розміром 3 х 4 см — 4 шт., 4,5 х 6 см — 3 шт. (без головного убору).

Диплом про вищу освіту подає вступник особисто.

Порядок подання документів кандидатів на вступ до ад'юнктури викладено в Інструкції про організацію підготовки науково-педагогічних та наукових кадрів у Збройних Силах України, затвердженій наказом Міністра оборони України та Міністра освіти і науки України від 30.06.2000 № 194/265.

Додаткову інформацію про умови прийняття до ад'юнктури та програми вступних іспитів можна дістати в науково-організаційному відділі Житомирського військового інституту імені С.П. Корольова за адресою: 10004, м. Житомир, просп. Миру, 22 — або на веб-сайті військового інституту www.zvir.zt.ua.

Телефони для довідок: (0412) 25-04-91 (дод. 3-83 — науково-організаційний відділ), моб. (067) 225-51-62.

***

Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (далі — Національна академія) оголошує прийом 2017 року до очної докторантури та ад'юнктури за науковими спеціальностями: 255 — Озброєння та військова техніка, і 032 — Історія та археологія.

До докторантури Національної академії приймаються особи офіцерського складу віком не старше 47 років*, які мають науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук), наукові здобутки та опубліковані праці з обраної спеціальності (зокрема публікації в міжнародних реферованих журналах, індексованих в наукометричних базах, згідно з вимогами до рівня наукової кваліфікації осіб, які здобувають наукові ступені) та наукові результати, що потребують завершення або оформлення у вигляді дисертації, монографії чи наукової доповіді за сукупністю статей.

До ад'юнктури Національної академії на конкурсній основі приймаються офіцери віком до 40 років*, які перебувають на військовій службі, здобули вищу освіту ступеня магістра (спеціаліста), виявили здібності до педагогічної або науково-дослідної роботи та мають досвід служби у військах (силах) не менше 2 років.

Вік осіб офіцерського складу визначається станом на 31 грудня 2017 року.

Нормативний строк підготовки в ад'юнктурі становить чотири роки та два роки в докторантурі.

Для зарахування кандидатом на вступ до очної докторантури та ад'юнктури необхідно **до 1 лютого 2017 року** подати рапорт на вступ за підпорядкованістю. Разом з рапортом подаються документи, перелік яких наведений у пунктах 3.1.4. та 4.1.9 відповідно до Інструкції про організацію підготовки науково-педагогічних і наукових кадрів у Збройних Силах України, яка затверджена наказом Міністра оборони України та Міністра освіти і науки України від 30.06.2000 № 194/265 (зі змінами) та картку медичного огляду.

Вступні іспити в ад'юнктуру будуть проводитися з 1 по 30 липня 2017 року.

Додаткову інформацію можна отримати на офіційному сайті Національної академії (**www.asv.gov.ua** у вкладці: Вступникам) та за адресою: 79012, м. Львів-12, вул. Героїв Майдану, 32. Науково-організаційний відділ Національної академії. Телефон: (032) 258-44-76.

***Примітка.** Вікові показники на вступ уточнювати за наведеним телефоном.

***

Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка оголошує набір до очної ад'юнктури у 2017 році

Набір до очної ад'юнктури Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка відбувається за такими спеціальностями:

053 психологія;

061 журналістика;

122 комп'ютерні науки та інформаційні технології.

Підготовка кандидатів наук із цих спеціальностей відбувається за такими тематиками наукових досліджень:

психореабілітація та реадаптація учасників бойових дій;

суспільно-соціальні мережі та мобільні додатки як комунікаційно-контентний інструментарій гібридно-месіанських агресій;

теорія, принципи, алгоритми, методи й технології проектування, створення, доведення та використання картографічних моделей місцевості й інших видів геопросторової інформації.

Умови вступу та порядок оформлення документів до ад'юнктури викладено в Постанові Кабінету Міністрів України від 23.03.2016 № 261 «Порядок підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах)» та Інструкції про організацію підготовки науково-педагогічних і наукових кадрів у Збройних Силах України, затвердженій наказом Міністра оборони України та Міністра освіти і науки України від 30.06.2000 № 194/265.

Довідки за адресою: 03680, м. Київ, вул. Ломоносова, 81, Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Телефон для довідок: (044) 521-35-97.

4 січня на 101-му році пішов із життя Павлов Михайло Павлович,

генерал-майор юстиції у відставці, заслужений юрист, колишній військовий прокурор Київського військового округу, непересічна особистість та визначна постать у вітчизняній військовій юриспруденції.

Ветеран Другої світової війни, він, перебуваючи у відставці, понад 30 років займався активною громадською діяльністю, був юридичним консультантом ветеранських організацій, відстоював права ветеранів та інших громадян. Михайло Павлович — автор книжок «Процеси і долі», «Офіцерська честь». Був почесним членом президії Всеукраїнської (міжнародної) спілки учасників війни.

Світла пам'ять про Павлова Михайла Павловича назавжди залишиться в наших серцях.

З глибокою скорботою
керівництво військової прокуратури Центрального регіону України та ветеранської організації, Київської організації ветеранів війни

«ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!»

Капелан Андрій Зелінський з бійцями в районі АТО

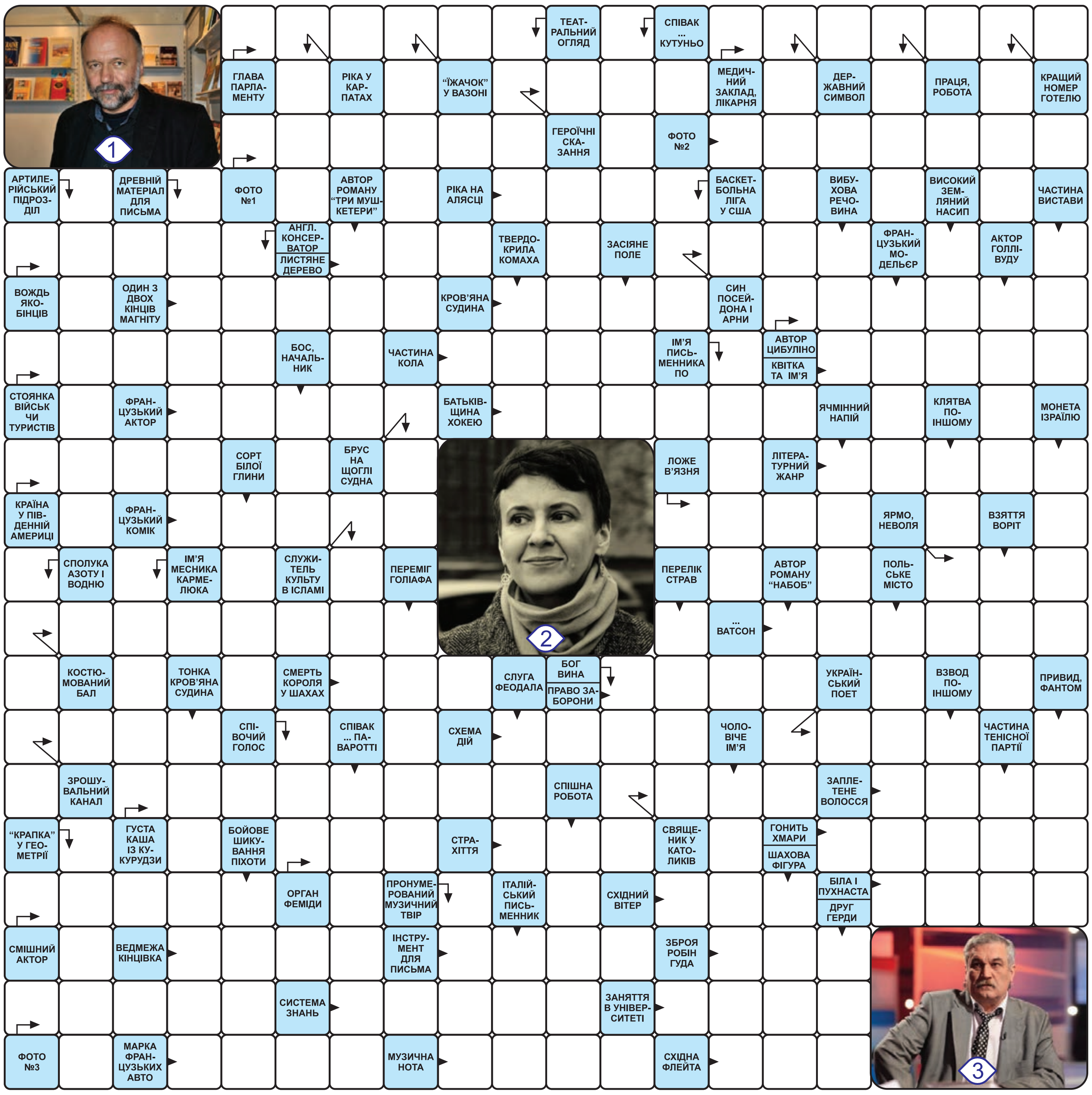
В Україні знову свято! Коляда й щиросердечні вітання витають вулицями українських міст і сіл, заглядають у затишні домівки, засвічують дитячі усмішки й дарують надію кожному українському серцю. Життя триває в зраненій війною країні. Наш народ нездоланно творить своє майбуття. І все це завдяки тобі, Брате! Завдяки твоїй мужності та витримці, нездоланній силі твоєї волі й вірної синівської любові до своєї землі, до найрідніших і найдорожчих твоєму серцю, до світлої пам'яті полеглих побратимів!

Різдво — це свято Божої вірності. Господь не залишає людину наодинці із силами зла й темряви, а сам стає частиною людської історії, щоб осяяти її світлом надії та навчити людину силою щирої, щедрої й до кінця вірної любові долати будь-яку темряву. Тільки така любов здатна на перемогу! Нехай у цей різдвяний час саме вона наповнює твоє мужнє серце силою й натхненням вірно та незламно стояти на захисті миру й самого життя. Сьогодні ти відстоюєш право свого народу на вільне й гідне майбуття. За себе та за того хлопця, який не повернувся з бою…

Нехай світло віфлеємської зорі зігріє сьогодні твоє серце міцною вірою в себе, у твого побратима, у нездоланну силу добра; просвітить його надією, здатною розсіяти найтемнішу з усіх можливих темряв; скріпить його щирою, щедрою та завжди вірною любов'ю. Бо тільки любов здатна на перемогу!

З Різдвом Христовим, Брате!

Військовий капелан
Андрій ЗЕЛІНСЬКИЙ

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ГОВОРІМО УКРАЇНСЬКОЮ ПРАВИЛЬНО

— Грамотно говорити — це так само, як одягнутися в красиве й чисте вбрання, — впевнений наш гість, відомий мовознавець Олександр Авраменко. Ми ж із вами, дорогі читачі, хочемо бути грамотними та красивими, розмовляючи українською? Тоді долучайтеся до уроків пана Олександра з нової книжки «100 експрес-уроків української». А проілюстрованo їх буде малюнками львівської художниці Наталі Гайди.

Отже, якщо ви щось забули зі шкільної програми, то за допомогою наших експрес-уроків легко пригадаєте. А тепер пропонуємо дізнатися, чому ж грамотні люди не прагнуть «отримувати освіту».

ЧОМУ ГРАМОТНІ ЛЮДИ НЕ ПРАГНУТЬ «ОТРИМУВАТИ ОСВІТУ»?

*Грамотні люди отримують (одержують) атестат або диплом, коли успішно закінчують школу чи університет. Дієслова отримувати й одержувати — синоніми. А освіту протягом якогось часу **здобувають**.*

*Запам'ятайте: **отримують (одержують)** конкретну річ (гроші, подарунок, лист) або те, що можна порахувати (12 балів). Коли ж ведемо розмову про щось абстрактне, то вживаймо дієслова **здобувати, набувати, діставати** (здобувати освіту, набувати досвіду, діставати титул).*

*Отже, щоб **здобути** освіту, треба тривалий час **набувати** знань, після чого ви **отримаєте** атестат (диплом).*

БАЙКА ВІД ТАНКІСТА ЗАЛІЗНЯКА

Танки, що не гудуть, теж стріляють…

Якось танковий екіпаж В'ячеслава Залізняка дістав завдання прикривати міст через річку. Танкісти зайняли позицію, трохи облаштували її.

— Було спекотно, пити дуже хотілося. Тільки-но я скочив до води, аж раптом постріл з РПГ. Стріляли з будівлі неподалік. Диму чогось було багато, думав, танку кінець. Однак з'ясувалося, нічого серйозного, влучили поблизу гусениці. Я заліз на місце навідника, почав спостерігати за ворогом, який «кошмарив» нас із РПГ. Танк же нерухомий, коли незаведений, а тільки-но заведемося, вони ховаються. Адже не будеш гатити в будівлю просто так! Тоді ми завели двигун, зарядили гармату й навели на те місце, звідки вони стріляли, а потім заглушили танк. І щойно бойовики знову виповзли з РПГ, вистрілили осколочним… Мабуть, не знали вони, що танки, які не гудуть, теж стріляють…

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 26995 Замовлення 51949

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Роман ТУРОВЕЦЬ, Геннадій КАРПЮК

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004